

โรคตาอ

รวมผลงานประกวดเรื่องสั้นประเภทบุคคลทั่วไป
“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

รวมเรื่องสั้น

ชวนกันอย่าอ้วน

โรคาฮาเอ

รวมเรื่องสั้น ขวนก้นอย่าอ้วน

โรคาฮาเฮ

เรื่อง รวมผลงานนักเขียนกิตติมศักดิ์และเยาวชนในโครงการ ปิงส์ เด็กเขี้ยว นักผลิตสื่อสร้างเสริมสุขภาพ
สร้างแรงบันดาลใจ

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๕๗

จำนวนพิมพ์ : ๓,๐๐๐ เล่ม

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-7790-63-3

จัดพิมพ์โดย : ศูนย์เรียนรู้สุขภาพ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

พิมพ์ที่ : บริษัท จ.เจริญ อินเทอร์เน็ต (ประเทศไทย) จำกัด

จัดจำหน่าย : บริษัท เคล็ดไทย จำกัด

๑๑๗ ถนนเฟื่องนคร (ตรงข้ามวัดราชบพิธ) เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๕-๙๕๓๖

บรรณาธิการ : จริญญา ปรปักษ์ประลัย, ห้างหุ้นส่วนจำกัดสำนักพิมพ์คมบาง

ออกแบบรูปเล่ม : ห้างหุ้นส่วนจำกัดสำนักพิมพ์คมบาง

ออกแบบปก : วีระชัย ดวงพลา

ภาพประกอบ : สินีนาถ เศรษฐพิศาล

ประสานงานการผลิต : ไศภิชฐ์ ชันแข็ง

ประสานงานโครงการ : เกวรินทร์ ศิลาพัฒน์, ฌุณานิ ร่วมรักษ์

คณะกรรมการ : ชัยภกร แสงกระจ่าง (บางคมบาง), มานพ แยมอุทัย, ประกาส นวลเนตร,
दनัย หวังบุญชัย, จริญญา ปรปักษ์ประลัย, เรืองศักดิ์ ดวงพลา, วีระชัย ดวงพลา

ราคา : ๑๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

จริญญา ปรปักษ์ประลัย.

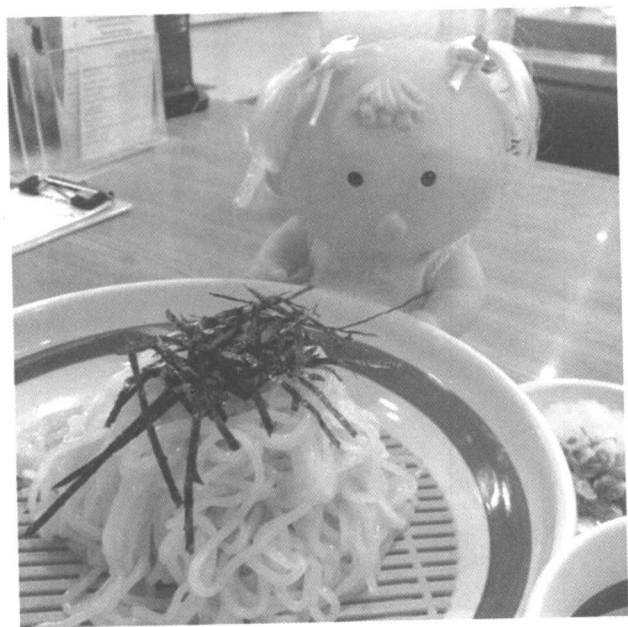
โรคาฮาเฮ.-- กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.), 2557.

160 หน้า.

1. สุขภาพ. I. วีระชัย ดวงพลา, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

613

ISBN 978-616-7790-63-3

คำนำ : ความอ้วนร่วมสมัย

เด็กทุกวันนี้มองโลกด้วยสายตาที่ต่างไปจากเด็กยุคก่อน ผู้ใหญ่ทุกวันนี้ก็เช่นกัน โลกในศตวรรษที่ ๒๑ ต่างจากโลกในอดีตอย่างเหลือเชื่อ

เด็ก ๆ เกิดขึ้นมาบนโลกที่เต็มไปด้วยการปรุงแต่ง ด้วยเทคโนโลยี ด้วยอุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ด้วยระบบสื่อสารความเร็วสูง ด้วยสื่อความบันเทิงที่เนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างได้ ด้วยสื่อโฆษณาอันดึงดูดและเร้าเร้าให้จับจ่ายซื้อหา ด้วยร้านสะดวกซื้อที่เปิด ๒๔ ชั่วโมง ด้วยห้างสรรพสินค้าที่มีทุกสิ่งพร้อมให้เลือกสรร ด้วยร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดซึ่งเต็มไปด้วยอาหารที่รับรองความอร่อย ด้วยร้านอาหารแบบบุฟเฟต์ที่กินได้ไม่อั้น และอีกสารพัดสิ่งที่เราเรียกกันรวมๆ ว่าความทันสมัย

น่าสังเกตว่า เด็กที่อยู่ในเมืองอันเพียบพร้อม มักมีรูปร่างอ้วนมากกว่าเด็กในพื้นที่ที่ห่างออกไป จนใครบางคนสรุปออกมาว่า ขนาดตัวของเด็ก ๆ ผกผันกับระยะห่างจากกลางใจเมือง ยิ่งอยู่ห่างมาก ปริมาณเด็กอ้วนก็ยิ่งน้อยตรงกันข้าม ยิ่งอยู่ในศูนย์กลางของเมืองเท่าไร เราจึงเห็นเด็กอ้วนมากขึ้นเท่านั้น

ในภาพยนตร์เรื่อง Wall - E ส่วนหนึ่งของโลกอนาคตสะท้อนผ่านตัวละครที่เป็นมนุษย์ ทั้งหมดเป็นคนอ้วน พวกเขาเป็นเหมือนผู้พิการ ต้องนั่งอยู่แต่บนเก้าอี้ที่พาไปยังที่ต่างๆ และไม่ว่าจะทำอะไร พวกเขา ก็จะเหนื่อยอ่อนง่ายจากการที่ต้องแบกน้ำหนักอันมากมายของตัวเอง

จินตนาการของผู้สร้างได้ผลักดันโลกอนาคตให้เป็นโลกแห่งคนอ้วน

สมบุรณ์แบบ คือประชากรทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ล้วนเป็นคนอ้วน บางคนอาจแย้งว่าไม่จริงหรอก นั้นมันแค่หนึ่งการ์ตูน แต่ถ้าเราลองดูกันดีๆ ในจำนวนประชากรเจ็ดพันล้านคนบนโลก นั้นวันยังมีคนอ้วนมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะประชากรในเมืองใหญ่ ซึ่งทำงานอยู่ในตึกสูง เคลื่อนไหวน้อย กินอาหารอย่างเร่งรีบหมดเวลาอันมีค่าไปบนท้องถนน และหาความบันเทิงจากการนั่งนิ่งๆ หน้าจอโทรทัศน์ จอคอมพิวเตอร์ หรือไม่ก็จอโทรศัพท์มือถือ

ความอ้วนกลายเป็นปัญหาระดับโลก แต่ละปีผู้คนมากมายต้องล้มป่วยเงินจำนวนมหาศาลถูกใช้ไปในการรักษาพยาบาล แม้ว่าเทคโนโลยีการแพทย์อันล้ำหน้าจะช่วยชีวิตคนส่วนหนึ่งไว้ได้ แต่โรคร้ายก็ส่งผลให้พวกเขาต้องอยู่อย่างคนเจ็บป่วยไปตลอดชีวิต

จำได้ว่า สมัยหนึ่ง หนึ่งในคำขวัญวันเด็กคือ “เด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” นี่เป็นคำขวัญที่ตรงสุดๆ ดูตามคำแล้วเหมือนไม่มีอะไรเลย เพราะเด็กในวันนี้คงไม่เป็นอย่างอื่นแน่ในวันหน้า แต่ถ้าคิดอีกนิด เราจะพบว่าคำขวัญนี้กำลังบอกว่า เด็กในวันนี้เป็นอย่างไร เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะเป็นอย่างนั้น

เด็ก (เกร) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (เกร) ในวันหน้า
เด็ก (ซีโกง) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (ซีโกง) ในวันหน้า
เด็ก (เกียจคร้าน) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (เกียจคร้าน) ในวันหน้า
เด็ก (อ้วน) วันนี้	คือ	ผู้ใหญ่ (อ้วน) ในวันหน้า

ฯลฯ

เราเลี้ยงดูเด็กอย่างไร ก็จะได้ผู้ใหญ่ที่เป็นอย่างนั้น แม้อาจฟังธงไม่ได้ว่าทั้งหมดต้องเป็นตามนี้ แต่ส่วนใหญ่แล้วก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

โครงการร่วมสร้างสรรค์สื่อเรื่องสั้นและการ์ตูน “อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน” ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพตอกย้ำความจริงนี้ด้วยผลงานที่มีผู้ส่งเข้ามามากมาย ซึ่งทั้งหมดชี้ไปในทิศทางเดียวกัน ถึงอันตรายของความอ้วนที่ส่งผลต่อเนืองยาวนาน ทั้งโดยเรื่องเล่าแบบสมจริงและเหนือจริง

ปัญหาสำคัญไม่ใช่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ ว่าความอ้วนส่งผลร้ายแรงต่อสุขภาพ แต่อยู่ที่ตรงการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง เพื่อจำกัดความอ้วนไปจาก

ชีวิตต่างหาก

เพียงคิดที่จะเริ่มยังไม่เพียงพอ ต้องเริ่มทันที!

การจัดการกับความอ้วนไม่มีทางลัดและตัวช่วย อย่าเชื่อคำโฆษณา
ใดๆ แค่นะใจตัวเอง ควบคุมการกินอาหาร และหมั่นออกกำลังกายเป็นประจำ
เพียงเท่านี้ความอ้วนจะกลายเป็นแค่เรื่องเล็กๆ ที่คุณและครอบครัวคุณจะผ่าน
มันไปได้ โดยไม่ยากเย็นเกินไปเลย.

นายदनัย หวังบุญชัย

ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

บรรณาธิการบันทึก

“โรคาซาเฮ” ชื่อนี้ไม่ได้ลอยมาจากอากาศ ผลงานที่บรรจุอยู่ในรวมเรื่องสั้นชุดนี้เป็นที่มาของชื่อหนังสือที่หลายคนอาจสงสัย ว่าเรื่องความอ้วนนั้นมัน ‘หนุกหนาน’ ขนาดนั้นเชียวหรือ?

แน่นอนที่สุด เรื่องราวของเจ้าความอ้วนนี้ช่างสนุกสนาน ไม่เชื่อก็ดลองดูเรื่องสั้นที่อยู่ในเล่มนี้สิ ทุกเรื่องเต็มไปด้วยลีลาอันแตกต่างหลากหลาย อ่านสนุก น่าดูชมเลยทีเดียว

จากผลงานที่ส่งเข้ามาประกวดระดับประชาชน คัดสรรกลั่นกรองกันแล้วได้เรื่องสั้น ๑๑ เรื่อง โดยในจำนวนนี้มี ๕ เรื่องที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับหนึ่ง รองชนะเลิศอันดับสอง และชมเชยอีกสองรางวัล พอพิมพ์รวมเล่มออกมาก็ได้เป็นหนังสือขนาดกำลังพอดี ‘ไม่อ้วน’ อย่างที่เห็นนี้แหละ

เรื่องสั้นระดับประชาชนทั้ง ๑๑ เรื่อง ล้วนโดดเด่นด้วยการนำเสนออันแปลกต่าง เริ่มจาก “โรคาซาเฮ” ของ สุพัตตรา แซ่ลิ้ม ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ ด้วยการเล่นล้อกับความอ้วนได้สนุกสุดๆ โดยให้เหล่าโรคภัยกลายมาเป็นตัวเอกสำแดงฤทธิ์ให้เราได้เห็นกันอย่างเต็มเหนี่ยว “นาฏกรรมความรัก” ของ รมณ กมลนาวัน ที่ละเมียดละไมด้วยอารมณ์ความรู้สึกจนได้รับรางวัลรองชนะเลิศไปครอง เช่นเดียวกับ “หลานอากง” ของ สุธาสินี เลิศวัชรสารกุล ที่เล่าเรื่องน่ารักน่าชังในครอบครัวซึ่งรวมคนสามรุ่นไว้ด้วยกัน ขัดแย้งกันตามประสา ทว่าลึกๆ แล้วรักหวังดีกันอย่างที่สุด “จดหมายลับจากนายพลหนุบหนับ” ของ วิชุดา

ราชพิทักษ์ เล่นกับมุมมองของมนุษย์ต่างดาวซึ่งใช้ความอ้วนนี้แหละเป็นอาวุธ
เล่นงานมนุษย์ ส่วน "ติดหวาน" ของ วุฒินันท์ ชัยศรี ก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับ
คนมากมายที่รสหวานเป็นความโอชะอันขาดไม่ได้ ส่วนเรื่องอื่นๆ ที่ได้รับ
คัดเลือกมาพิมพ์ไว้ในเล่มนี้ด้วย ก็หลากหลายและลีลาการนำเสนอ มีทั้งที่เสียดสี
แบบเจ็บนิดๆ สะกิดให้คันๆ อย่าง "ลูกผมไม่อ้วน" ของ ไมเคิล เลียวไฮ,
สะท้อนอารมณ์ของคนเป็นแม่อย่าง "จะไม่ปล่อยให้ลูกอ้วน...อีกแล้ว" ของ พัชรี
อัศวพงศ์พลกิจ, อบอุ่นละมุนละไมชวนให้อึ้งอย่าง "บทเพลงได้ร่มขาม" ของ
ฉำรงค์ ทาทอง, ให้บรรยายาทองทุ่งอันรื่นรมย์อย่าง "เหตุผลของต้นน้ำ" ของ
จิรเดช เจริญชนม์, ชี้ชวนให้มองความสำคัญของสุขภาพมากกว่าความ
เอร็ดอร่อยอย่าง "ร้านไม่อร่อย" ของ วิภา เกษมสุข และเล่นกับความอ้วน
ตัวร้ายที่ทำที่เป็นมิตรอย่าง "เพื่อนในจินตนาการ" ของ ชนิดดา ตะวันใหม่

จากโจทย์เรื่องความอ้วน นักเขียนแต่ละคนสามารถสร้างสรรค์เรื่องสั้น
ที่หลากหลาย แตกต่างกันไปชนิดไม่ซ้ำแบบ แน่ละ หลักๆ แล้วเป้าหมายของ
เรื่องสั้นเหล่านี้คือ อยากให้ทุกคนเอาไขมันส่วนเกินออกไปจากชีวิตชะงัด แต่
แทนที่จะนำเสนอด้วยข้อมูลการแพทย์ที่เต็มไปด้วยตัวเลขแคลอรี การคำนวณ
ความสูงกับน้ำหนัก หรืออัตราส่วนในการกินหวานกินเค็ม เหล่านักเขียนได้
ช่วยกันแปลงสารให้กลายเป็นความสนุก ให้อารมณ์ความรู้สึกอันหลากหลาย
อีกทั้งยังอุดมไปด้วยการศิลปะของการเล่าเรื่อง

ลองพลิกอ่านแล้วจะรู้ว่า ทำไมรวมเรื่องสั้นชุดนี้ถึงมีชื่อว่า "โรคาฮาเฮ"
รับรองอ่านแล้วจะเฮฮาเต็มอิมไปกับเรื่องความอ้วนกันอีกนานทีเดียว.

จรูญพร ปรปักษ์ประลัย

สารบัญ

เหตุผลของต้นน้ำ จิตรเดช เจริญชนม์	๑๙
เพื่อนในจินตนาการ ขนัลดดา ตะวันใหม่	๔๑
บทเพลงได้ร่ำขาม ถำรงค์ ทาทอง	๕๓
จะไม่ปล่อยให้ลูกอ้วน...อีกแล้ว พัชรี อิศวพงศ์พูลกิจ	๖๕
ลูกผมไม่อ้วน ไม่เค็ล เลี้ยวไฮ	๗๙
นาฏกรรมความรัก รมน กมลนาวัน	๘๙
จดหมายลับจากนายพลหนุบหนับ วิชุดา ราชพิทักษ์	๑๐๓
“ร้านไม่อร่อย” วิภา เกษมสุข	๑๑๑
ติดหวาน วุฒินันท์ ชัยศรี	๑๒๗
หลานอากง สุธาสินี เลิศวัชรสารกุล	๑๔๑
โรคาฮาเฮ สุพัตรา แซ่ลิ้ม	๑๔๙

รวมเรื่องสั้น

ชวนกันอย่าอ้วน

โรคาฮาเอ

รวมเรื่องสั้น

“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

ประภทบุคคลทั่วไป

เหตุผลของต้นน้ำ

จิระเดช เจริญขันธ์

เสียงกังวานของเครื่องยนดีดีเซลที่ตั้งเป็นจิ้งหระสม่าเสมอ ช่วยขับไล่ความเงิบเหงาของท้องนาให้กลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง เช่นเดียวกับดวงตะวันยามเช้าที่เริ่มส่องแสง ให้ความมั่งคั่งงามกับใบเขียวและรวงทองของต้นข้าว

“รถอีแต๋น” คือนาฬิกาปลุกของเด็กๆ ในชนบท เป็นแขนเป็นขาและเป็นลมหายใจของเกษตรกร หลังจากโคกระบือถูกลดทอนความสำคัญลงไปให้เท่ากับหมู เห็ด เบ็ด ไก่ ที่ผู้คนเลี้ยงไว้เป็นอาหาร และซื้อขายแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งที่เครื่องใช้ตามแต่สมัยนิยม

ตั้งแต่โบร่ำโบราณมาแล้วที่ผู้คนใน “หมู่บ้านโคกอีแต๋น” ไม่เคยให้ความสำคัญอะไรเป็นพิเศษกับหยุดวันเสาร์ อาทิตย์ จะยกเว้นก็แต่เด็กๆ ที่ตอนนี้เริ่มออกมาวิ่งเล่นให้เห็นกันบ้างแล้ว และเมื่อเสร็จจลิน์จากอาหารเข้าพ่อกแม่เด่าก็ประคองกันออกมานั่งผิงแดดอ่อนๆ ที่แคร่ไม้ไผ่หน้าบ้าน บ้างก็นั่งทอดสายตาดูความเคลื่อนไหวของคนหนุ่มสาว ที่เร่งเดินแบกจอบแบกเสียมออกไปตามท้องทุ่งนาของตนเอง เพื่อเพิ่มเวลาให้กับการทำมาหากิน

ตรงกันข้ามกับรถเก๋งคันสีขาว ที่เล่นสวนทางกับผู้คนเข้ามาในหมู่บ้าน แม้จะไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร แต่ก็สร้างความสนใจให้กับผู้คนได้ไม่น้อย โดยเฉพาะเด็กสองคนที่กำลังเล่น “ตีตุ๊กแก้ว” อยู่ข้างถนน

“ที่โรงเรียนข้ามีรถกระบะคันใหญ่กว่านี้อีก เอ็งเชื่อมั๊ย” เด็กตัวโตพูดขึ้นมาก่อน

“ข้าก็เคยเห็น...ครูใหญ่เอาไว้ขับพาพี่ข้าไปแข่งกีฬาในจังหวัดไกลๆ ฟู้นนนน” เด็กตัวเล็กพูดพลางชี้นิ้วขึ้นไปบนฟ้า

“แล้วเอ็งละ เคยไปแข่งขันอะไรกับเขาไหม” เด็กตัวโตถามขึ้นมาอีก

“ข้ายังไม่ได้ไปไหนหรอกเพราะครูใหญ่บอกว่าป็นยังไม่ถึงประมาณ”

เด็กตัวเล็กพูดจบแล้วทำท่ากอดอกเหมือนกับคุณครู

“แล้วไอ้บประมาณนี่มันแปลว่าอะไรหรือวะ” เด็กตัวโตเริ่มสงสัยพร้อมกับทำหน้างงๆ

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันคืออะไร แต่รอให้พ่อข้าขายข้าวรอบนี้ชะก่อน พ่อถึงจะซื้อรถคันใหญ่ๆ” เด็กตัวเล็กกางแขนออกกว้างๆ

“ไอ้ข้าไม้อ้อ รถคันใหญ่ปานนั้นเอ็งจะเอามาทำอะไรหรือ” เด็กตัวโตไม่เชื่อ

“ไอ้ย...เอ็งนี่เงิ่นไถ่รถคันใหญ่ๆ จะใช้ขนควายก็ได้ ขนผู้สาวไปดูหมอลำก็ยิ่งได้” เด็กตัวเล็กยื่นเท้าสะเอวทำท่าทางดูจริงจัง

“ช่วย...ดีหลายๆ เอ็งอย่าลืมหาข้าไปนำเด้อบักเสี่ยว” เด็กตัวโตพูดพลางหัวเราะ ฮา ฮา

ตั้งแต่ก่อนรุ่งสางแล้ว ที่สองตายายก้มๆ เงยๆ ช่วยกันมัดกวาดเช็ดถูทำความสะอาดบ้านเรือนให้พร้อมสำหรับ “คนพิเศษ” ที่กำลังจะมาถึง เรือนของ “ตาเลิศ” และ “ยายทอง” มีความเหมือนกับบ้านในเขตชนบทแถบภาคอีสานทั่วไปๆ คือ เป็นบ้านไม้ตะแบกหลังใหญ่สองชั้นได้ดูสูง ครั้นไม่ได้เลี้ยงวัวเลี้ยงควายอีกแล้ว ชั้นล่างจึงถูกก่อก่ออิฐถือปูนทาสีขาวสะอาดสะอาดอัน ปิดทางเข้าออกด้วยประตูกระจกแบบร่วมสมัยสวยงาม แต่อย่างไรก็ตามตาเลิศมักจะใช้ระเบียงบนชั้นสอง เป็นห้องนั่งเล่นอยู่เสมอๆ เนื่องจากจุดนี้จะมีสายลมอ่อนๆ พัดถ่ายเทอยู่ตลอดทั้งวัน ตาเลิศจึงไม่ต้องการเครื่องใช้ไฟฟ้าในการทำความเย็นอะไรเลย

ประมาณสองโมงเช้า ตาเลิศสังเกตเห็นรถเก๋งสีขาวคันหนึ่งวิ่งเข้ามาจอดที่หน้าบ้าน และผู้หญิงที่เพิ่งลงจากรถก็ได้ทักทายเพื่อนบ้านที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของถนนในทันที

“สวัสดีค่ะยายนงด์” หญิงสาวยกมือไหว้ผู้เฒ่าผู้แก่ที่ตนคุ้นเคย

“อ้าว...หนูแต่งเองเหรอ นึกว่าใครมาบ้านตาเลิศแต่เช้า” ยายนงด์รู้สึกแปลกใจ

“ออกมาจากกรุงเทพฯ ตั้งแต่ตีสาม ก็เพิ่งมาถึงนี่แหละค่ะ” หญิงสาวตอบยิ้มๆ

“เอารถคันใหม่มาให้หลวงพ่อสิมเจิมเทรอลูก” ยายนงด์ตั้งข้อสังเกต

“โอ้ยยย...ไม่ใหม่แล้วค่ะคุณยาย ออกมาได้หลายเดือนแล้วค่ะ”

หญิงสาวพูดพลางมองไปยังรถของตนเอง ที่ตอนนี้สีขาวสดใสได้ถูกเคลือบไปด้วยฝุ่นจนกลายเป็นสีส้มอ่อนๆ ไปซะแล้ว

“พี่เอก จำยายนงด์ได้มั๊ย” หญิงสาวหันไปพูดกับสามีที่เพิ่งลุกออกมาจากที่นั่งคนขับ

“สวัสดีครับคุณยาย ยังดูแข็งแรงเหมือนเดิมนะครับ” สามีของเธอยกมือไหว้ทักทาย แทนคำตอบ

“แล้วทำไมถึงได้กลับบ้านละลูก มีธุระอะไรสำคัญหรือ” ยายนงด์ถาม

“เปล่าหรือครับคุณยาย เห็นว่าเป็นวันหยุด ก็เลยอยากพาทานมาไหว้ตาให้ยายบ้าง อยู่ในเมืองไม่ค่อยได้ออกไปไหนมาไหนเลยครับ...สงสารลูก” น้ำเสียงของชายหนุ่มแสดงถึงความห่วงใยที่เกิดขึ้นจริงๆ

ประตูหลังของรถเก๋งค่อยๆ เปิดออก ภาพของเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ยังพยายามเบียดตัวตัวเองออกมาจากรถ ได้สร้างความประหลาดใจให้กับยายนงด์เป็นอย่างมาก เพราะนานมาแล้วที่แกไม่ได้เห็นเด็กอ้วนจ้ำม่ำ “ปานหนูแม่พันธุ์” เช่นนี้

“กว่าจะลงจากรถได้นะลูก แม่นึกว่าหนูยังไม่ตื่นซะอีก” หญิงสาวพูดเข้าหาหญิงสาว

“น้องต้นน้ำ สวัสดิ์คุณยายสิลูก” เธอพูดเตือนลูกชายเบาๆ

“ทวา-ดดีครับ” หน้าตาของเด็กน้อยดูไม่ค่อยจะสดชื่นเท่าใดนัก

“ป้าด...ดิโอ้ ตัวโตขนาดนี้เรียนอยู่ชั้นไหนแล้วละลูก” ยายนงค์อุทาน

จนเสียงหลง

“เพ็งจะขึ้นชั้นปอทำเองคะ แต่แกกินเก่งไปหน่อย” แม่ตอบแทนลูกชายที่ยังสะลึมสะลืออยู่

“แล้วตอนนี้หนูต้นน้ำ น้ำหนักเท่าไรแล้วละ” ยายนงค์เดินเข้ามาถ่มเข้ามาพิจารณา เหมือนจะหาคำตอบด้วยตนเอง

“ประมาณข้าวสารหนึ่งกระสอบได้เห็นจะได้ครับ” พ่อพูดพลางหัวเราะ เอ๊กๆ

หลังจากยายนงค์บิบแก้มบิบพุงเด็กน้อยจนหน้าใจแล้วจึงเดินกลับบ้านไป พร้อมกับสำทับว่าเย็นนี้แกจะทำ “แกงเห็ดระโงกใส่ผักหวานป่า” ให้กิน เพราะน้องต้นน้ำมาตรงกับช่วงที่เห็ดกำลังออกดอกพอดี

“เข้าบ้านกันได้แล้วลูกคุณตาคุณยายยืนรออยู่นานแล้ว” แม่พูดจบแล้วมองขึ้นไปที่ระเบียงบ้านบนชั้นสอง

“นี่...น้องต้นน้ำ อย่าลืมช่วยพ่อหิ้วกระเป๋าด้วยนะครับ” เสียงของพ่อดังมาจากท้ายรถ

“อู้หู้...ของเยอะแยะขนาดนี้ หนูจะยกไหวเทรครบคุณพ่อ” ต้นน้ำเริ่มชักสีหน้าหนักใจขึ้นมาทันที

“ลูกก็ช่วยพ่อหิ้วของขึ้นเล็ก ๆ สิคะ แต่หนูต้องเดินหลาย ๆ รอบนะ” คำแนะนำของคุณแม่คล้ายจะเป็นคำสั่งไปด้วยในตัว

เข่าวันนั้นบนเรือนของตาเลิศดูครึกครื้นมีชีวิตชีวาเป็นอย่างมาก เสียงหัวเราะของผู้คนดังออกมาเป็นระยะ พร้อมกับบทสนทนาที่ต่างถามถึงสารทุกข์สุขดิบซึ่งกันและกัน ในระหว่างที่คุณพ่อของต้นน้ำกับคุณตานั่งพูดคุยกันอยู่ที่ระเบียง คุณแม่กับคุณยายก็เข้าไปจัดที่หลับที่นอนในห้องหับที่ได้เตรียมไว้

โดยมีต้นน้ำเป็นลูกมือคอยหยิบจับช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ เพราะสองแม่ลูกมีข้อตกลงกันว่าถ้าปู่ที่นอนเสร็จเมื่อไหร่ แม่ก็จะเข้าครัวไปทำ ‘น่องไก่ทอดซุบเกล็ดขนมปัง’ ให้ต้นน้ำกินทันที

การที่ต้องมาค้างแรมในที่ห่างไกลความเจริญเช่นนี้ ต้นน้ำก็ไม่ลืมที่จะกำชับให้แม่ซื้ออาหารสำเร็จรูป และขนมขบเคี้ยวติดรถมาด้วยมากๆ เพราะต้นน้ำกลัวว่าจะทานข้าวร่วมวงกับผู้ใหญ่ไม่ได้เหมือนกับคราวก่อนๆ

“หนูว่าอาหารบ้านคุณตาไม่มีอะไรน่ากินสักอย่าง ข้าหน้าตาก็ดูแปลกๆ แกรมซ็อยยังประหลาดเสียอีก เกิดมาหนูยังไม่เคยได้ยินเลย อย่างเช่นอ่อมไก่บ้าน ปั่นแมงดา ลาบปลาตุก...อะไรบ้างก็ไม่รู้”

ประโยคนี้ ต้นน้ำเคยบ่นกับแม่เมื่อครั้งมาบ้านตาเล็ดเมื่อปีที่แล้ว และแม่ก็ได้อธิบายให้ฟังว่าอาหารเหล่านั้นถึงแม้จะมีหน้าตาไม่ค่อยน่ากินนัก แต่ก็มีประโยชน์ต่อร่างกายเป็นอย่างมาก เพราะปรุงจากวัตถุดิบที่สดใหม่ไม่มีสารพิษเจือปน ถ้าเราได้กินอาหารแบบนี้ทุกๆ วันจะมีร่างกายแข็งแรง และอายุยืนยาว เหมือนกับคุณตาคุณยาย

หลังจากที่พ่อตากับลูกเขยนั่งคุยกันได้สักพักใหญ่ๆ ก็มีเสียงรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดที่ข้างบ้าน ไม่นานนักจึงมีชายหนุ่มคนหนึ่งสะพายย่ามเดินเอื่อยๆ ขึ้นมาจากบันได พ่อของต้นน้ำรู้จักชายคนนี้ได้ เขาเป็นหลานอีกคนหนึ่งของตาเล็ดชื่อ “สุตัง” เป็นลูกชายคนโตของ “ลุงโก” พี่ชายแท้ๆ ของภรรยาตน และหลานคนนี้นี่เองที่ช่วยดูแลเรื่องอาหารการกินของตากับยาย หรือจะเรียกใช้ให้วุ่นก็ได้ทุกเมื่อ เพราะเขาชอบที่จะทำมาหากินอยู่แต่ในหมู่บ้านแห่งนี้ ไม่เคยออกไปขายแรงงานต่างบ้านต่างเมืองเหมือนกับคนอื่นๆ ที่รุ่นราวคราวเดียวกัน

“สวัสดิ์ครับน้ำเอก” สุตังรีบยกมือไหว้ทักทายด้วยความดีใจ เพราะบ้านหลังนี้ไม่ค่อยมีแขกมาเยี่ยมเยียนบ่อยนัก

“นี่...พอดีเลย น้องต้นน้ำถามถึงสุตังตั้งแต่อยู่บนรถแล้ว สงสัยกลัวจะไม่มีเพื่อนเล่น” พ่อของต้นน้ำดีใจแทนลูกชาย

“ไอ้สุตัง เอ็งไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนดีกว่าแล้วค่อยมานั่งคุยกัน ดูสารรูป

ยั้งกับควายเล่นปลัก” ตาเลิศพูดพลางหัวเราะเหอะ ๆ

“โอ...ปู่ ผมก็เพิ่งออกมาจากทุ่งนา พ่อเคঁให้ผมแวะมาถามว่าเย็นนี้
เราจะกินอะไรกัน พ่อจะได้หามาให้” สูดิ่งพูดยิ้ม ๆ

ทันใดนั้นตาเลิศจึงลุกขึ้นแล้วเดินลงไปยังหลังบ้าน นัยว่าจะต้องถาม
แม่ครัวให้แน่ชัดเสียก่อน โดยปล่อยให้หน้ากับหลานได้นั่งคุยกันไปพลาง ๆ

“แล้วนี่...สูดิ่งออกมาทำอะไรตั้งแต่เช้าละ” พ่อของต้นน้ำสงสัย

“ผมออกมาซื้อปลาข้าวไปเลี้ยงไก่ครับ หมดตั้งแต่เมื่อวานขึ้นแล้ว
แต่ไม่มีใครบอกผม” สูดิ่งพูดพลางส่ายหัวเบา ๆ

“แสดงว่าเดี๋ยวสูดิ่งจะต้องกลับไปทุ่งนาอีกนะสิ” พ่อของต้นน้ำสงสัย

“ใช่แล้วครับ...เพราะผมทิ้งให้น้องชายเฝ้าเบ็ดอยู่คนเดียวก็เลยต้องรีบ
กลับไปดู ผมไม่ไว้ใจมันสักเท่าไร” สูดิ่งตอบยิ้ม ๆ

เมื่อคุยกันถึงตรงนี้ พ่อของต้นน้ำจึงคิดถึงน้องชายของสูดิ่งที่ชื่อ
“คำปัน” ขึ้นมาทันที

“แล้วน้องชายเราละ ยังชนเหมือนเดิมรีเปล่า” พ่อของต้นน้ำถามขึ้น

“โอ้คำว่าชนมันคงใช้ไม่ได้แล้วละครับ มันเกินค้ำนั้นนานแล้วครับ” สูดิ่ง
พูดพลางหัวเราะ เหอะ เหอะ

“เอ...ช่วงนี้เคঁไปทำอะไรกันที่ทุ่งนาหรือสูดิ่ง น่าเห็นว่าข้าวมันก็เริ่ม
จะออกรวงบ้างแล้วนะ” พ่อของต้นน้ำถามด้วยความสนใจ เนื่องจากจะเข้า
เดือนพฤศจิกายนแล้ว แต่ขบวนการก็ยังดูยุ่ง ๆ กันอยู่ โดยสังเกตจากตอนขับรถ
เข้ามาในหมู่บ้านเมื่อสักครู่นี้

สูดิ่งเล่าว่า หลังจากดำนานเสร็จเมื่อสามเดือนก่อน ชาวบ้านก็ต้องสูบน้ำ
เข้านาให้ทั่วทุกแปลง และคอยรักษาระดับน้ำเอาไว้ไม่ให้มากหรือน้อยจนเกินไป
ส่วนช่วงนี้ก็พอจะมีเวลานั่งสานแห สานกระติบ เพื่อรอเวลาไปอีกประมาณ
ยี่สิบวันก่อนที่จะต้องระบายน้ำออก เป็นการเร่งข้าวทุกแปลงให้สุกพร้อม ๆ กัน
และทำให้เมล็ดมีความชื้นไม่สูงจนเกินไป ทำให้ข้าวขายได้ราคาดี

“น้ำเอกรูรีเปล่าครับว่า ทุ่งนาที่เราเห็นเป็นสีเขียว ๆ เหมือนกันไปหมด

เดี๋ยวนี้มันไม่ได้มีแค่ต้นข้าวเท่านั้นนะครับ เพราะปัจจุบันอ้อยกับข้าวโพด ชาวบ้านก็นิยมปลูกกันมาก” พ่อพูดถึงตรงนี้สุดดังก็มีสีหน้าที่ดูจริงจังขึ้นมาทันที

“อ้าว...ได้ยินว่าวันนี้เอ็งเสียบเบ็ดไว้รี สูดิ่ง” เสียงของตาเล็ดดังออกมา จากห้องครัว

“ก็ดีเหมือนกัน เย็นนี้เราจะได้กินปลาแซบๆ” ตาเล็ดให้ข้อสรุป

“นี่สุดิ่ง ปู่ฝากไอ้ตัวเล็กไปเล่นกับคำบ้นด้วยนะ” ตาเล็ดพูดขึ้นพร้อม กับเดินจูงมือใครคนหนึ่งขึ้นบันไดมาด้วย

“ไอ้โฮ...นี่น้องต้นน้ำจริงๆ เทรอครับเนี่ย ไปกินอะไรมาครับ” สุดิ่ง อุทานออกมามากกว่าจะเป็นคำถาม

“ผมก็กินเหมือนเพื่อนๆ ที่โรงเรียนนั่นแหละครับ อ้ายสุดิ่ง” ต้นน้ำ เคยติดเรียกอ้ายสุดิ่งตามคำบ้น

“แต่คงกินมากกว่าเพื่อนประมาณสาม-มเท่า” พ่อพูดพร้อมกับยกนิ้ว ขึ้นมาสามนิ้ว แล้วเน้นเสียงคำว่าสามเท่า

ต้นน้ำรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่ได้เจอกับอ้ายสุดิ่งในตอนี้ เพราะมัน หมายถึงว่าวันนี้ทั้งวันเค้าจะได้มีเพื่อนเล่น ไม่ต้องมานั่งฟังผู้ใหญ่คุยกันให้ ง่วงนอนเสียเปล่าๆ

“เอาเถอะพากันไปได้แล้ว ปล่อยเจ้าคำบ้นเฝ้าเบ็ดอยู่คนเดียวเดี่ยวเรา จะพานไม่ได้กินปลากัน” ตาเล็ดพูดขึ้นเพราะรู้จักนิสัยใจคอของหลานชาย คนนี้เป็นอย่างดี และไม่ยอมให้เด็กๆ มาเสียเวลากับวงสนทนาของผู้ใหญ่ เพราะขณะนี้ก็เริ่มจะสายมากแล้ว

“งั้นเราไปกันเถอะ” สุดิ่งหันไปบอกกับต้นน้ำก่อนที่จะลุกขึ้น แล้วเดิน ลงบันไดหายไปอย่างรวดเร็ว

“ผมยังไม่ได้กินไก่ทอดเลยอะ” ต้นน้ำหันมาบ่นงิมงำกับพ่อ

“เอาแบบนั้น...เดี่ยวให้แม่ท้อใส่กล่องดีมี๊ยลูก คำบ้นจะได้กินด้วย” พ่อพูดขึ้นมาดังๆ เพื่อให้แม่ที่อยู่ในครัวได้ยินไปพร้อมกัน

ต้นน้ำค่อยๆ เกาะรวบันได ก่อนที่จะทิ้งน้ำหนักลงพื้นที่ละก้าวตาม อ้ายสูดิ่งลงไปชั้นล่าง น้ำหนักตัวที่เกินมาตรฐาน เป็นสาเหตุให้เด็กอ้วน เคลื่อนไหวได้ช้ากว่าคนทั่วไป ด้วยข้อจำกัดนี้เอง ทำให้ต้นน้ำมักจะหลีกเลี่ยง กิจกรรมต่างๆ อยู่เสมอ ถึงแม้ว่าโรงเรียนประจำจังหวัดที่ต้นน้ำศึกษาอยู่ จะมีความพร้อมในการส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมนันทนาการได้อย่างเต็มที่ มีอุปกรณ์ให้นักเรียนได้ยืมใช้ มีสนามกีฬาให้ฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ มีการจัดแข่งขันกีฬาทั้งภายในโรงเรียนและต่างจังหวัด แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่ได้รับความสนใจจากต้นน้ำเท่าใดนัก เมื่อเทียบกับการนั่งจกดอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ โดยที่ไม่ต้องเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนให้เมื่อยขาเมื่อยแขน ‘คอมพิวเตอร์’ จึงกลายเป็นโลกสมมุติของเด็กๆ ในเมืองใหญ่ และขยายวงกว้างออกไปตามแต่สัญญาณ อินเทอร์เน็ตจะครอบคลุมไปถึง

แต่หมู่บ้านโคกอีโตนอันไกลโพ้นแห่งนี้ ได้ทำให้ ‘แท็บเล็ตคู่มือ’ ของต้นน้ำ กลับกลายเป็นสิ่งของที่ไม่สามารถใช้ประโยชน์อะไรได้มากนัก ด้วยเหตุผลนี้เองเด็กน้อยจึงไม่อดออดอะไรเลย เมื่อตาเลิศจึงจะให้ต้นน้ำไปเที่ยวทุ่งนากับสูดิ่ง อีกอย่าง ต้นน้ำก็ไม่ได้เล่นสนุกกับคำปั้นอีกเลย ตั้งแต่ครั้งมาเยี่ยมตาเลิคมือปีทีแล้ว อย่างไรก็ตามต้นน้ำก็พอจะจำได้ว่าคำปั้นนั้นเป็นเด็กที่ซนซะยิ่งกว่าลิงในหนังการ์ตูนเสียอีก

“ถ้ารดพี่ยางร้วต้นน้ำต้องเป็นคนลงไปเข็นนะ ตกลงมัย” คำพูดเย้าแหย่ของสูดิ่งลอยมาจากข้างบ้าน ก่อนที่รถมอเตอร์ไซค์จะตะเบ็งเสียงขึ้นและค่อยๆ ดิ่งห่างออกไป

การสัญจรระหว่างหมู่บ้านกับทุ่งนาต้องอาศัยถนนลูกรังเส้นเล็กๆ อันเก่าแก่ที่ใช้งานกันมายาวนานหลายชั่วอายุคน จากบ้านตาเลิศจ อ้ายสูดิ่งใช้เวลาไม่นานนักก็ขับรถพ้นออกมาจากเขตของหมู่บ้าน ภาพของสองข้างทางจึงเริ่มเปลี่ยนไป จากบ้านไม้หลังเก่าๆ ก็กลายเป็นสวนกล้วยน้ำว้าอันมีดครีမ် ต่อจากนั้นจึงปรากฏภาพของท้องนาสีเขียว ที่ทอดตัวออกไปจนบรรจบกับเส้นขอบฟ้า เมื่อถึงตรงนี้ต้นน้ำก็เกิดความรู้สึกตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมาก ที่ได้

มาอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่แปลกตาเช่นนี้

สักพักสุดดิ่งก็ชะลอรถ แล้วตรงเข้าไปจอดที่ใต้ต้นไม้ยักษ์ต้นหนึ่ง อ้ายสุดดิ่งได้บอกกับต้นน้ำว่ามันชื่อ ‘ต้นฉำฉา’ แต่ที่กรุงเทพฯ น่าจะเรียกว่าต้น ‘จามจุรี’ ต้นน้ำมองไปรอบๆ จึงได้เห็นว่ามันนอกจากรถของอ้ายสุดดิ่งแล้ว ยังมีรถของคนอื่นๆ จอดเรียงรายอยู่อีกหลายคัน อ้ายสุดดิ่งจึงอธิบายให้ฟังว่าได้ต้นฉำฉาดต้นนี้คือจุดสิ้นสุดของถนน ทุกคนจะจอดรอไว้ที่นั่นแล้วต้องเดินเท้าต่อไปอีกจนกว่าจะถึงที่นาของตนเอง เมื่อต้นน้ำมองกลับไปข้างหลังจึงได้เห็นหมู่บ้านอยู่ห่างออกไปไกลๆ โดยมี ‘ถนนสีแดง’ เส้นเล็กๆ เป็นตัวแบ่ง ‘ท้องนาสีเขียว’ ที่กว้างใหญ่ไพศาลให้แยกออกจากกัน เด็กน้อยรู้สึกว่ามันช่างเป็นภาพที่สวยงามเป็นอย่างมาก

ถึงแม้ว่าในเวลานี้แสงอาทิตย์จะไม่รุนแรงมากนัก เพราะยังเป็นช่วงสายของวันอยู่ แต่ก็สามารถทำให้ ‘เด็กอ้วน’ อย่างต้นน้ำ หน้ามืดตามัวเอาเสียง่าย ๆ ก่อนหน้านี้อ้ายสุดดิ่งบอกว่า ‘เถียงนา’ หรือ ‘โรงนา’ ของลุงโกนั้น ใช้เวลาเดินเท้าแค่สิบห้านาทีก็จะถึง แต่แค่ผ่านไปเพียงแค่ห้านาที ต้นน้ำก็รู้สึกว่าจะก้าวขาไม่ออกเสียแล้ว

“จะไหวรีเปล่าเนี่ย” ต้นน้ำพูดขึ้นมาลอยๆ อย่างคนสิ้นหวัง

“เราเดินกันมาถึงนี่แล้วละ” สุดดิ่งถามขึ้น พร้อมกับเดินนำทางไปเรื่อยๆ

“ไม่รู้สิ ผมลืมนำนาฬิกา” ต้นน้ำตอบหัวงงๆ

แท้ที่จริงแล้วตั้งแต่วันที่แม่ซื้อแท็บเล็ตให้ใช้เมื่อหกเดือนก่อน ต้นน้ำก็ไม่คิดจะหยิบนาฬิกาข้อมือขึ้นมาใส่อีกเลย “แม่ครับ ใจ่เครื่องนี้มันดีจริง ๆ นะครับ เครื่องเดียวทำอะไรได้ตั้งหลายอย่าง แม่ไม่ต้องซื้ออะไรให้หนูอีกเลย” ต้นน้ำเลือกใช้อย่างยอคิดที่เด็ก ๆ ทั้งโลกใช้ได้ผลมาแล้วทุกคน และแน่นอนว่าครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน

“ถ้าไม่มีนาฬิกาที่ใช้วิธีคาดเดาเอาสิ แหม...ผ่านวิชาลูกเสือมาได้ยังไงน้อ” อ้ายสุดดิ่งพูดพลางหัว เอ๊ก ๆ

คำพูดของสูติงทำให้ต้นน้ำนึกย้อนกลับไป เมื่อครั้งโรงเรียนจัดให้มีการเดินทางไกลเมื่อปีที่แล้ว ‘เราไม่ได้เหนื่อยแบบนั้นมาตั้งนานแล้วนะเนี่ย’ เด็กน้อยนึกเปรียบเทียบอยู่ในใจ แต่ต้นน้ำคงจะลืมไปว่าวันนั้นเป็นการเดินทางบนฟุตปาธได้รับเงาของตึกสูง ไม่ใช่บนคันนาที่ ‘ไร้ร่มเงาเมือง’

อ้ายสูติงยังคงเดินขมกามไม่ไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีทีท่าว่าจะถึงจุดหมายเมื่อใด ต้นน้ำก็ได้แต่พยายามมองไปรอบ ๆ เพื่อหาจุดที่น่าจะเป็นเงียงนาของลุงโกแต่ก็ไม่เป็นผล เพราะเมื่อมองไปทางใดก็เห็นเป็นสีเขียว ๆ เหมือนกันไปหมด

“ที่จริงเราเดินผ่านเงียงนาของลุงโกมาไกลแล้วนะ แต่พี่จะพาไปหาของกินแซบ ๆ ก่อน” อ้ายสูติงเฉลย

“อ้าว...แล้วทำไมไม่ถามผมก่อนละครับ ว่าอยากกินอะไรล่ะ” ต้นน้ำชักสีหน้าไม่พอใจ แต่สูติงก็ไม่ได้หันมามอง

“แล้วมันอยู่ตรงไหนล่ะพี่ ไ้อ้ของกินที่ว่า” เด็กน้อยเริ่มคล้อยตาม เมื่อคิดว่ามันเป็นคือของกิน

“นั่นไงมองเห็นต้นมันแล้ว ฟูนน...นะ” อ้ายสูติงชี้ไปยังชายป่าที่อยู่ใกล้ ๆ

หลังจากยื่นพิจารณาอยู่สักพักอ้ายสูติงจึงเริ่มป็นขึ้นไปบนต้นไม้ ต้นน้ำได้สังเกตว่าอ้ายสูติงต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมาก เพราะกิ่งก้านของมันมีหนามเล็ก ๆ เต็มไปหมด อ้ายสูติงบอกว่านี่คือ ‘ต้นกะทันป่า’ หรือคนภาคกลางเรียกว่าต้นพุทรา ส่วนลูกของมันที่มีขนาดพอ ๆ กับหัวแม่มือเรียกว่า ‘หมากกะทัน’ ลูกที่สุกแล้วจะมีสีออกเหลือง ๆ ส่วนลูกสีเขียว ๆ ไม่ต้องไปเก็บเพราะมันยังไม่สุก อ้ายสูติงออกแรงขย่มต้นกะทันป่าอยู่ไม่กี่ครั้ง ลูกของมันก็หล่นลงมาเต็มไปหมดเหมือนลูกเห็บตกยามหน้าแล้ง

ต้นน้ำรีบเก็บขึ้นมาชิมดูถึงรู้ว่า ลูกสีเหลืองมีรสชาติดหวานอมเปรี้ยว ส่วนลูกสีเขียวมีรสฝาดกินแล้วคอแห้ง

“เก็บเอาไปหลาย ๆ ให้พ่อให้แม่กินด้วย” อ้ายสูติงสั่งการลงมาจาก

บนต้นไม้ พร้อมกับโยน “ถุงย่าม” ลงมาให้

หลังจากได้หยุดกินหมากกะทันหัน ต้นน้ำก็เริ่มกลับมีกำลังขึ้นมาอีกครั้ง เพราะผลไม้ชนิดนี้มีน้ำมากกินแล้วทำให้สดชื่น ระหว่างนี้ยายสุดจึงอธิบายให้ต้นน้ำเข้าใจว่า “ที่พี่ไม่รู้สึกเหนื่อยเพราะทางเสี้ยนนี้พี่เดินมาตั้งแต่เด็ก ๆ ร่างกายจึงเกิดความเคยชิน ถ้าต้นน้ำไม่อยากเหนื่อยง่ายเหมือนอย่างวันนี้ ต้นน้ำจะต้องเดินออกกำลังกายบ่อย ๆ”

ต้นน้ำจึงคิดถึงคำพูดของครูไวพจน์ ที่เคยสอนว่า “ถ้าเราทำสิ่งใดอยู่เป็นประจำ เราก็จะทำสิ่งนั้นได้ดี”

เมื่อเดินย้อนกลับมาทางเดิมได้สักพัก ยายสุดจึงชี้ให้ดูบริเวณที่มีต้นจำฉาและกอไผ่ยืนเบียดลำต้น สลับกันให้ร่มเงาเขียวครึ้มจนดูเหมือนภูเขาอุยก้อม ๆ “นั่นไง ถึงแล้ว” สุดจึงพูดขึ้นแล้วหันมายิ้มให้ต้นน้ำ

สุดจึงอธิบายว่า เที่ยงนานั้นเป็นที่พักอาศัยของชาวนา ที่ต้องนอนพักค้างคืนเวลาออกไปหาปู หาปลา กลางทุ่ง หรือใช้หลบฝนเวลาออกไปจับกบ จับเขียดในเวลากลางวัน และเป็นที่พักขณะเลี้ยงวัวควายในเวลากลางวัน

“ที่นาของพ่อพี่ ใคร ๆ เขาก็อยากได้กันทั้งนั้นแหละ เพราะทำเลที่ตั้งดีกว่าของคนอื่นๆ” สุดจึงเล่าให้น้องฟังอย่างภูมิใจ

เมื่อเดินเข้ามาใกล้ ๆ ต้นน้ำก็เข้าใจในสิ่งที่ยายสุดพูดถึงเมื่อสักครู่ เพราะที่นาของลุงโกดูเก๋ไก๋กว่าของที่อื่นๆ เป็นอย่างมาก เนื่องจากแถบลุงเถียงนาอยู่บริเวณที่มีลำห้วยล้อมรอบ มีเพียงทางเดินเล็กๆ เท่านั้นที่เชื่อมที่ดินไว้กับผืนนา ต้นน้ำตื่นเต็นมากจนจินตนาการเลยเถิดไปถึง “เกาะกลางน้ำ” ที่เคยเห็นในหนังสือที่เคยที่เดียว

เมื่อเดินทางมาถึง ยายสุดจึงชี้ให้ดูเบ็ดหลายหลังที่ถูกเสียบทิ้งไว้ข้างลำห้วยแต่ก็ไร้เงาของคำบับ ต้นน้ำมองไปรอบ ๆ ก็ไม่เห็นวิ้วแว่วว่าจะมีใครอยู่แถว ๆ นี้ ยายสุดจึงกระซิบว่า ถ้าอยากเจอเจ้าคำบับก็อย่ามองหาบนพื้นดิน แต่ให้มองหาบนต้นไม้ และเป็นอย่างที่ สุดคิดว่าจริงๆ เพราะไม่นานนักก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

“อู๋...นั่นต้นน้ำไข่ม้อย” คำบั่นตะโกนลงมาจากต้นฉำฉาที่อยู่ใกล้ๆ
 นั้นเอง

“เฮ้ย...แกขึ้นไปอยู่บนนั่นทำไม” ต้นน้ำอุทาน แทนคำตอบ

“ข้าเห็นเงงเดินมากับอ้ายสุดังตั้งแต่อยู่ไกลๆ...นั่นแล้ว” คำบั่นยัง

คุยต่อ

หลังจากคำสั่งของพี่ชายให้ลงมาคุยกันข้างล่างคำบั่นก็เข้ามาขยำ
 พุงพลุ้ยของต้นน้ำทันที

“ทำไมเงงถึงบวมเป่งเหมือนลูกโป่งสวรรค์แบบนี้ละ ไอ้หมู่น้ำ” คำบั่น
 หัวเราะขบขัน หลังจากตั้งชื่อใหม่ให้เพื่อนได้สำเร็จ

ในสายตาของเด็กๆ ต้นน้ำมองว่าคำบั่นไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลง
 ไปจากเมื่อก่อนเลย ข้ามิวพรรณยังตำราหน้ากว่าลุงโกผู้เป็นพ่อของเขาเสียอีก

“สวัสดิศรีขอบคุณลุง” ต้นน้ำยกมือไหว้ลุงโกที่กำลังนั่งสานแหอยู่บนบาน
 ของเถียงนา

“เป็นยังงี้บ้าง เหนื่อยรีเปล่าลูก” ลุงโกรับไหว้แล้วทักทายอย่าง
 เป็นกันเอง

ลุงโกเล่าว่า เมื่อสักครู่นี้แม่ของต้นน้ำได้โทรศัพท์มาคุยกับคุณลุงแล้ว
 และตกลงกันว่าให้ต้นน้ำเล่นกับคำบั่นไปพลางๆ ก่อน เพราะตอนนี้ไม่มีใคร
 อยู่ที่บ้าน เนื่องจากว่าพ่อกับแม่ของต้นน้ำพาตากับยายไปทำบุญที่วัด ตอน
 บ่ายแก่ๆ ค่อยกลับไปเจอกันที่บ้านตาเลศพร้อมกัน เมื่อคำบั่นได้ยินเช่นนี้จึง
 รีบชวนเพื่อนไปดู ‘บ้านต้นไม้’ ผลงานชิ้นเอกของตนเอง ที่ตั้งใจสร้างไว้นั่งเล่น
 ในวันที่ไม่ได้ไปโรงเรียนเหมือนเช่นวันนี้

ในระหว่างที่เดินไปด้วยกันคำบั่นก็เล่าให้ฟังว่า ที่สูงๆ จะทำให้เรา
 ได้เห็นอะไรไกลกว่าคนอื่นๆ และชัดเจนกว่าคนที่อยู่ข้างล่าง เพราะไม่มีอะไร
 มาบดบังสายตา ในเรื่องนี้นั่นน้ำก็เห็นว่าเป็นความจริง เพราะตอนที่อยู่กรุงเทพฯ
 พ่อก็เคยพาขึ้นไปชมทิวทัศน์ของแม่น้ำเจ้าพระยา บนตึกสูงๆ มาบ้างเหมือนกัน
 ไม่ไกลจากเถียงนานัก บ้านต้นไม้ของคำบั่นก็ปรากฏตัวขึ้น มันผิดไป

จากที่ต้นน้ำคิดไว้ราวฟ้ากับเหว เพราะไม้กระดานหกแผ่นที่ตีตะปูยึดไว้หลวมๆ กับกิ่งของต้นจำจ่า มันไม่มีส่วนไหนเลยที่จะดูเหมือนบ้านของคน ‘เล่าโก่ลุง โถยงติกว่านี่อีก’ ต้นน้ำคิดอยู่ในใจ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเพื่อนคนนี้เลือก ‘ชัยภูมิ’ ได้ดีจริงๆ เพราะเมื่อมองออกไปข้างหน้า ก็เห็นลำห้วยและท้องนา ทั้งหมดได้อย่างชัดเจนไม่มีอะไรมาบดบังสายตา เหมือนกับที่คำบันได้พูดเอาไว้ ไม่มีผิด

ครั้นเมื่อทบทวนดูดีๆ ปัญหาที่แท้จริงกลับไปตกอยู่ที่ต้นไม้ เพราะต้นน้ำคิดภาพไม่ออกจริงๆ ว่าเด็กอ้วนๆ อย่างตนเอง จะปีนป่ายขึ้นไปนั่งเล่นอยู่บนนั้นได้อย่างไร ‘แล้วคำบัน มันเอาแผ่นกระดานขึ้นไปไว้บนนั้นได้ยังไงนะ’ ต้นน้ำรู้สึกสงสัยอยู่ลึกๆ

“นี่..ไอ้หนู อย่าพากันขึ้นไปเล่นบนต้นไม้ล่ะ มันอันตราย” ลุงโก่ ตะโกนออกมาจากเถียงนา เหมือนกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสายตาของแก ตลอดเวลา จึงต้องพูดเตือนกันไว้ก่อน

“เราไปขอให้ยายสุตึงตัดไม้ไผ่ ทำเป็นบันไดให้ตีมัย” คำบันเสนอความคิด

“อ้าว...นี่แกไม่ได้ยินที่พ่อพูดเลยหรือ” ต้นน้ำรู้สึกแปลกใจเป็นที่สุดกับความไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเพื่อน

“ถ้าอย่างนั้นเราไปช่วยยายสุตึง กู้เบ็ด ที่ลำห้วยกันดีกว่า” คำบันพูดขึ้นมาดังๆ

“ก็ดีนะสิ จะได้ไม่ต้องไปปีนป่ายอะไรให้เมื่อย” ต้นน้ำพูดด้วยความรู้สึกโล่งใจ

“แต่เราต้องแวะเอาของที่เถียงนาก่อนนะ จะไปตัวเปล่าๆ ไม่ได้” คำบันพูดพร้อมกับเดินนำหน้าไปอย่างรวดเร็ว

“แกนี่มันเหมือนยายสุตึงจริงๆ ไม่มีใครคิดจะรอข้าบ้างเลย” ต้นน้ำบ่นกับตัวเองเบาๆ

คำบันมุดหายเข้าไปในเถียงนาสักพัก จึงออกมาพร้อมกับเครื่องจักสานชนิดหนึ่งที่ทำขึ้นมาจากไม้ไผ่ ลักษณะคล้ายๆ กับกระตักน้ำขนาดไม่ใหญ่

มากนัก มีฝาเปิดปิดเป็นรูปกรวย “อันนี้เขาเรียกว่า ‘ข้อง’ เอาไว้ใส่ปลาได้หลายๆ” คำบั้นอธิบายอย่างคร่าวๆ

“ไอ้หมูน้า เอ็งกับข้ามาแข่งขันอะไรกันดีไหม” คำบั้นคิดการละเล่นขึ้นมาได้อีกหนึ่งอย่าง

“จะแข่งอะไรกันดีละ” ต้นน้ำถามหยิ่งเชิง

“อ้าว...ไปหาปลาก็ต้องแข่งจับปลานะสิถามได้” คำบั้นได้ทีพุดค่อนขอ

“แล้วคนชนะจะได้อะไร” ต้นน้ำสงสัย

“ใครที่จับปลาได้มากที่สุด จะได้ซีหลังอีกคนกลับเตียงนา” คำบั้นเฉลย

“เอ...แล้วแบบนี้ ข้าจะซีหลังแกได้ยังไง” ต้นน้ำลองนึกภาพ แต่ยังไม่ออก

“เดี๋ยวเอ็งก็รู้” ดูเหมือนว่าคำบั้นจะมีคำตอบอยู่ในใจ

“พวกมันกลับมาก่อนเที่ยงนะลูก ลุงจะต้มปลาแซบๆ ให้กิน” ลุงโกพุดขึ้นขณะยื่นหว่านปลายข้าวให้ไก่กิน

คำพูดของลุงโกทำให้ต้นน้ำรู้สึกทิวข้าวขึ้นมาในทันที จนต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่ จากนั้นเด็กทั้งสองคนก็สะพายเอาข้องคนละลูก แล้วเร่งเดินตรงไปที่ลำห้วยในทันที โดยมี ‘สายตาของลุงโก’ ฝ้าติดตามไปด้วยห่างๆ

ลำห้วยเส้นเล็กๆ ที่ไหลผ่านที่นาของลุงโกนั้น เปรียบได้กับเส้นเลือดใหญ่ของเกษตรกรในแถบนี้ ถึงแม้จะมีความกว้างไม่มากนัก แต่ก็มีน้ำพอใช้ตลอดทั้งปี จะมากบ้างน้อยบ้างก็ตามแต่ฤดูกาล

เมื่อเด็กทั้งสองคนเดินไปถึงริมห้วย ต้นน้ำก็มองเห็นอ้ายสุด้งยืนรออยู่ก่อนแล้ว ทั้งเนื้อทั้งตัวของแกมีแค่ผ้าขาวม้าเหน็บเตี่ยวอยู่ผืนเดียว และต้นน้ำยังสังเกตเห็นว่า อ้ายสุด้งก็หิ้วข้องที่คล้ายๆ กับของตนเองเช่นเดียวกัน แต่มีขนาดใหญ่กว่ามาก

“อันนั้นเขาเรียกว่าช่องเปิด” คำบับพูดขึ้น

“ก็เพราะว่ารูปร่างมันเหมือนเปิด และสามารถลอยบนน้ำได้ด้วยนะ”

อ้ายสุตึงอธิบายพร้อมกับยกช่องขึ้นมาให้ต้นน้ำได้ดูใกล้ๆ

คำบับจึงชี้ให้ดูส่วนที่เป็นฐานของช่อง ที่มีฟองน้ำผูกติดกันเป็นฟู่สำหรับลอยตัวบนน้ำ แต่เมื่อเด็กทั้งสองยื่นพิจารณาอยู่สักครู่ จึงมีเสียงหนึ่งพิมพ์ขึ้นมาว่า “ข้าว่ามันไม่เหมือนเปิดเลยสักนิด แต่มันเหมือนแมวเป่ามากกว่า” คำบับพูดขึ้นมาเบาๆ

สุตึงเสียบเบ็ดไว้หลายหลั้ว กระจายไปตามความยาวของลำห้วยทั้งสองฝั่ง “พืออกมาเสียบทิ้งไว้ตั้งแต่ตีห้า ป่านนี้ปลาคงกินเบ็ดหมดแล้วแหละ” อ้ายสุตึงพูดขึ้น และวันนี้ก็เป็นครั้งแรกในชีวิตของตนน้ำ ที่ได้เห็นคันเบ็ดเสียบไว้กับพื้นดิน เพราะที่ผ่านมา เคยเห็นแต่คันเบ็ดที่ต้องมีคนจับไว้ตลอดเวลา “แบบนี้ก็ตีนะสิไม่ต้องถือคันเบ็ดให้เมื่อยแขน” ต้นน้ำพูดกับคำบับ

อ้ายสุตึงเห็นต้นน้ำสนใจจึงพูดขึ้นว่า เบ็ดชนิดนี้มันจะตกได้แต่ปลาตัวเล็กๆ ที่อาศัยอยู่ริมน้ำเท่านั้น ส่วนปลาตัวใหญ่ๆ ที่อยู่กลางลำห้วยมันจะไม่เข้ามากิน

ก่อนที่เด็กทั้งสองคนจะแยกย้ายกันออกไป ‘กูเบ็ด’ อ้ายสุตึงยังสอนอีกว่า เราต้องเก็บเบ็ดกลับคืนมาให้หมดทุกหลั้วอย่าลืมทิ้งเอาไว้ ถึงแม้ว่าปลาจะติดเบ็ดหรือไม่ก็ตาม เพราะวันหลังเราจะได้มีเบ็ดไว้ใช้งานอีก ไม่ต้องเสียเวลามานั่งทำใหม่บ่อยๆ

ขณะที่ช่วยกันกูเบ็ดอยู่นั้น ต้นน้ำเกิดคำถามขึ้นมาในจิตใจอยู่ไม่น้อย สิ่งใดหนอที่ทำให้เด็กตัวเล็กๆ รุ่นราวคราวเดียวกันกับเรา ถึงได้มีร่างกายที่แข็งแรงแตกต่างกับตนเองเป็นอย่างมาก อะไรหนอที่ทำให้คำบับสามารถวิ่งเหยาะไปเหยวม่า เก็บปลา เก็บเบ็ด ได้อย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย ราวกับเขาได้เปลี่ยนแปลงทุ่งนาแห่งนี้ให้กลายเป็นสวนสนุกส่วนตัว แบบที่ไม่ต้องเสียเงินค่าบัตรผ่านประตูให้กับใคร

ในระหว่างที่เดินดูเบ็ดอยู่นั้นคำบับมักจะใช้มือล้วงนับปลาในข้องตัวเอง อยู่บ่อยๆ แล้วจึงวิ่งมาดูที่ข้องของต้นน้ำจากนั้นก็หัวเราะออกมาดังๆ ทุกอย่างคงดำเนินต่อไปแบบนี้จนกระทั่งเด็ก ๆ คิดว่ากู้อเบ็ดได้ครบทุกหลังแล้ว จึงกลับมา รวมตัวกันที่ริมตลิ่งเช่นเดิม พลันนั้นสุดดังก็ส่งให้เด็กทั้งสองเอาปลาามาเทรวมกันไว้ที่ข้องลูกใหญ่ แล้วให้ช่วยกันนับดูว่าเก็บเบ็ดมาได้กี่อัน ต่อจากนั้นจึงเอาไป วางฝั่งแดดไว้ให้แห้ง

“มีทั้งหมดสามสิบหลังครับ” ต้นน้ำพูด

“ครบครับ...เก่งมาก” อ้ายสุดดังกล่าวคำชมเชย ขณะสาละวนอยู่กับการเก็บของเตรียมตัวกลับเถียงนา

“เดี๋ยวก่อนต้นน้ำ เอ็งต้องให้ข้าขี่หลังกลับเถียงนาละ” คำบับพูด พलगหัวเราะ เอ๊ก ๆ

“อ้าว...จะบอกว่าข้าแพะแก่ได้ยังไง แกเอาอะไรมาพูด” ต้นน้ำไม่ทันได้ตั้งตัว เพราะนึกว่าคำบับลืมนี่ไปแล้ว

“อีกอย่าง ปลาที่จับได้เมื่อตะกี้ก็เทรวมกันหมดแล้ว เราจะไปรู้ได้อย่างไร ว่าใครจับปลาได้มากกว่ากัน” ต้นน้ำเริ่มรู้สึกฉุนเฉียว

“เอ็งนั่นแหละที่ไม่รู้อะไร ปลาที่ข้าจับได้ข้าทำตำหนิไว้หมดทุกตัวแล้ว เอ็งไม่เชื่อก็ลองไปเปิดข้องดูก็ได้” คำบับพูดด้วยน้ำเสียงที่ดูจริงจัง

“นี่...ทั้งสองคนตกลงกันเอาเองนะ พี่จะกลับไปเตรียมเครื่องแกงเอาไว้ต้มปลา” สุดดังพูดยิ้มๆ แล้วเดินจากไป

ครั้นเมื่อดวงตะวันเกือบจะตรงหัว ก็มีเสียงหัวเราะครั้นแครงดังขึ้นมา จากทางเถียงนาของลูกโก เพราะสุดดังกับพ่อได้สังเกตเห็นว่า เขาตะคุ่มๆ ที่กำลัง ไกลเข้ามา นั่นที่แท้ก็คือน้องต้นน้ำที่กำลังเดินตัวมเตี้ยมหลังอเหมือนแม่เต่า โดยมีคำบับเป็นลูกเต่าเกาะหลังมาด้วย แต่หากได้สังเกตเห็นท่าทางของคำบับดู สักหน่อย ก็ารู้ทันทีเลยว่าคำบับไม่ได้คิดว่าตัวเองขี่หลังเต่าอยู่แน่ๆ เพราะ ในมือของเขาดือไม้ไผ่เส้นเล็ก ๆ เหมือนเส้น พร้อมกับแกว่งไปมาอยู่ไหวๆ ปาก

ก็ส่งเสียง ฮี๊ย ฮี๊ย ฮี๊ย มาตลอดทาง

“เล่นพิเรนทร์อะไรกันอีกละ ถึงได้มอมแมมกลับมาแบบนี้” ลุงโก
ถามขึ้นดังกังวาน แล้วหันไปทางค้ำบั้น

“อ้าว...ก็ดันน้ำหาได้ปลาน้อยกว่าผมนี่ครับ” ค้ำบั้นพูดยิ้มๆ

“เออ...พอรู้เรื่องหมดแล้วนะ อ้ายสุดิงเล่าให้พ่อฟังหมดแล้ว” ลุงโก
คล้ายว่าจะจับผิดลูกชาย

“นี่ต้นน้ำ จำที่ลุงจะสอนไว้ล่ะลูก” ลุงโกพูดแล้วหันไปมองหลาน
ที่กำลังนอนแผ่หลายอยู่ที่แคร่ไม้ไผ่หน้าเตียงนา

“ปลาที่เราจับได้ในวันนี้มีสามชนิดคือ หนึ่งปลาเข็ง สองปลากด สาม
ปลาขาว” ลุงโกพูดพลางล้วงมือเข้าไปในข้อง

“และปลาขาวคือปลาที่เราจับมาได้มากที่สุดในวันนี้” ลุงโกพูดจบแล้ว
ดึงปลาตัวหนึ่งออกมาชูขึ้น

“ปลาชนิดนี้ที่ครีบบ้านบน มันจะมีรอยแห่งเหมือนกันหมดทุกตัว
จำไว้ล่ะ”

ทันทีที่ลุงโกพูดจบทุกคนก็หัวเราะขึ้นมาพร้อมๆ กัน ไม่เว้นแม้กระทั่ง
ต้นน้ำก็ยังหัวเราะให้กับ ‘ความไม่รู้’ ของตัวเอง จึงโดนเจ้าค้ำบั้นหลอกได้ง่ายๆ

เตียงนาของลุงโกนั้นตั้งอยู่บนเสาไม้เนื้อแข็งแปดต้น โครงหลังคาทำ
ด้วยไม้ยูคาลิปตัส มุงด้วยหญ้าคาที่ถูกมัดรวมกันเป็นตับ แล้ววางซ้อนกัน
คล้ายกับการปูสังกะสี พื้นของเตียงนาปูด้วยไม้ที่เลื่อยเป็นแผ่นยาวๆ ยกเว้น
ในส่วนที่เป็นขานเอาไว้นั่งเล่นทำมาจากไม้ไผ่เป็นลำแล้วใช้มีดผ่าออกเป็นซี่ๆ
ส่วนมุมประกอบอาหารก็ขยายออกมาเป็นเพิงสังกะสี เพราะต้องใช้สำหรับเป็นที่
เก็บถ่านเก็บฟืนไม่ให้เปียกชื้น

แม้ว่าเตียงนาของลุงโกจะสร้างไว้สำหรับการพักอาศัยชั่วคราว แต่
เนื่องจากความเป็นครอบครัวใหญ่ เตียงนาแห่งนี้จึงอุดมสมบูรณ์ไปด้วยข้าวของ
เครื่องใช้โดยเฉพาะเครื่องครัว เพราะลุงโกชอบใช้ครัวเป็น ‘เวที’ แสดงฝีมือ
ทำอาหารให้ลูกหลานได้กินกันอยู่บ่อยๆ เนื่องจาก ‘ยายโฮม’ ภรรยาของลุงโก

นั้นต้องอยู่เฝ้าบ้านคนเดียว นานๆ ทีถึงจะได้ตามสามีมาทุ่งนาบ้างเป็นครั้งคราว
 เมื่อนั่งฟังพ่อกล่าวสิ่งสอนน้องชายคนเล็กจนพอใจแล้ว สูดิ่งจึงรีบลุก
 เอาปลาไปล้างทำความสะอาดอยู่ที่ 'โถ่งน้ำไข้' ไกลๆ กับบันไดขึ้นเตียงนา
 'น้ำไข้' ก็คือน้ำที่ตักขึ้นมาจากลำห้วย เพื่อใช้งานทั่วไป ส่วนโถ่งน้ำสำหรับ
 ต้มกินและทำอาหารจะตั้งอยู่ในครัว เรียกว่า 'โถ่งน้ำฝน' ในเวลาเดียวกันลุงโก
 ก็ขยับเข้เข้าไปนั่งอยู่หน้าเตาไฟ ก่อนจะตักน้ำใส่หม้อตั้งเตารอให้เดือด ระหว่างนี้
 เด็กๆ ก็กำลังสนุกกับการช่วยกันทุบข้าว ตะไคร้ และหันให้เป็นแว่นๆ "พริกขี้หนู
 เราก็ต้องทุบสักชนิดหนึ่ง มันถึงจะแซบ" ลุงโกบอกเคล็ดลับในการทำต้มปลา
 ให้มีรสจัดจ้าน และไม่คาว

"อยู่ที่กรุงเทพฯ เอ็งเคยทำกับข้าวกินเองบ้างมั๊ย" คำบั่นถามต้นน้ำ

"เคยสิ เราทำไข่เจียวบ่อยที่สุด" ต้นน้ำพูดขึ้น

"บ๊อดโอ...อย่างนั้นเขาไม่เรียกว่าทำอาหารหรอกไวย้" คำบั่นพูด
 พรางหัวเราะเอิ๊กๆ

"ถ้าทำแบบวันนี้ยังไม่เคย แกถามทำไมเธอ" ต้นน้ำเริ่มสงสัย

"ข้าอยากรู้ว่าที่บ้านเอ็ง เค้าไปหาปูหาปลามาจากไหนกัน เห็นในทีวี
 มันมีแต่ตึกสูงๆ" คำบั่นทำเสียงสูง

"อ้อ...ไม่ยาก ก็เอาออกมาจากตู้เย็นไงละ" ต้นน้ำพูดแล้วฉีกยิ้มจน
 ตาแทบปิด

จากนั้นลุงโกที่นั่งฟังอยู่ใกล้ๆ จึงได้หัวเราะขึ้นเบาๆ แล้วอธิบายให้
 เด็กๆ ฟังว่า อาหารที่มีอยู่ในกรุงเทพฯ นั้นส่วนใหญ่ต้องขนส่งมาจากที่ห่างไกล
 จึงต้องแช่เย็นเพื่อให้คงความสดใหม่อยู่ตลอดเวลา และทำให้มีราคาแพงกว่า
 ปกติหลายเท่าตัว

ผ่านไปครู่ใหญ่ กลิ่นหอมของน้ำปลาร้าก็โชยไปทั่วทั้งเตียงนา "ปล่อย
 ให้น้ำเดือดอีกรอบก็กินได้แล้ว" ลุงโกบอกกับเด็กๆ ว่าเมื่อน้ำเดือดอีกที ให้
 ช่วยกันจัดการหันต้นหอมและผักชีโรยลงไปให้หมด แล้วจะทำให้ต้มปลาหอม
 ขึ้นไปกว่านี้อีก เมื่อคำบั่นได้ยินดังนั้นจึงบอกต้นน้ำให้รีบไปล้างมือเตรียมกิน

ข้าวไว ๆ ส่วนเขาจะทำเองคนเดียว

ลุงโกยกหม้อที่กำลังเดือดปุด ๆ ลงจากเตา แล้วตักแบ่งเป็นสองถ้วยใหญ่ ๆ โบรมะขามอ่อนที่ใส่ลงไปทีหลัง ทำให้กลิ่นของต้มปลาออกเบรียนิด ๆ หลังจากทุกคนนั่งติวंगเป็นที่เรียบร้อย สูดังก็เปิดกล่องหยิบไก่ทอดออกมาใส่จาน แล้วส่งให้เด็ก ๆ

ระหว่างที่เด็กทั้งสองคนกำลังกินข้าวกันเสียงดังจ๊ับจ๊ับ ๆ ลุงโกก็ถามต้นน้ำขึ้นมาว่า “ตอนนี้หลานยังโกรธคำบ้านอยู่รึเปล่า” ต้นน้ำจึงตอบว่าไม่ได้คิดโกรธคำบ้านตั้งแต่แรกแล้ว ตรงกันข้ามกับรู้สึกสนุกเสียดด้วยซ้ำ ลุงโกยังถามต่อไปอีกว่า “ระหว่างไก่ทอดของแม่กับต้มปลากดของลุง จานไหนอร่อยกว่ากัน” ต้นน้ำจึงตอบไปว่า ต้มปลาของลุงโคอร่อยกว่าเพราะปลา มีรสหวาน และน้ำแกงก็มิกลิ่นหอมมาก ๆ ต่างกันกับไก่ทอดของแม่ที่ทั้งแห้งและแข็งไม่น่ากิน

“ดีแล้วที่หลานคิดได้แบบนี้ ก่อนที่จะสายเกินไป” ท่าทางของลุงโกรู้สึกพอใจในคำตอบของหลานชายเป็นอย่างมาก

ลุงโกอธิบายให้เด็ก ๆ ฟังว่า ในโลกใบนี้ไม่มีพ่อแม่คนไหนอยากจะทำให้ลูกหลานเป็นคนอ้วนทรวง เพราะความจ้ำมำน่ารักในตอนเด็ก ๆ จะกลับกลายเป็นปมด้อยในตอนที่เขาโตขึ้น ถ้าหลานไม่เปลี่ยนแปลงตัวเองซะตั้งแต่วันนี้อนาคตของหลานก็จะลำบากกว่าคนอื่นแน่ ๆ พอลุงโกพูดจบต้นน้ำก็รู้สึกถึงความจริงเป็นขึ้นมาทันที เนื่องจากเหตุการณ์ที่ผ่านมาตลอดทั้งวัน มีหลายอย่างที่ต้นน้ำอยากจะทำแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะติดปัญหาตรงที่น้ำหนักตัวเกินพิกัดมาตรฐานเด็กทั่วไป

“ถ้าอย่างนั้น ผมจะต้องทำยังไงบ้างละครับลุงโก” ต้นน้ำเริ่มขอคำปรึกษา

“เด็ก ๆ แบบนี้ไม่ยากเลย” ลุงโกเน้นเสียงคำว่าไม่ยาก พร้อมกับสีหน้าที่ดูจริงจัง

ลุงจะบอกวิธีลดน้ำหนักง่าย ๆ ให้นะ...นอกจากการกินหารให้น้อยลง

แล้ว เด็กที่อยู่ในวัยนี้ควรจะเล่นให้มาก ๆ ไม่ใช่เล่นเกมคอมพิวเตอร์นะ แต่ให้วิ่งเล่น เดินเล่น ปีนเล่น ทำกิจกรรมอะไรก็ได้ที่มีการเคลื่อนไหวอยู่บ่อย ๆ แค่นี้ร่างกายของหลานก็จะแข็งแรง และสมส่วนตามวัยเหมือนเพื่อน ๆ ยังไงละ

“เหมือนเจ้าค่านี่หรือพ่อ” สุดิ่งพูดกลางบึ้งหน้าไปทางค่านี่ที่กำลังรวบรวมสมาธิ นั่งตะแคงทอดไม่พูดไม่จากับใคร

“โอ้ย...ไอ้เนี่ยต้องเรียกทโมนไพร เพราะมันชนเกินมนุษย์” ลุงโกพูดยิ้ม ๆ เมื่อสังเกตว่าหลานยังให้ความสนใจอยู่ลุงโกจึงเล่าต่อไปอีกว่า ในคืนวันที่แม่คลอดน้องต้นน้ำนั้น ญาติพี่น้องได้ไปออกันอยู่ที่โรงพยาบาลกันหมด รวมทั้งป้าโฮมกับลุงโกด้วย ส่วนคนที่ตั้งชื่อเล่นให้หลานนั้นก็คือตาเลศนั่นเอง เพราะแกลเห็นว่าเป็นเพชรของตระกูลเรามีอาชีพเป็นเกษตรกรเหมือนกันหมด จึงไม่ยากให้ลูกหลานหลงลืมคุณค่าของธรรมชาติ หลานเลยมีชื่อว่า ต้นน้ำ

“แล้วทำไมข้าถึงได้ชื่อค่านี่ละนี่” ลูกชายคนเล็กพูดขึ้นมาลอย ๆ ก่อนจะซดน้ำแกงตั้งโฮก

“ไร้...ค่านี่ ในภาษาอีสาน แปลว่าทองคำ โตขึ้นเองจะได้รวย ๆ ยังไงละ” ลุงโกพูดขึ้นมาดัง ๆ

“พี่ว่าชื่อต้นน้ำ ก็มีความหมายดีมากเลยนะ” สุดิ่งพูดขึ้น ก่อนที่จะตักต้มปลาเข้าปาก

ลุงโกอธิบายว่า เพราะน้ำเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ และสามารถปรับตัวไปตามสถานการณ์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่นหากเจอกับอากาศร้อนจัดก็จะระเหยกลายเป็นไอน้ำ ถ้าเจอกับอากาศเย็นจัดก็จะกลายเป็นน้ำแข็ง เหตุผลที่ลุงเล่าเรื่องนี้ให้ฟังเพราะอยากให้หลานมีกำลังใจในการลดน้ำหนักในวันข้างหน้า

“จำไว้นะ...หากเรามีความตั้งใจจริง จะทำอะไรก็ทำได้ทั้งนั้น” ลุงโกพูดกลางลูปศีรษะหลานเบา ๆ

ต้นน้ำนั่งเอนหลังฟังเสมาแล้วมองออกไปยังท้องทุ่งนา เหมือนกำลังปล่อยความคิดให้ปลิวไปลอยไป ในอากาศ สักพักจึงหันกลับมาคุยกับลุงโกอีกครั้ง

“เอาอย่างนี้...ปิดเทอมใหญ่ผมจะให้แม่พามาบ้านตาเลศอีกนะครับ”

ต้นน้ำพุดีขึ้น

“ก็ดีสินะสิ...มาอยู่หลายๆ วันเลย มานอนที่บ้านข้าด้วยก็ได้” คำบั่นพูด
ออกมาจากความรู้สึก

“สงสัยจะติดใจตำบลของลุงโกเข้าแล้วสินะ ถึงอยากจะมาบ่อยๆ”
ลุงดีงพูดพลางหัวเราะ เทอะๆ

ต้นน้ำมองไปทางคำบั่น ก่อนจะหลุดคำตอบออกมาว่า

“ผมจะกลับมาปั้นต้นไม้ให้ได้ครับ”

เพื่อนในจินตนาการ

ชนิดดา ตะวันใหม่

ระยะที่ ๐

ผมไม่รู้ว่า เขา มาจากไหน รู้ตัวอีกทีเขาก็อยู่ข้างๆ ผมแล้ว ไม่ว่าตอนกินข้าว ตอนนอน ตอนทำการบ้าน ตอนไปโรงเรียน ตอนเล่นกับเพื่อน ตอนแม่มารับเขาก็อยู่กับผมเสมอ ผมไม่เห็นหน้าของเขาหรอก เขารูปร่างเหมือนเงาสีดำขนาดตัวพอๆ กับผม เขาไม่ยอมพูดจา เขาจะทำท่าหงุดหงิดเวลาผมเล่นวิ่งไล่จับกับเพื่อนและจะดีใจเป็นพิเศษเมื่อผมกินขนมหรือนอนกลางวัน พอเอาเรื่องนี้ไปบอกแม่ แม่ก็บอกมาว่า เขา คือ เพื่อนในจินตนาการ เด็กๆ อายุเท่าผมมีเพื่อนในจินตนาการทั้งนั้นแหละ เมื่อผมโตขึ้นเพื่อนในจินตนาการจะหายไปเอง น่าเสียดายที่เขาอยู่กับผมตลอดไปไม่ได้

พ่อเคยบอกผมว่าผมต้องเล่นกับเพื่อนดีๆ ผมไม่รู้จะเล่นกับเขายังไงเพราะเขาเอาแต่นั่งเฉยๆ บางทีพ่ออาจจะหมายถึงทำให้เขามีความสุข ผมเลยไปหยาบขมมากิน และเหมือนกับทุกครั้งเขานั่งมองผมกินด้วยรอยยิ้ม แต่ทำไมกันนะผมรู้สึกว่ารอยยิ้มของเขาไม่เหมือนกับรอยยิ้มของคนอื่น มันดูน่ากลัวหน่อยๆ ละ แต่ว่าบางทีผมอาจจะคิดไปเองก็ได้

ระยะที่ ๑

“น้องภูมิ น้ำหนักกำลังพอดีเลยคะ อย่าให้อ้วนไปมากกว่านี้นะคะ”

“ฮะ” ผมไม่ค่อยเข้าใจที่คุณครูพูดเท่าไร รู้แค่ว่าคุณครูจะวัดส่วนสูง และชั่งน้ำหนักผมกับเพื่อนๆ ทุกเดือน หลังจากชั่งน้ำหนักเสร็จพวกเราจะได้ขนมหวานกันคนละชิ้น ผมรับขนมจากครูแล้วเดินมานั่งรอกับเพื่อนคนอื่น

“น้องภูมิ น้ำหนักเกินนะคะ เดี่ยวพอกคุณแม่มารับตอนเย็น หนูพาคุณแม่มาหาครูด้วยนะคะ”

คุณครูยิ้มให้ภูมิอีกคนที่สีหน้าไม่สดใสนัก ชั้นเรียนของผมมีคนชื่อภูมิสองคน ผมถูกเรียกว่าภูมิ เพื่อไม่ให้ซ้ำกันเพื่อนอีกคนเลยถูกเรียกว่า ภูมิอ้วน เพราะเขาอ้วนมากกว่าผม จริงๆ แล้วเรามีอะไรเหมือนกันหลายอย่างเลย อยู่หมู่บ้านเดียวกัน แม่ทำงานที่เดียวกัน มีพี่สาวเหมือนกัน ชื่อเหมือนกัน แล้วก็มีเพื่อนในจินตนาการเหมือนกันด้วย แต่เพื่อนในจินตนาการของภูมิอ้วนตัวโตกว่าเขาเท่านั้น

“ป้าบอกว่าถ้าเราน้ำหนักเกินอีกป้าจะให้ไปออกกำลังกายกับป้า” ภูมิอ้วนพูดด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย ป้าของภูมิอ้วนชอบออกไปวิ่งตอนเย็นๆ ที่สนามหน้าหมู่บ้าน พ่อผมบอกว่าเขาบ้าออกกำลังกายมากเกินไป เขาเคยชวนผมไปวิ่งด้วยแต่ไปไม่ได้ไม่เท่าไรผมก็เหนื่อยแล้ว พ่อบอกว่าผมยังเด็กไม่จำเป็นต้องออกกำลังกายหรอกวัยนี้เป็นวัยเจริญเติบโต

“นายก็ยังคงดีกว่าเรา” โดยักษ์พูดปลอบใจพร้อมกับกินขนมที่ได้มาจากภูมิอ้วนไปหนึ่งคำใหญ่ๆ โดยักษ์มีชื่อเล่นจริงๆ คือโดนัท แต่เพราะเขาตัวโตเหมือนยักษ์ทุกคนเลยพากันเรียกเขาว่าโดยักษ์แทน เขาน้ำหนักเยอะที่สุดในห้องของผม บ้านของโดยักษ์เป็นร้านเบเกอรี่ พ่อบอกว่าไม่น่าแปลกใจหรอกที่เขาจะอ้วน เพื่อนในจินตนาการของโดยักษ์ก็ตัวใหญ่มากๆ เลยด้วย ผมเห็นเขายิ้มตอนที่โดนัทรับขนมมาจากเพื่อนที่กินไม่หมด ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าถ้ากินขนมไม่หมดให้เอามาให้โดยักษ์

ตอนเย็นแม่ผมก็มารับที่โรงเรียน วันนี้พวกเราจะออกไปทานข้าวนอกบ้านกัน แม่บอกว่าร้านที่จะไปกินวันนี้เป็นร้านที่ดารานิยมไปกินกัน แม่เห็นในอินเทอร์เน็ตเลยชวนคุณพ่อไปกิน ระหว่างที่รถติดผมก็นั่งกินโดนัทที่แม่ซื้อมาจากร้านของโดยักษ์ กินไปแค่ชิ้นเดียวผมก็อิ่มแล้ว แต่เขาทำสีหน้าผิดหวังผม

เลยกินเข้าไปอีกสองชิ้น เขาถึงได้ยิ้มออกมาอีกครั้ง แม่ของผมนั่งยิ้มเหมือนกัน แม่บอกว่ากินเยอะๆ ผมจะได้โตไวๆ

ที่ร้านอาหารผมเจอภูมิอ้วนด้วย ป้าของภูมิบอกว่านานๆ มากินข้าว นอกบ้านสักที บ้านของภูมิอ้วนชอบทำกับข้าวกินเอง นานๆ ทีถึงจะออกมา กินข้างนอก ไม่เหมือนบ้านผมที่ออกมากินข้างนอกบ่อยๆ ร้านไหนที่กำลังดัง แม่ผมไม่เคยพลาด ภูมิอ้วนมักจะมาบ่นกับผมว่าเขารู้สึกอิจฉา เขาอยากออกมา กินข้าวนอกบ้านบ่อยๆ เหมือนกับเพื่อนคนอื่นบ้าง พี่พลอยพี่สาวของภูมิอ้วน เรียนมหาวิทยาลัยแล้วเลยได้ออกไปกินของอร่อยๆ บ่อยๆ ในขณะที่เขาต้อง กลับไปกินข้าวที่บ้าน พ่อผมก็เคยบอกว่าส่งสารภูมิอ้วน พ่อเคยไปพูดกับป้าของภูมิแล้วแต่เขาบอกว่าร้านอาหารข้างนอกทั้งแพงและไม่มีประโยชน์ ทำ กับข้าวกินเองทั้งถูกและมีคุณค่าทางอาหารมากกว่า

พ่อบ่นว่าบ้านเราออกไปกินนอกบ้านบ่อยๆ ผมกับพี่แพมยังผอมกว่า ภูมิอ้วนแล้วก็พี่พลอยเลย อีกอย่างเด็กวัยผมเป็นวัยกำลังเจริญเติบโต อ้วน ตอนนี้ไม่เห็นจะเสียหายอะไรโตไปเดี๋ยวก็ผอมเองนั่นล่ะ พี่แพมที่เรียนอยู่ใกล้ๆ กับร้านอาหารตามมาทีหลังพร้อมกับพี่พลอย พี่แพมบอกว่าเธอกับพี่พลอยไป สมัครเป็นเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยมา เธอกำลังลดน้ำหนักเพื่อรักษารูปร่าง จึงกินได้แค่อาหารบางอย่างเท่านั้น พ่อกับแม่ตื่นเต้นมาก ผมหันไปถามเขาว่า เชียร์ลีดเดอร์คืออะไรแต่เขาแค่มิให้ผมเท่านั้น พี่พลอยก็สมัครเป็นเชียร์ลีดเดอร์ เหมือนกันแต่ทำไมผมเห็นพี่พลอยนั่งกินข้าวเหมือนผมเลยล่ะ พี่พลอยอ้วนกว่า พี่แพมอีก เอาไว้วันพรุ่งนี้ผมจะไปถามภูมิอ้วนก็แล้วกัน

ระยะที่ ๒

“ป้าบอกให้เราไปกับพี่พลอยไปวิ่งกับป้าทุกเช้าเลย”

ภูมิอ้วนพูดด้วยเสียงไม่สดใสเท่าไร พร้อมกับบ่นว่าเขาเหนื่อย เพื่อน ในจินตนาการของเขาก็ทำหน้าที่เศร้าด้วย ผมบอกเขาว่าพี่แพมใช้วิธีอดอาหาร ภูมิอ้วนบอกว่าพี่พลอยก็คิดจะใช้วิธีนั้นแต่ป้าบอกว่ามันเป็นวิธีที่ไม่ดี โดยยกษ พักหน้าเห็นด้วยเขาว่าการงดของอร่อยทั้งหลายเป็นวิธีที่ทรมาณมาก ผมเอง

ก็คิดเหมือนเขาเลย พี่แพมติดขนมหวานผมคิดว่าพี่แพมอดทนได้ไม่นานหรอก ตอนกลางวันเพื่อน ๆ ตื่นเต้นกันมากเมื่อภูมิอ้วนเอาข้าวกล่องที่แม่ทำให้่ออกมากิน เขาบอกว่าอายุเพื่อนมากแต่ว่าเขากลัวแม่มากกว่า ถ้ากินไม่หมดจะถูกดุเอา แต่คุณครูกลับชมว่าข้าวกล่องของภูมิอ้วนมีแต่อาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายและยังแนะนำโดยยกย่องให้กินแบบเดียวกับภูมิอ้วนด้วย คุณครูบอกว่าถ้าเขายังไม่ยอมดูแลตัวเองเขาจะไม่สบายเอาได้ ตอนเย็นที่โรงเรียนจะแจกนมและขนมปัง ภูมิอ้วนกินได้แต่นมกับผลไม้เท่านั้น เขาเลยยกขนมปังให้ผมเพราะโดยยกย่องได้จากคนอื่นเยอะแล้ว ผมเห็นเพื่อนในจินตนาการของเขาทำทางเศร้าใจอย่างมากแต่ภูมิอ้วนกลัวแม่ดู ผมเลยต้องกินขนมปังอีกชิ้น เพื่อนในจินตนาการของผมปรบมืออย่างขบขันพร้อมกับยิ้มกว้าง ดูเหมือนว่าร่างกายของเขาจะโตขึ้นเล็กน้อย แต่ผมอาจจะคิดไปเองก็ได้

“ภูมิอ้วนอย่าเอาขนมมากินตรงนี้ได้มั๊ย เอาไปกินที่อื่นสิ”

“ฮะ”

ผมรีบวิ่งไปกินขนมในห้องครัวก่อนจะกลับไปที่ห้องนั่งเล่น ผ่านมาเดือนหนึ่งแล้วตั้งแต่ที่พี่แพมลดน้ำหนักด้วยการลดอาหาร พี่แพมผอมลงกว่าเดิมและได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์ แต่พี่แพมยังไม่หยุดลดน้ำหนัก พี่แพมบอกว่าถ้ากินเข้าไปก็จักกลับมาอ้วนอีก ช่วงนี้ผมรู้สึกว่พี่แพมหงุดหงิดง่ายขี้และมักจะพูดไม่ดีด้วยเวลาไม่มีใครกินขนมหวานต่อหน้าเธอ พี่แพมบ่นว่าถ้าจบช่วงนี้เมื่อไหร่เธอจะกินไม่หยุดเลย

พอพี่แพมลดน้ำหนักขนมหวานในบ้านจึงกลายเป็นของผมทั้งหมด เมื่อพ่อเห็นว่าผมชอบกินอะไรพ่อก็จะซื้อมาให้ พ่อผมกินไม่หมดเขาก็จะทำหน้าเศร้าผมเลยต้องกินเข้าไปทั้งหมด ตอนแรก ๆ ก็อึดอัดแต่พอนาน ๆ เข้าผมก็ชินและกินได้เยอะขึ้น พ่อผมใหญ่เลยว่ผมเก่งมาก ช่วงนี้ที่บ้านผมออกไปทานข้าวนอกบ้านบ่อย ๆ ด้วยเพราะต้องไปรับพี่แพมที่เลิกซ้อมดึก ๆ ผมเลยได้กินของหวานนอกบ้านอีกหนึ่งมื้อ รู้ตัวอีกทีซุตนักเรียนก็ดับไปหมด พ่อบอกว่าผมเริ่มสูงขึ้นแล้วอีกเตี้ยคงสูงเท่ากับพ่อ ผมดีใจมากที่ได้ยืนแบบนั้น เขาเองก็ดีใจเหมือนกัน ช่วงนี้เขายิ้มให้ผมบ่อยมากเลยละ

“น้องภูมิตำไม่น้ำหนักหนุเกินล่ะครับ เกินไปเยอะเลยนะ”

คุณครูบ่นแล้วบอกให้ผมขึ้นไปซ้่งน้ำหนักใหม่อีกครั้งเพราะไม่เชื่อสายตาตัวเอง ก่อนที่เธอจะถอนหายใจแล้วบอกผมว่าตอนเย็นให้พาคุณแม่มาพบคุณครูด้วย ผมเดินออกไปยืนรวมกับโดยักษ์ที่แบ่งขนมบ้่งมาให้ผมกินด้วย ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ผมกินขนมบ้่งสองชิ้นได้สบายๆ แบบนี้

“น้องภูมิน้ำหนักลดลงแล้วนะครับคุณพ่อคุณแม่หนุเก่งมากเลยลูก”

ผมเห็นภูมิจำวนย้่มกว้างเมื่อถูกคุณครูชม พอสังเกตดีๆ ผมว่าภูมิจำวนผอมลงจริงๆ นั่นแหละ แถมย้่งแข็งแรงมากอีกด้วย ผมเห็นเขาผลั๊กโดยักษ์ล้่มหงายหลังมาแล้วตอนที่เราล่ะกัน

“เก่งมากๆ เลยคะ หนุอย่ะกลับไปจำวนอีกนะลูก-ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมพ่อแม่เดี๋ยวนี้นชอบให้ลูกจำวนกันนัก” ท้ายๆ ประโยคคุณครูหันไปคุยกับคุณหมอห้องพยาบาลที่ผงกหัวรับ

“ความจำวนมาพร้อมๆ ะโรคหลายอย่ะง ตอนย้่งไม่ป่วยเรากิไม่เห็นโทษไม่คิดจะทำอะไร หนุต้องรอให้ป่วยก่อนถึงจะรู้สึก”

จำวนทำให้ป่วยงั้นหรือ? แต่ทำไมพ่อแม่ถึงบอกว่าต้องตัวใหญ่ๆ ถึงจะโตไวละละ ผมไม่ค่อยเข้าใจเลยหันไปถามเพื่อนในจินตนาการที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาไม่ตอบเหมือนปกติแต่กลับย้่มให้ผมแทน และผมคิดว่าผมไม่ได้คิดไปเองว่ารอยย้่มของเขานั้นมันน่ากลัว- น่ากลัวมาก

ระยะที่ ๓

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เพื่อนในจินตนาการของผมตัวโตถึงขนาดนี้ เขาโตขึ้นจากครั้งแรกที่เราพบกันมากจนน่าตกใจ เขาไม่ทำหน้าเศร้าอีกแล้ว เขาย้่มมากขึ้น ย้่มบ่อยขึ้นและในบางครั้งรอยย้่มของเขามันดูน่ากลัวมาก ต่างจากรอยย้่มของเพื่อนในจินตนาการของภูมิจำวนที่ดูเศร้าสร้อยลงเรื่อยๆ ขนาดตัวของเขาก็เล็กลงมากจริงๆ ตอนนี้อย้่มกว่าภูมิจำวนด้วยซ้ำ ตอนซ้่งน้ำหนักครั้งล่ะสุดคุณครูย้่งพูดด้วยซ้ำว่า ผมกับภูมิจำวนบางทีเราอาจจะแลกน้ำหนักกันพูดถึงภูมิจำวนตอนนี้เขาออกไปวิ่งตอนเช้ากับพี่พลอยโดยไม่บ่นอีกแล้ว

ตอนเย็นเขาก็ออกไปวิ่งอีก เขาบอกว่าตอนแรกๆ ก็ธรรมดาแต่พอทำไปนานๆ เข้าก็ชินแล้วก็คิดว่ามันสนุกดี ช่วงวันหยุดเขาก็ชอบออกไปวิ่งเล่นกับเด็กๆ อายุพอๆ กันในหมู่บ้าน ในขณะที่ผมออกไปกินข้าวนอกบ้านเหมือนเคย ตอนนี้จบช่วงกีฬาเฟรชชีแล้วพี่แพมกลับมาอีกครึ่งและกินทุกอย่างที่ขวางหน้าจริงๆ บางทีก็กินขนมส่วนของผมด้วยจนเราทะเลาะกัน พ่อเลยตัดปัญหาด้วยการซื้อขนมมามากกว่าเดิม

แถมช่วงนี้คนรู้จักของพ่อกับแม่ไปต่างประเทศบ่อยๆ ขนมอะไรที่อร่อย ผมกับพี่ก็ได้มากินทั้งหมด ผมว่ามันอร่อยมากจริงๆ นะคุณแม่ก็บอกว่าเห็นในอินเทอร์เน็ตเค้ายึดกันแถมบ่นว่าทำไมถึงไม่มาเปิดสาขาในไทยบ้างจะได้หากินง่าย ๆ เพื่อนในจินตนาการของผมก็ชอบมากเหมือนกัน เขาจะทำสีหน้าตื่นเต้นเป็นพิเศษเวลาผมกินขนมเหล่านี้

พูดถึงพี่แพมแล้วตอนนี้พี่แพมมีเพื่อนในจินตนาการแบบที่ผมมีด้วยล่ะ แม่เคยบอกว่าเพื่อนในจินตนาการจะหายไปเมื่อเราโตขึ้น หรือพี่แพมยังโตไม่พอกันนะ เพื่อนในจินตนาการของพี่แพมตอนเจอกันครั้งแรกตัวเล็กกว่าเขาแต่ผ่านไปไม่ถึงเดือนก็ตัวโตกว่าเขามาก พ่อบอกว่าเด็ก ๆ จะโตขึ้นตามอายุ แต่ว่าเพื่อนในจินตนาการของพี่แพมเกิดได้ไม่ถึงเดือนเองนะทำไมถึงโตได้ไวกว่าเขาได้ล่ะ

“น้องแพมเลิกกินได้แล้ว ช่วงนี้ลูกอ้วนเกินไปแล้ว ออกไปวิ่งกับน้องพลอยบ้างทีดีนะ”

“ก็ช่วงก่อนแพมกินอดๆ อยากรู้นี่คะ แพมมีวิธีลดของแพมเองน้า” เหมือนทุกครั้ง พ่อแม่เริ่มบ่นที่แพมก็จะเถียง ปกติพ่อผมจะอยู่ข้างพี่แพมแต่หลังๆ มานี้พ่อเลือกจะเงียบ ผมว่าพี่แพมอ้วนเกินไปแล้ว ก่อนจะลดน้ำหนักพี่แพมตัวเล็กกว่าพี่พลอยแต่ตอนนี้พี่แพมอ้วนกว่าพี่พลอยอีก แถมบางทีก็เถียงว่าผมก็อ้วนเหมือนกันทำไมไม่มีใครบ่น ผมก็อยากจะเถียงพี่แพมไปเหมือนกันว่าเพราะผมยังเป็นเด็กอยู่ผมจำเป็นต้องเจริญเติบโตเลยต้องกินเยอะๆ เดี่ยวพอโตขึ้นผมก็ผอมเองนั่นแหละ

สุดท้ายแม่ก็ขี้เกียจจะเถียงเลยไล่พวกเราขึ้นไปนอน ผมเห็นพี่แพม

แอบเอาขนมขึ้นไปด้วยแต่พอจะพองแม่พี่แพมก็หันมาทำตาขวางใส่ผม เพื่อนในจินตนาการของพี่แพมก็ด้วย ถ้าผมไม่ได้ตามาตไปผมเห็นด้านหลังของพี่แพมมีเงาแบบเดียวกับเพื่อนในจินตนาการแต่เป็นเงาสีขาวยืนอยู่ด้วย

ทำไมพี่แพมถึงมีเพื่อนในจินตนาการสองคน!

ความสงสัยของผมถูกตอบแทนด้วยรอยยิ้มที่ทำให้ผมขมลูก เพื่อนสีขาวของพี่แพมน่ากลัวมาก ผมนั่งตัวสั่นอยู่บนเตียง เขาตบไหล่ปลอบใจผมแต่ทว่ารอยยิ้มของเขานั้นมันทำให้ผมไม่สบายใจเลย

ระยะที่ ๔

“ภูมิจ้อวน ภูมิจ้อวน ภูมิจ้อวนกับภูมิจ้อมมาด้วยกัน สะสะสะซ่า”

“หยุดเลยนะ แกล้งคนอื่นสนุกกรีง!”

ภูมิจ้อวนซุกำนั้นให้เด็กจากห้องอื่นที่ล้อเลียนผม ไซ้ ภูมิจ้อวนที่พวกนั้นว่าหมายถึงผม ส่วนภูมิจ้อมหมายถึงภูมิจ้อวนต่างหากละ ตอนนี่กลายเป็นผมที่จ้อวน จ้อวนจนเกือบจะเท่าโดยักษ์แล้ว ผมยังเชื่อที่พี่บอกว่ากินเยอะๆ จะได้สูงเหมือนพ่อ แต่ว่าพอถูกคนอื่นล้อผมก็รู้สึกแยเหมือนกัน

“อย่าคิดมาก” ภูมิจ้อวนปลอบใจผม ภูมิจ้อวนแข็งแรงมากใครๆ ก็รู้ทั้งนั้น ตั้งแต่มีรุ่นพี่มาหาเรื่องเขาแล้วถูกผลัดกระเด็นก็ไม่มีใครกล้าหาเรื่องเขาอีกเลย และที่สำคัญเพื่อนในจินตนาการของภูมิจ้อวนหายไปแล้วด้วย บางทีที่ช่วงก่อนเขาทำท่าเศร้าคงเป็นเพราะเขารู้ตัวว่ากำลังจะหายไปแน่ๆ

ช่วงนี้ผมอยู่กับภูมิจ้อวนเพราะโดยักษ์ป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาลบ่อยๆ ตอนกลางวันนี่จึงเป็นครั้งแรกที่พวกเราได้กินข้าวเที่ยงด้วยกันสามคน เพื่อนคนอื่นที่เป็นห่วงโดยักษ์แบ่งอาหารกลางวันมาให้เขาเยอะเยอะเลย เขาแบ่งให้ผมด้วยเพราะหมอบห้ามไม่ให้เขากินเยอะกว่าที่กำหนด ตอนที่ผมหยิบขนมปังขึ้นมาก็บังเอิญหยิบพร้อมกับโดยักษ์พอดีแต่ไม่ได้มีแต่เขาเท่านั้นที่หยิบขนมปังขึ้นนั้น

เงาร่างสีขาวที่จับขนมปังเอาไว้แสะะยิ้มให้ผม

ผมเผลอปล่อยมือและปิดจานข้าวตัวเองทก มีเพื่อนหลายคนแบ่งข้าวให้ผมแต่ภาพที่ผมเห็นเพื่อนสีขาวนั่งยิ้มอยู่ข้างโดยักษ์นั้นทำให้ผมกินไม่ลง

เพื่อนสีขาวไม่เหมือนเพื่อนสีดำ เพื่อนสีดำจะอยู่ข้างๆ พวกเราแต่เพื่อนสีขาวจะเดินไปเกือบทุกที่ มีแค่ภูมิอ้วนเท่านั้นที่เขาไม่เข้ามาใกล้ ผมเลยขยับเข้าไปใกล้ภูมิอ้วน เขาแบ่งข้าวกลางวันของเขาให้ผมด้วย ภูมิอ้วนยังคงห่อข้าวมาจากที่บ้าน ปกติผมไม่ชอบกินผักแต่เพราะผมหิวและกลัวเพื่อนสีขาวด้วยผมเลยกินเข้าไปทั้งหมดและรู้สึกว่ามันก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่ผมคิด แต่ทว่าสายตาของเพื่อนสีดำไม่พอใจผมอย่างเห็นได้ชัด ผมรู้สึกว่าเขา نگاهกลัวๆ กับเพื่อนสีขาวเลย

ระยะสุดท้าย

“พี่แหมมอยู่โรงพยาบาล”

แม่พูดเสียงสั่นตอนที่มารับผม พี่พลอยบอกว่าจู่ๆ พี่แหมมก็เป็นลมในห้องเรียน พ่อไปหาตั้งแต่เช้าแล้ว ผมจับมือแม่เอาไว้แน่น พี่แหมมเป็นคนแข็งแรงผมไม่เคยเห็นพี่แหมมป่วยเลย แม่บอกให้ผมอยู่เป็นเพื่อนพี่แหมมระหว่างที่แม่ไปคุยกับคุณหมอ พี่พลอยยืนคุยกับคุณพยาบาลอยู่ที่หน้าห้อง ตอนนั้นพี่พลอยสวยกว่าแต่ก่อนมาก พี่พลอยพูดว่าพี่แหมมถูกล้อเรื่องที่จู่ๆ ก็อ้วนขึ้น พี่แหมมเครียดแต่หยุดกินไม่ได้สุดท้ายเลยต้องฟั่งยาลดความอ้วนที่ไปเจอในอินเทอร์เน็ต

ที่พี่แหมมต้องเป็นแบบนี้ก็เพราะยาลดความอ้วน

“น้องแหมมไม่น่าทำแบบนี้เลย ใครๆ ก็รู้อยู่แล้วว่าถ้าอยากผอมก็ต้องกินอาหารที่มีประโยชน์แล้วก็ออกกำลังกาย โรคอ้วนรักษาได้แค่เรามีวินัยกับตัวเอง” คุณพยาบาลสายหน้าด้วยความเสียตาย “หนูเองก็ระวังตัวด้วยนะจ๊ะ โรคอ้วนนี่ร้ายกาจกว่าที่เราเห็น” เธอหันมายิ้มให้ผม “มันมีเพื่อนเป็นโรคภัยอีกเยอะเลยล่ะ”

ผมเดินเข้าไปหาพี่แหมมด้วยจิตใจหดหู่ก่อนที่ผมจะตกใจจนต้องก้าวถอยหลังเมื่อรอบเตียงของพี่แหมมนั้นนอกจากเพื่อนสีดำแล้วยังมีเพื่อนสีขาวอีกสามตัวนั่งอยู่ พวกเขาแสร้งยิ้มให้ผม ผมจะวิ่งออกไปนอกห้องแต่กลับถูกเพื่อนสีดำลือคอตัวผมเอาไว้ เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเสียงของเขา เสียงหัวเราะ

ที่ทำให้ผมขุ่นลุก

“จะรีบไปไหนล่ะ มาทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ของพวกเขาหน่อยสิ”

“ไม่” ผมพยายามหาทางหนีแต่เพื่อนสี่ขาเดินมาเข้ามาใกล้ ผมสะดุ้งตัวออกแล้ววิ่งออกไปนอกห้อง ผมไม่รู้ว่าจะต้องไปที่ไหนรู้แต่ว่าต้องหนีเท่านั้น ผมรู้แล้วที่พี่แพมไม่สบายต้องเป็นเพราะเพื่อนสี่ขาพวกนี้นั่นๆ โดยยักษ์เองก็เหมือนกัน ไม่ ผมจะไม่ยอมให้เขาทำร้ายผมได้

“หนีไม่พ้นหรอกเจ้าหนู เราอยู่กับเจ้าทุกที่นั่นแหละ ฮะฮะฮ่า”

ไม่ว่าผมจะไปทางไหนเพื่อนสี่ตัวก็ไล่มาตักได้ทุกครั้งไป ในที่สุดก็เป็นผมที่เป็นฝ่ายเหนื่อยและล้มลงกับพื้น เพื่อนสี่ตัวหัวเราะแล้วเดินเข้ามาใกล้

“ต้องขอขอบคุณที่ทำให้เราแข็งแรงมากพอจนเรียก เพื่อน มาได้ ขอแนะนำให้รู้จักเพื่อนของเราชื่อ โรคภัย”

“สวัสดีทูนูน้อย” เพื่อนสี่ขาแสบขี้มให้ผม ผมถอยหลังหนีจนชนกับกำแพงด้านหลัง ไม่ ผมไม่อยากรู้จักกับโรคภัย ไม่อยากเป็นเพื่อนกับเขาด้วย ผมไม่อยากมีเพื่อนในจินตนาการแล้ว

“และขอแนะนำตัวอย่างเป็นการเราชื่อ ความอ้วน เป็นเพื่อนที่แสนน่ารักของเจ้าใจล่ะ”

“ไม่ ผมไม่อยากอ้วน!” ผมตะเกียกตะกายหนี ไม่ ผมไม่อยากรู้จักเขา ใครก็ได้พาเขาออกไปจากผมที! ผมเข้าใจเรื่องทั้งหมดนี้แล้วว่าทำไมเพื่อนสี่ตัวของภูมิจึงอ้วนได้ถึงตายไป เพื่อนสี่ตัวของเขาไม่ได้หายไปเองหรอกเพราะความอ้วนของเขาถูกกำจัดไปต่างหาก ผมนึกถึงคำพูดของคุณหมอห้องพยาบาล ผมเข้าใจแล้วว่าเธอหมายความว่ายังไง ผมไม่อยากรู้จักกับโรคภัย- ผมต้องกำจัดเขาทิ้ง

ต้องกำจัดความอ้วนทิ้ง!

“แม่ฮะแม่อยู่ไหน” ผมตะโกนเรียกหาแม่ พ่อก็ได้ ใครซักคนก็ได้ “มาช่วยผมที”

น้ำตาผมไหลออกมา ขาผมเจ็บไปหมด ไม่ว่าผมจะวิ่งไปทางไหนความอ้วนก็วิ่งมาตักหน้าได้ทุกครั้ง ผมนึกโทษพ่อ โทษแม่ โทษพี่แพมที่ปล่อยให้ผม

ไม่ต้องพยายามล่อลวงมนุษย์ก็เรียกเราเข้าไปหาเอง มนุษย์เดี๋ยวนี้
 สรรค์หาของกินแปลกๆ มากินกันไม่มีหยุด แถมยังบอกกันปากต่อปากอีก พวก
 วัยรุ่นนี้ใจมดียากหน่อย ร่างกายเผาผลาญไว พวกคนทำงานก็กินน้อย พวก
 เด็กๆ นี่แหละกลุ่มเป้าหมายที่ดีเลยละ

แล้วก็ไม่ใช่ว่ามีแค่เด็กๆ หรือคนที่มองเห็นพวกเรา พวกผู้ใหญ่เห็น
 เราชัดจะตายไปแต่พวกเขาจใจมองข้ามพร้อมกับคำพูดประมาณว่า ช่างมัน
 เอะอะ ไม่ใช่ไรหรอก อื้อย นานๆ ที พวกเราถึงได้มีเยอะขนาดนี้ไงละ

“โตไปเดี๋ยวก็ผอมเอง”

หึหึหึ ดีจริงๆ เลยที่มนุษย์มีค่านิยมแบบนี้ เข้าถึงได้หาเหยื่อได้ง่ายๆ
 ไงละ เหยื่อต่อไปเอาคนไหนดีนะ เข้าหันไปกวาดตามองรอบๆ ที่มีเด็กเต็มไปหมด
 แต่มีคนหนึ่งที่กำลังกินไอศกรีม- คนนี้ล่ะเหมาะเลย

เข้าเข้าไปใกล้ๆ แล้วนั่งลงข้างๆ เด็กน้อยหันมามองตาตื่นพร้อมกับ
 หันไปเรียกแม่ที่อยู่ข้างๆ

“แม่คะๆ มีคนมานั่งข้างๆ หนูด้วย”

“ไหนๆ ออ เพื่อนของลูก เค้าเรียกว่าเพื่อนในจินตนาการจ๊ะ”

“เพื่อนในจินตนาการ” หนูน้อยเอียงคอทวน ก่อนจะหันมายิ้มให้ข้า

“สวัสดีเพื่อนในจินตนาการ”

หึหึหึ สวัสดีเช่นกัน

บทเพลงได้ร่มขาม

ฉำรงค์ ทาทอง

“มาแล้วค่ะปู่”

เด็กหญิงวิ่งแจ้นมาพร้อมกับเพื่อนๆ อีกห้าคน แกว่งตาทุกคนสติไส
สองประกายวิบวับ ปู่เห็นแล้วยิ้มรับด้วยความยินดี

“เข้ามาๆ หลานรักของปู่ ไหนดูซิวันนี้มีอะไรมาเรียนกับปู่บ้าง”

“หนูได้สมุดกับดินสอค่ะปู่” เด็กหญิงคนเดิมรีบตอบ

“ผมก็ได้สมุดมาจากเหมือนกันครับปู่ครู” เด็กชายน้อย ซึ่งตัวผอมบาง
ร่างเล็กที่สุดในกลุ่มเอ่ยขึ้นบ้าง

“ดีๆ มากันเยอะๆ ยี่งดี โรงเรียนโคนมะขามยินดีต้อนรับทุกคน
เสมอ”

ลมหนาวทิ้งช่วงไปแล้ว ความร้อนเริ่มโผล่หน้ามาทักทาย บ้านหนองไผ่
แห่งนี้โชคดีที่มีพื้นที่ตั้งอยู่ใกล้หนองน้ำใหญ่ที่ชื่อว่า “หนองไผ่” ทรายรอบหนอง
เป็นป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ฤดูร้อนจึงไม่ร้อนจัดเหมือนหมู่บ้านอื่นๆ

บ้านของปู่ครูสมหมายยิ่งเย็นสบาย หน้าบ้านเป็นต้นมะขามใหญ่ใบ
ดกหนาแผ่กิ่งก้านสาขาออกไปกว้างขวาง ไม่ต่างจากต้นโพธิ์ในวัดที่เด็กๆ เห็น
ได้ต้นมะขามนี้ ปู่ครูทำเตียงไม้ไผ่เตี้ยๆ ไว้สองเตียง กับเตียงที่สูงกว่าใครอื่น
อีกหนึ่งเตียง ปู่ครูแกะสลักไม้เป็นป้ายติดไว้บนต้นมะขามว่า

“โรงเรียนโคนมะขาม”

“รับสอนผู้รักการเรียนรู้ทุกวันหยุดราชการ”

ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านทุกคนเล่าให้เด็ก ๆ ฟังตรงกันว่า ปู่ครูสมหมายเป็นครูมาก่อน เกษียณอายุราชการมาแล้วหลายปี แต่ร่างกายยังแข็งแรง ปู่เป็นคนใจดี รักสงบ ชอบช่วยเหลือสังคม และที่สำคัญคือปู่รักเด็ก ๆ และรักอาชีพครู เช่นนั่นเอง ปู่จึงเปิดโรงเรียนสอนนักเรียนทุกวันหยุด โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

“วันนี้ปู่จะสอนอะไรคะ” เด็กหญิงจ้อยกล่าวขึ้นเสียงใส เธอเป็นเด็กที่ตัวโตที่สุดในกลุ่ม ขณะนี้กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.๕ ซึ่งในสายตาของปู่แล้ว เด็กคนนี้ดูมีความเป็นผู้นำ กล้าคิด กล้าพูด และกล้าแสดงออกกว่าใครอื่น

“เรื่องที่ปู่จะสอนวันนี้รับรองว่าพวกเราต้องชอบแน่ เพราะปู่จะพาเราแต่งเพลงแปลง แต่ก่อนที่จะสอน ปู่ขอตรวจดูก่อนว่าวันนี้มากันกี่คน

“หกคนครับ” เด็กชายวินัยตอบขึ้นทันที บนเตียงไม้ไผ่ตัวเดียวของปู่ เขาจะนั่งอยู่หลังสุดเสมอ แต่เด็กคนนี้ก็เป็นคนช่างสังเกตตลอดเวลา

“อ้อ... น้อยกว่าเมื่อวานสองคน รู้ไหมว่าเพื่อนไปไหน”

“สองพี่น้องนั้นไปขายของช่วยแม่ครับ วันนี้แม่เขาพาไปขายที่งานกาชาดในจังหวัด” เด็กชายวินัยว่าขึ้นอีกที

ปู่ครูสมหมายผงกหัว แล้วระบายยิ้มสดใสให้กับทุกคน

“ไปช่วยพ่อแม่ทำงานนั้นแหละดีแล้ว ทุกคนจงจำไว้ล่ะว่า การทำงานเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด และความกตัญญูก็เป็นเครื่องหมายของคนดี เราทุกคนเกิดมาเป็นคนไทยต้องมีความกตัญญู เอาละตอนนี้ปู่ขอให้ทุกคนปรบมือให้กับความกตัญญูของหนูๆ กับบทกวีหน่อยนะ”

เมื่อปู่ว่าจบ ทุกคนก็ปรบมือเสียงดัง ปู่ยิ้มอมยิ้มสดใส รู้สึกภูมิใจไปกับเด็ก ๆ

“ทุกคนมีท้องใช่ไหม” ปู่เอ่ยขึ้น เมื่อเสียงปรบมือสิ้นสุดลง

“ใช่ครับ/ใช่ค่ะ” แทบทุกคนตอบพร้อมเพรียง เหลือแต่เพียงเด็กชายสนั่นเท่านั้นที่ไม่พูดอะไร ได้แต่นึกคิดในใจว่าวันนี้ปู่มาแปลก

“สนั่น นายไม่มีท้องรึไง” เจ้าน้อยว่า “ท้องนายนะดูใหญ่กว่า

เพื่อนออก”

ว่าแล้วเด็กๆ ทั้งห้าก็หัวเราะขึ้นโดยมิได้นัดหมาย สนั่นเป็นคนที่มิรูปร่างใหญ่ที่สุดในกลุ่ม ตัวเขาวนจนกลมดิก แขนขาอวบอืด หนักได้คางเป็นขั้นชัดเจน

“พอแล้วๆ” ปู่ครูยกมือปรามเด็กๆ ไว้ “อย่าไปว่าเพื่อน ทุกคนมีหัวใจหัวใจ เราเป็นเพื่อนกันต้องรักกันไว้อย่าไปหัวเราะกัน”

“เด็กๆ รู้ไหมว่าห้องของเราเนี่ย เป็นพื้นที่ที่น่าสนใจที่สุดสิ่งหนึ่งสำหรับมนุษย์” ปู่ว่าต่อ

“ทำไมล่ะปู่” เด็กหญิงจุ่ม น้องสาวของจ้อยว่าเต็มสงสัย ปู่มองหน้าหลานตัวเล็กแล้วมยิ้ม

“ก็อาหารทุกอย่างที่เรากินเข้าไปนะ ต้องไปกองรวมกันที่ห้องทั้งหมดนะสิ”

ทุกคนผงกหัวเห็นคล้าย

“หนูชมปู่” ปู่หันไปมองหน้าเด็กหญิงผมสั้น หน้าตาน่ารัก เธอมีอายุอยู่กึ่งกลางระหว่างจ้อยกับจุ่ม “วันนี้กินข้าวกับอะไรบ้าง หนูลองบอกปู่สิ”

“แกงข่าไก่ ผัดผักบุ้งใส่หมู แล้วก็น้ำพริกปลาทุกกับผักกาดคะ” เด็กหญิงชมปู่ตอบรวดเร็ว

“เด็กๆ เห็นไหม มือเข้าเพียงมือเดียว ในห้องหนูชมปู่มีทั้งไก่ หมู ปลาทุก ผัก รวมถึงข้าวและน้ำด้วย ทุกอย่างลงไปกองรวมกันอยู่ที่ห้องทั้งหมดแล้วอีกสองมือที่เหลือกับอาหารว่างอื่นๆ นะเรายังไม่นับ หนูลองคิดดูก็แล้วกันว่าวันหนึ่งๆ ตั้งแต่เราลืมตาตื่น จนถึงนอนหลับ เราจะมืออาหารมากขนาดไหน”

เด็กๆ ทั้งหกเงยบกริบ หลายคนหลับตาพรางคิดภาพตาม แล้วก็พบว่า เป็นความจริงเหมือนที่ปู่ครูว่า แต่ละวันเรามีอาหารตกลงไปในห้องมากเหลือเกิน

“คนเราก็แปลกเนาะปู่ วันหนึ่งๆ กินมากขนาดนี้ แต่ก็ไม่เห็นอ้วนขึ้นเร็วๆ เลย”

“เป็นคำพูดที่ดีมากจ้อย” ปู่กล่าวชม “เหมือนที่จ้อยว่า วันหนึ่งเรา

กินเยอะ แต่ร่างกายเราก็ดังต้องทำงาน และต้องเจริญเติบโตทุกวัน โดยเฉพาะเด็กและวัยรุ่นอย่างพวกหนู ท้องเราก็ดูเหมือนโรงงานโรงหนึ่ง เมื่ออาหารเข้าไปทุกอย่างก็จะทำงานอย่างเป็นระบบ อาหารจะถูกย่อยให้ละเอียด แล้วส่งไปหล่อเลี้ยงร่างกายให้เป็นพลัง เราถึงมีแรงพูด แรงเดิน แรงยกของ นอกจากนี้แล้วมันยังไปซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอของร่างกายด้วย อย่างเวลาเราวิ่งล้ม เป็นแผลถลอก อาหารที่เรากินเข้าไปแล้วนั้นแหละจะไปทำให้ร่างกายผลิตเนื้อใหม่มาปิดแผลเดิม”

“ร่างกายเรอัศจรรย์มากเลยนะปู้” เด็กหญิงจุ่มว่าด้วยความตื่นเต้น
 “ว่าแต่อาหารทุกอย่างมันต้องมีประโยชน์หมดใช่ไหมปู้” เด็กชายวินัยถามขึ้นบ้าง

“เด็ก ๆ เคยขับมอเตอร์ไซด์ หรือซัอนมอเตอร์ไซด์พ่อแม่ไหม”

“เคยครับ/เคยค่ะ” ทุกคนตอบพร้อมกัน

“เราขับมอเตอร์ไซด์ มันจะมีควันออกมา เราเรียกว่า ‘ไอเสีย’ อาหารในร่างกายเราก็ดูเหมือนกัน เรากินเข้าไปต้องมีของเสีย ของเสียในร่างกายจะถูกขับออกมาทางผิวหนังบ้าง ทางกระจู้บ้าง ทางก้นบ้าง”

เด็ก ๆ ฮากันเกรียว เมื่อได้ยินปู้พูดเช่นนั้น จ้อยนึกขมปู้อยู่ในใจ ปู้ใช้คำได้น่ารักจริงๆ

“เฮ้อแล้วคนที่ไม่เยี่ยว ไม่ถ่าย ไม่เข้าห้องน้ำ นั่นแสดงว่าไม่มีของเสียใช่ไหมปู้” เด็กชายวินัยผู้ช่างสังเกตถามปู้ด้วยความสงสัย

“เด็ก ๆ จำไว้เลยนะ ทันทีที่เราเข้าของเข้าร่างกาย ทั้งอาหารและน้ำ เราต้องมีของเสียออกจากร่างกายอย่างแน่นอน ไม่มากก็น้อย คนที่เข้าไม่ถ่าย แสดงว่าร่างกายเริ่มผิดปกติ หรือไม่ก็ไม่ได้กินอาหาร”

ว่าแล้วเท่านั้นปู้ครุสมหมายก็นิ่งตลก แล้วหัวเราะออกมาก่อนใครอื่นจนเด็ก ๆ สงสัย เด็กชายสนั่นทนไม่ได้จึงเอ่ยขึ้น

“ข้าอะไรครับปู้”

“ก็ข้าลูกศิษย์ปู้คนหนึ่งนะสิ ตอนนั้นปู้ยังเป็นครู ยังไม่เกษียณ เจ้าเตี้ยขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แล้วก็วิ่งหายไป ตั้งแต่ห้าโมงเช้า ถึงเที่ยงก็ยังไม่กลับมา

ปู่เลยออกไปตามหา พบว่าเขายังอยู่ในห้องน้ำ ปู่ถามเขาว่าเป็นอะไร เขาบอกว่าห้องผูก ถ่ายไม่ออก ปู่ก็เลยไปซื้อยาสวนกันมาให้ แล้วก็สอนเขาว่าถ้าช่วยพ่อแม่ทำงานหนัก ต้องกินข้าวให้เยอะกว่าปกติ และฝึกถ่ายให้ตรงเวลา ถ้าเรากินไม่เยอะ หรืออดอาหาร ร่างกายก็ไม่มีพลังงานใช้ ของเสียที่อยู่ชั้นสุดท้ายตรงลำไส้ใหญ่ มันก็จะถูกบีบขนาดมาใช้เป็นพลังงานอีก จนทำให้แหล่งพลังงานก่อนสุดท้ายจับตัวกันเป็นก้อนแข็ง

“สรุปว่าไอ้เตี้ยของปู่คนนั้นขี้แข็งใช่ไหมปู่” เด็กขายน้อยโพล่งขึ้นหลังจากที่นั่งเงิบมานาน ทำให้ทุกคนหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

“ใช่ แต่ว่าต่อไปหนูน้อยควรใช้คำพูดให้เพราะๆ หน่อย เปลี่ยนคำพูดใหม่เป็นถ่ายน่าจะเหมาะกว่า”

“ครับปู่ ต่อไปผมจะแก้ไขใหม่ครับผม” เด็กขายน้อยรับคำ

แดดยามสายส่องแสงแรงจ้าเพิ่มขึ้นทุกขณะ ร่มมะขามของปู่ครูสมหมายหดสั้นลง เด็ก ๆ ทุกคนขยับมาใกล้ซิดเตียงสูงของปู่ครูมากขึ้น แม้ว่าแดดจะร้อนและร่มหดสั้น จนเด็ก ๆ ทุกคนขยับมานั่งชิด ๆ กัน แต่ก็ไม่มีใครบ่นว่าอะไร ยิ่งปู่ครูสมหมายมีมะละกอสุกตัดเป็นชิ้น ๆ มาให้เด็ก ๆ ทุกคนยิ่งชอบใจใหญ่ ปู่ครูเองก็มยิ้มสุขใจ เมื่อเห็นเด็ก ๆ กินกันอย่างสำราญ

ปู่ครูอาศัยจังหวะที่เด็ก ๆ กินมะละกอสุกนี้แหละไปตักน้ำเย็น ๆ ในตุ่มมาดื่มดับกระหาย และเป็นกรพักผ่อนไปในตัว

“ไหนว่าปู่จะสอนพวกเราแต่งเพลงละครับ” เด็กขายนินยว่าขึ้นหลังจากทุกคนดื่มน้ำ และล้างไม้ล้างมือเรียบร้อยแล้ว

“ปู่สอนแน่นอน แต่ต้องรอนิดนึง ของดีต้องมาทีหลัง ให้เด็ก ๆ ที่น่ารักของปู่จำไว้ว่า ทุกอย่างนะ เป้าหมายปลายทางมีความสำคัญมากที่สุด แต่ระหว่างทางกว่าเราจะไปถึงเป้าหมายก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

เด็กเกือบทุกคนผงกหัวเข้าใจ มีเพียงเด็กหญิงจุ่มที่อายุน้อยที่สุดเท่านั้นที่ยังทำหน้าสงสัย จนในที่สุดจ้อยได้กระซิบน้องสาวว่า “ปู่ขอให้เราตั้งใจเรียนแล้วเราจะได้ความรู้จากปู่มากที่สุด” เด็กหญิงจุ่มจึงยิ้มออกมาบ้าง

“เอละเมื่อก็เราพูดกันเรื่องท้องแล้วว่ามันทำงานกันยังไง ตอนนั้นเรารู้แล้วว่าร่างกายเรามันเกี่ยวข้องกับไปหมด การกินเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงานในร่างกาย หากกินน้อย เราก็ย่อมผอมแห้งแรงน้อยเหมือนใครดีล่ะ” ปู่ว่าแล้วยิ้มๆ เด็กๆ มองสำรวจกันเองไปมา สุดท้ายก็มองไปที่เด็กขายน้อยเป็นตาเดียว เด็กขयर่างเล็กได้แต่ยิ้มรับความจริง

“กินน้อยเกินไปไม่ดีนะเด็กๆ จำไว้ แต่กินมากเกินไปนี่สิน่าห่วงมากกว่า เพราะถ้าเรากินมากจนเป็นนิสัยขึ้นมามันจะลำบาก”

หลังสิ้นเสียงของปู่ ทุกคนหันขวับไปมองเด็กขายนั่นโดยมิได้นัดหมาย

“ปู่ไม่ได้เจาะจงว่าใครนะ แต่ปู่รู้ว่าตอนนี้ประเทศไทยเรามีคนอ้วนเยอะมาก เพราะเราอยู่ดีกินดีกันมากขึ้น และการใช้ชีวิตก็สะดวกสบายกันกว่าแต่ก่อน ง่ายๆ ในหมู่บ้านเรามีคนทั้งหมดประมาณ ๓๐๐ คน ก็มีคนอ้วนอยู่มากกว่า ๓๐ คน นี่ปู่เน้นเฉพาะคนอ้วนมากๆ นะ ที่อวบๆ นะยังไม่เน้นนั้นถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว”

เด็กๆ ทุกคนเห็นด้วย คนอ้วนในหมู่บ้านมีเยอะจริงๆ เหมือนที่ปู่ครูว่า

“พวกเราทุกคนเคยดูหนังบางระจันกันไหม”

ทุกคนผงกหัว

“ถ้าเกิดชาวบ้านบางระจันของเราในวันนั้น นักรบ ๑๐๐ คนมีคนอ้วนตุงตุงอยู่ซัก ๑๐ คนนี่ หนูคิดว่าเราจะสู้เขาไหวไหม”

เด็กๆ ทุกคนนั่งคิดตาม

“ปู่ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องได้ไปสู้รบกับใครเหมือนสมัยโบราณ แต่ปู่กำลังจะบอกพวกเราว่าตอนนี้โรคอ้วนกำลังแพร่กระจายไปทุกที่ของประเทศไทย และของโลก ความอ้วนมันเป็นแหล่งรวมของโรคภัย ประเทศไทยที่คนอ้วนมากๆ จะพัฒนาจนลำบาก เรารู้กันอยู่จนรู้ว่าความอ้วนมันป้องกันและรักษาได้ แต่เราก็กังปล่อยให้มันเป็นปัญหาอยู่เรื่อยมา หากมีใครจะบอกว่าอ้วนแล้วไม่เห็นต้องลำบากกับใคร อันนี้มันก็จริงอยู่ แต่ปู่ก็อยากจะทำบอกเขาไปเหมือนกันว่า จะดีกว่าไหมถ้าเราจะมีหุ่นฟิตแอนด์เฟิร์ม”

เด็กๆ หัวเราะชอบใจทันที เมื่อได้ยินปู่พูดภาษาอังกฤษ เหมือนใน

โฆษณาทางโทรทัศน์ หลายคนแอบชื่นชอบปุ้ในใจที่มีความทันสมัย และรู้จักนำคำมาใช้ดีจริงๆ

“ปุ้ครับ ผมเห็นหลายคนกินเยอะ แต่ไม่อ้วนก็มีนะปุ้” วินัยถามขึ้นหลังจากที่เสียงหัวเราะหยุดลง

“เป็นอีกคำพูดที่ดีมากวินัย” ปุ้ว่า “หน้าตาคนเราในโลกทุกคนไม่มีใครเหมือนกัน แม้แต่ฝาแฝดก็มีความต่าง การทำงานในร่างกายเราก็เหมือนกัน การเผาผลาญมันมีไม่เท่ากันหมดทุกคนหรอกนะ ฉะนั้นบางคนกินเยอะแต่ออ้วนนะ ก็ถือว่าเป็นโชคดีของเขาไป แต่ถ้ากินเยอะแล้วอ้วน ลดอาหารจะดีกว่าไหม เพราะอาหารพวกไขมัน แป้ง น้ำตาล ถ้ากินแล้วไม่ได้ใช้งานหรือพูดง่ายๆ คือกินแล้วนั่งๆ นอนๆ ไม่ค่อยได้ทำอะไร ของพวกนั้นก็สะสมเป็นชั้นไขมัน นับวันยิ่งจะหนาขึ้นๆ และมันจะทำให้ทุกส่วนของเราโป่งพองขึ้นมา โดยเฉพาะท้อง นั่นแหละเราจะกลายเป็นคนอ้วนโดยสมบูรณ์ทันที ทางแก้คือกินให้หน่อยลง รู้จักหาเวลาออกกำลังกาย ชั้นไขมันก็จะค่อยๆ หายไป โดยไม่ต้องพึ่งยาลดความอ้วนเลย”

หลังปุ้พูดจบ ทุกคนล้วนรู้สึกถึงความเข้าใจ เหมือนมองเห็นภาพในร่างกายตามที่ปุ้เล่า เด็กชายวินัยนึกชื่นชมปุ้อยู่ในใจว่าปุ้นี้สมแล้วที่เขาเรียกว่า “ปุ้ครู” จริงๆ

“เอาที่นี้ปุ้จะเล่าให้ฟังว่า สำหรับเด็กๆ อย่างพวกเราแล้ว ถ้าลดความอ้วนได้มันจะดียังไงบ้าง ข้อดีของมันก็คือ อย่างแรกเลยถ้าเราได้เงินไปโรงเรียนวันละ ๔๐ บาท ปกติเราไปซื้อข้าว ๒๐ บาท ส่วนที่เหลือไปซื้อน้ำหวานกับขนมปัง โดนัท พวกเนี้ย เงินเราก็จะใช้จนเกือบหมด และร่างกายก็จะได้รับอาหารมากเกินไปเกินความต้องการ แต่ถ้าเรากินแต่ข้าวให้อิ่มพอดี เราก็จะเก็บเงินได้ถึงวันละ ๒๐ บาทเลยนะ เงินนี้เราจะเอาไปทำอะไรได้ตามใจเรา ข้อดีต่อมาคือร่างกายของเราก็มีพลังเต็มที่จะเรียนอยู่แล้ว ฟันก็จะดี เดินไปไหนมาไหนก็ไม่อายใคร ลองสังเกตดูนะ ใครที่กินอ้วนแล้วไม่ยอมหยุด ซื้อมากินแล้วกินอีกประเภทตามใจปาก ท้องอืดแล้วแต่ปากยังกินไม่หยุด แถมไม่ออกกำลังกาย รายไหนรายนั้น มีแต่อ้วนกับจน แต่ถ้าเรากินพออิม เงินที่เหลือเก็บไว้

อย่างปู้ว่า รับรองมีแต่พิศกับรวย อีกอย่างยังเป็นการปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งพ่อหลวงของเราพระราชทานไว้ให้อีกด้วย”

เด็กทุกคนพากันปรบมือให้กับปู้ดังเกรียวกราวด้วยความชื่นชม

“เออะ ไกลเที่ยงแล้ว โรงเรียนโคนมะขามของปู้ใกล้จะถึงเวลาเลิกเรียนแล้ว” ปู้ว่าหลังจากเหลือบดูนาฬิกาดวงอาทิตย์ บัดนี้ดวงอาทิตย์เกือบอยู่ตรงหัว ร่มมะขามก็ขยับมาใกล้โคนเต็มที

“จากนี้ปู้จะพาเราเดินทางไปสู่จุดหมายที่เฝ้ารอ คือการแต่งเพลงแปลงแต่ท้ายที่สุดก่อนแต่งเพลงอยากจะบอกว่า พระท่านเคยสอนปู้ว่า “กฎแห่งกรรมมีจริง” ปู้ก็อยากจะทำให้เข้ากับเนื้อหาการเรียนวันนี้เช่นกันว่าคอเลสเตอร์อลมีจริง ไขมันสะสมในร่างกายมีจริง ใครกินของหวานๆ มันๆ มากเกินกว่าร่างกายรับไหว รวมทั้งคนที่ชอบกินอาหารเค็ม อันจะเป็นแรงผลักดันให้ออยากกินอาหารหวานเพิ่มขึ้น แล้วไม่ออกกำลังกาย ให้อะวังตัวเองไว้ ความอ้วนจะถามหา แล้วเราทุกคนได้เรียนจากคุณครูที่โรงเรียนแล้วย่อมรู้ว่าโรคอื่นๆ จากความอ้วนมีจริง และมีมากมายด้วย”

“ใช่ๆๆ สนั่นนายะวังเป็นโรคหัวใจ กับโรคความดันเน้อ”

“ระวังเป็นโรคเบาหวานด้วย”

“ระวังสาวไม่ชอบ”

สนั่นหน้าเสียเมื่อได้ยินเพื่อนพูดอย่างนั้น ปู้จึงห้ามไว้ว่า “พอแล้วๆ ไม่มีใครอยากอ้วนหรอก สนั่นเขาก็ไม่อยากอ้วนใช่ไหม”

สนั่นผงกหัวรับ

“ก่อนหน้านั้นเราอาจยังไม่รู้ แต่ต่อจากนี้สนั่นรู้แล้ว เขาย่อมจะต้องเปลี่ยนตัวเองใหม่อย่างแน่นอน คอยดูเถอะ พระเอกหนึ่งก็พระเอกหนึ่งเถอะ สนั่นจะเปลี่ยนแปลงใหม่ ให้อุ่นดีกว่าพระเอกหนึ่ง ให้อุ่นอย่างนายแบบทีเดียวใช่ไหมสนั่น”

“ครับ ผมจะทำให้ปู้ครูและเพื่อนๆ ดู ว่าผมก็ทำได้เหมือนกัน” สนั่นลั่นวาจาต่อหน้าทุกคน “ผมจะควบคุมการกินไม่ให้ตามใจปาก แล้วก็ออกกำลังกายทุกวันครับปู้” เด็กชายว่าต่อด้วยเสียงดังฟังชัด จนปู้ยิ้มให้พร้อมทั้ง

พูดให้กำลังใจกับเขา

“เออ ปู่คะ” หนูจ้อยถามขึ้น “หนูก็มีเพื่อนในห้องคนหนึ่ง เขาชื่อกว่าฝ้าย เขาอ้วนมากคะ หนูจะต้องบอกเขายังไงดีคะ หนูอยากช่วยเพื่อนให้ผอมลงคะ”

ปู่กล่าวขอบคุณจ้อย และชื่นชมถึงความมีน้ำจิตน้ำใจ ปรารถนาดีต่อผู้อื่น ปู่จึงพูดกับทุกคนด้วยเสียงน้ำเสียงจริงจัง

“เด็ก ๆ ที่น่ารักทุกคน ที่ปู่สอนพวกหนูวันนี้ ปู่ดีใจมากที่หนูตั้งใจ และจะดีใจมากกว่าถ้าหนูเอาไปทำได้ดีกับตัวเอง รวมถึงบอกเพื่อนๆ ให้เข้าใจดังที่ปู่สอน ปู่ขอสรุปง่าย ๆ ว่า ถ้าไม่อยากอ้วนให้เราทำอยู่ ๓ อย่างคือ หนึ่งกินพอดี สองออกกำลังกาย และสามพักผ่อนให้เพียงพอ และสำหรับวันนี้มีสิ่งสุดท้ายที่ปู่อยากร้องขอ นั่นคือขอเพลงจากพวกเราสักเพลงสองเพลง”

ว่าแล้วปู่ก็เหลือบมองนาฬิกาดวงตะวันอีกหน เวลากระชับเข้ามาเต็มที่แล้ว ปู่จึงเร่งสอนการแต่งเพลงแปลง วิธีการสอนของปู่ครูง่าย ๆ แต่ทำได้จริง คือ ปู่พาเด็ก ๆ นำเพลงสั้น ๆ ซึ่งเป็นเพลงประเภทร้องเล่นที่เด็ก ๆ รู้จักกันดีมาเปลี่ยนเนื้อใหม่ โดยใส่ทำนองเดิม จากนั้นแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๓ คน ให้คิดสร้างสรรค์ผลงานเพลงใส่กระดาษสมุดที่เตรียมมา

หลังปล่อยให้เด็ก ๆ ให้คิดกันเอง และปู่ไปต้มน้ำกลับมากลุ่มของเด็กหญิงจ้อย เด็กหญิงจุ่ม และเด็กชายน้อยก็วิ่งมาหา พร้อมกับบอกว่า “กลุ่มพวกหนูพร้อมนำเสนอแล้วคะ” ส่วนกลุ่มของเด็กชายวินัย เด็กชายสนั่น และเด็กหญิงชมพู่ก็ไม่ยอมน้อยหน้ากัน

ลีลาที่หลังจากนั้น เด็ก ๆ ทุกคนก็ร้องเพลงแปลงของตน พร้อมกับทำท่าประกอบอย่างสนุกสนาน ปู่ครูสมหมายกล่าวชม พูดคุยกับทุกคนนิดหน่อย แล้วก็ให้เด็ก ๆ แยกย้ายกันกลับบ้าน ส่วนปู่เองก็ไปกินข้าว แล้วเดินไปเอนหลังพักผ่อนที่เปลใต้ร่มมะเฟืองหลังบ้าน

ลมยามบ่ายจากหนองไผ่พัดมาเป็นระยะ นกบนต้นมะเฟืองส่งเสียงร้องเจี๊ยวจ๊าวแล้วบินถลาจากไป ครูหนึ่งนกเอี้ยงฝูงใหญ่ก็โฉบบินเข้ามาแทน ชายชรา

หลับตา แล้วอมยิ้มอย่างมีความสุข หลายรุ่นแล้วที่เขาสอนเรื่องเพลงแปลง เกี่ยวกับการใส่ใจสุภาพ ณ โรงเรียนโคนมะขาม แห่งหมู่บ้านหนองไผ่ แม้รู้ดี แก่ใจว่าการให้ความรู้ และการสอนแต่งเพลงไม่อาจช่วยอะไรได้มาก ในกระแสสังคมยุคบริโภคนิยมรุนแรงเช่นวันนี้ แต่เขาก็ภูมิใจว่าตัวเองได้ทำในสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว ในฐานะครูเกษียณอายุราชการคนหนึ่งที่ยังรักอาชีพของตน

ปู่ครูสมหมายค่อย ๆ คลายมัดผ้าขาวม้าที่เอวออก กระดาศสาม แผ่นวางซ้อนกันอยู่ในนั้น เขาหยิบมาอ่านทีละแผ่น แล้วคำร้องและทำนองเพลงที่เด็ก ๆ ร้องเมื่อครู่ก็ดังขึ้นในหัว

เพลงฮู้ด ๆ ทำนองเพลงเปิด

"ฮู้ด ๆ ๆ หมูอาบน้ําในคลอง กินมาก ๆ เต็มท้อง จะอ้วนท้องป่อง ฮู้ด ๆ ๆ"

อีกเพลงหนึ่งเป็นเพลงหวาน ทำนองเดียวกันกับเพลงข้าง

"หวาน ๆ ๆ น้องชอบกินหวานหรือเปล่ํา หวาน มัน เค็ม โขะไม่เบา ทำให้ตัวเราไม่สบาย ตัวอ้วนมากมายเป็นหมูพี ถ้าเป็นอย่างนี้แยءว"

กระดาศใบหนึ่งซ้อนอยู่หลังสุด ในกระดาศนั้นเขียนเพลงหุ่นดี ด้วยฝีมือการแปลงเพลงของเด็กชายสนั่น เขาบอกว่าตั้งใจแต่งแก้เพลงของกลุ่มเด็กหญิงจ้อย

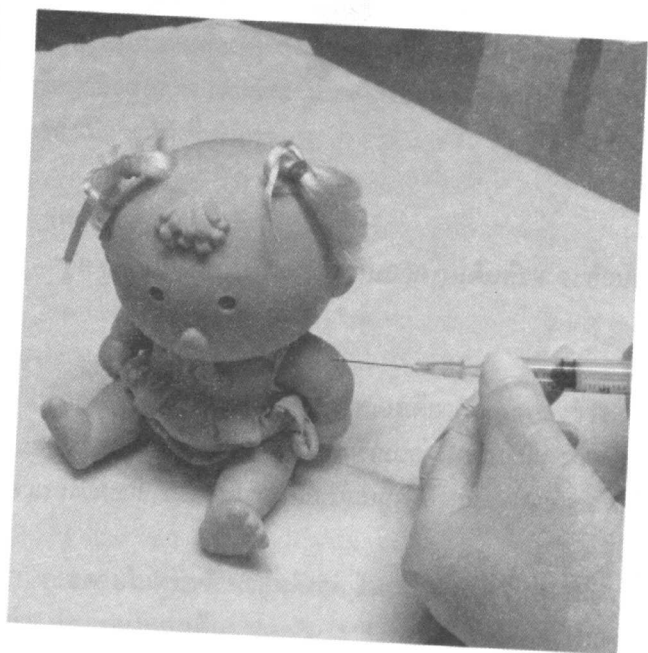
"หุ่นดี ๆ ๆ น้องอยากหุ่นดีหรือเปล่ํา หวาน มัน เค็ม โขะไม่เบา ทำให้ตัวเราน่ําอ้วนพี ถ้าอยากหุ่นดีออกก่าลิ่ง จะมีพลังแข็งแรง..."

ปู่ครูสมหมายพับกระดาศเก็บไว้ที่เดิม พร้อมกับระบายยิ้มเต็มหน้า เขารู้ว่า ๑๐ นาทีแห่งการร้องเพลงเหล่านี้แม้จะเป็นเพียงเวลาสั้น ๆ แต่ทุกคนก็ร้องและจดจำเพลงที่ตนเองแต่งจนขึ้นใจ

ชายชราไม่ค่อยห่วงเด็กกลุ่มนี้อีกต่อไป แถมซ้ายังแอบหวังเล็ก ๆ

ในใจว่า เพลงเหล่านี้จะดังไปถึงหูพ่อแม่ผู้ปกครอง รวมถึงเพื่อนๆ ที่โรงเรียน
ของพวกเขาบ้าง...

จะไม่ปล่อยให้ลูกอ้วน...อีกแล้ว

พัชรี อัครพงศ์พุลกิจ

“น่าจะเป็นเพราะโรคอ้วนนี่ครับ”

คำตอบของคุณหมอทำให้คนเป็นแม่อย่างฉันถึงกับนิ่งอึ้ง ตะลึงจนคำว่า ‘โรคอ้วน’ ยังคงดังก้องอยู่ในหัว นี่ฉันหูแว่วจนได้ยินคำว่า ‘โรคอ้วน’ แทนที่จะเป็นว่า ‘อ้วนเฉยๆ’ ไซ้ไหม

เดี๋ยวนี้ความอ้วนก็นับว่าเป็นโรคด้วยหรือนี่? แต่ว่า เจ้าโตเรม่อนของฉันเพิ่งจะสี่ขวบเองนะ แค่อ้วนๆ กลมๆ แต่ก็ยังวิ่งเล่นได้เหมือนเด็กทุกๆ ไป แล้วจะเป็นโรคได้ยังไงล่ะ

“โรคอ้วนหรือคะ แค่อ้วนก็ถือว่าเป็นโรคแล้วหรือคะหมอ แต่เจ้าม่อนของฉันเพิ่งสี่ขวบเอง เด็กเล็กแค่นั้นจะเป็นโรคอ้วนแล้วหรือคะ แยกวิ่งเล่นได้เหมือนเด็กคนอื่น ๆ อยู่เลยคะ” ฉันรีบถามรัวออกไป

“ใจเย็นๆ ครับ ให้หมอบอกอธิบายก่อน ความอ้วนมีอยู่ด้วยกัน ๒ อย่างอย่างแรกคือ น้ำหนักตัวเกิน หรือที่เรียกว่าโอเวอร์เวท นั่นคือการที่มีน้ำหนักตัวเมื่อเทียบกับอายุหรือส่วนสูงเกินกว่าค่ามาตรฐาน แต่ยังไม่มีความผิดปกติของการสะสมไขมันในร่างกาย อย่างที่สองคือ โรคอ้วน หรือที่เรียกว่าโอเบสิตีคือการมีไขมันสะสมเกินปกติ ไม่ว่าจะทั้งตัวหรือเฉพาะลำตัว ทำให้เกิดปัญหาสุขภาพได้ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

การจะบอกได้ว่าเป็นน้ำหนักตัวเกินหรือเป็นโรคอ้วน ก็ต้องมีการ

ประเมินขนาดของร่างกายก่อน และต้องวินิจฉัยจากส่วนประกอบอื่นๆ เช่น ประวัติการรับประทานอาหาร การออกกำลังกาย การเลี้ยงดู ประวัติครอบครัว... ส่วนที่คุณแม่ถามว่า ทำไมจุกกรูของน้องถึงได้ดูสั้นและเล็กกว่าของเด็กคนอื่น ๆ การจะบอกได้ว่าเล็กจริงหรือไม่นั้น ต้องทำการวินิจฉัยโดยวัดจากส่วนปลายสุดขององคชาตมายังกระดูกหัวหน้าในช่วงไม่แข็งตัวแล้วตึงยึด แล้วนำค่าที่วัดได้ไปเทียบกับค่ามาตรฐานที่อายุนั้น ๆ...”

คุณหมอรีบยกมือขึ้นมาเป็นเชิงห้าม เมื่อเห็นฉันทำท่าจะอ้าปากถาม “แต่จากที่คุณแม่บอกว่า น้องอายุ ๔ ขวบ หนัก ๓๒ กิโลกรัม โดยส่วนตัวแล้วหมอเห็นว่า ก่อนจะกังวลว่าจุกกรูเล็กหรือไม่เล็กนั้นควรกังวลเรื่องน้ำหนักตัวก่อนนะครับ เพราะเฉลี่ยแล้ว น้ำหนักมาตรฐานของเด็กอายุเท่านี้อยู่ที่ประมาณ ๑๖ กิโลกรัม แต่น้องหนักกว่าถึงสองเท่าเลยนะครับ ถึงผมไม่รู้ว่าน้องสูงเท่าไร แต่ก็พอจะคำนวณได้ว่าน่าจะอยู่ในภาวะอ้วนแล้ว... ไม่ทราบว่าคุณแม่ได้หมั้นชั่งน้ำหนัก วัดส่วนสูงของลูก และจดลงในสมุดบันทึกสุขภาพ พลัดจุดลงในกราฟการเจริญเติบโตด้วยหรือเปล่าครับ”

ฉันได้แต่กะพริบตาปริบๆ ด้วยนึกไม่ถึงว่า เจ้าม่อนสุดที่รักของฉันจะเป็นโรคอ้วน ยิ่งเมื่อถูกคุณหมอดอกย้ำเสียงดังฟังชัดว่า เจ้าม่อนหนักกว่าเด็กมาตรฐานทั่วไปถึงสองเท่า!

อา... ภาพตราขั้ที่มีเจ้าม่อนแค่ ๑ คน เท่ากับเด็ก ๒ คน ก็ลอยเด่นชัดขึ้นมา

ไม่น่าเชื่อเลยว่า...ความจำมั่วที่ฉันคิดว่าน่ารักน่าขงจะกลับกลายเป็นโรคอ้วนไปซะแล้ว

ฉันพยายามนึกถึงหน้าตากราฟการเจริญเติบโตที่คุณหมอบอก เพราะอยากรู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่น้ำหนักของเจ้าม่อนได้ออกนอกเส้นมาตรฐานไป แต่ก็นึกไม่ค่อยจะออก เพราะไม่ค่อยได้ใส่ใจเท่าไร แค่เห็นลูกกินข้าวได้อย่างเอร็ดอร่อยในแต่ละวัน ฉันก็ดีใจมีความสุขจนลืมนึกถึงเรื่องอื่นๆ แล้ว

แต่จะว่าไปแล้ว เจ้าม่อนก็ไม่ได้อ้วนแต่กำเนิดนี่นา จำได้ว่าตอนแรกเกิดแค่สองโลห้าเอง ยังน้อยกว่ามาตรฐานเด็กไทยด้วยซ้ำ... แล้วโหงถึงมาอ้วนพรวดพราดได้ขนาดนี้ในเวลาแค่สี่ปีละเนี่ย

ฉันทอดไม่ได้ที่จะนึกย้อนถึงตอนที่เจ้าม่อนยังเป็นโตแรม่อนตัวน้อยๆ

โตแรม่อนเป็นลูกคนแรกของฉัน และเป็นหลานคนแรกของปู่ย่าตายาย พอรู้ว่าโตแรม่อนน้อยหนักแค่ ๒.๕ กิโลกรัม ทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ไม่เป็นไรน่า เดี่ยวค่อยมาโตข้างนอกได้” และก็จริงเสียด้วย แค่สองเดือนผ่านไป โตแรม่อนตัวน้อยๆ ก็เริ่มทำน้ำหนักได้ทัดเทียมมาตรฐาน ๓ เดือน ๖ กิโลกรัม แล้วก็ยังคงเดินหน้าทำน้ำหนักอย่างต่อเนื่องจนแซงหน้า ไปเป็น ๖ เดือน ๙ กิโลกรัม ทำให้เวลาพาโตแรม่อนน้อยไปไหนมาไหน ใครๆ ต่างก็ร้องทักว่าจ๋มมา น่ารัก น่าพิศ น่ากอด ชอบเข้ามาหอมแก้มยู่ๆ ชอบจับแขนขาเป็นปล้องๆ อย่างมันแจ๊ว ทำเอาฉันทึ่งกับยิ้มแก้มปริ ดีใจที่เห็นใครๆ ก็หลงรักโตแรม่อนน้อยของฉัน

นอกจากจะมีเสน่ห์ที่ความจ๋มมาแล้ว โตแรม่อนน้อยยังทำให้ทุกคนหลงรักเพราะความเลี้ยงง่าย กินง่าย เรียกว่ากินทุกอย่างที่ส่งเข้าปากให้ ป้อนทีไรเป็นอ้าหายๆ ทุกที ไม่ต้องคอยหลอกล่อให้เสียเวลาเหนื่อย มีแต่จะร้องขัดใจที่ป้อนเข้าไปเสียด้วยซ้ำ โตแรม่อนน้อยกินข้าวหมดชามทุกครั้ง แถมยังต้องป้อนอาหารเสริมให้อีก ทั้งกล้วยน้ำว้า พักทอง มะละกอ ส้ม และตบท้ายด้วยนมก่อนนอน

เจ้าม่อนน้อยชอบนั่งเวลาที่เห็นพวกผู้ใหญ่กินอะไรกัน คอยชะเง้อมองตามพรางส่งเสียงอือๆ คล้ายอยากจะมีส่วนร่วมด้วย ใช้ตาดำแป๋วแหววจ้องมองอย่างอดอดอ้น พวกผู้ใหญ่จึงอดไม่ได้ที่จะแบ่งเป็นชิ้นเล็กๆ ส่งป้อนเข้าปาก หากเป็นอะไรที่รสแปลกๆ เบี้ยวๆ เจ้าม่อนน้อยจะหลับตาบิ ทำหน้าเหยเก แต่ก็ยังอ้าปากอยากลองอีก แต่ถ้าเป็นอะไรที่รสหวานๆ มันๆ พอได้ชิมเสร็จก็แทบจะคว้ามือคนป้อนมาดูดแล้วดูดอีก แลบลิ้นเลียทำท่าเอร็ดอ่อยยิ่งนัก... เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะได้ดีนักเชียว

หน่วยความจำและการเรียนรู้เรื่องอาหารของเจ้าม่อนน้อยยอดเยี่ยมมาก แคได้ชิมชีสของป๊ะป๊าที่เอามากินเล่นขณะจับไวน์ในบ่ายวันหนึ่งเพียงครั้งเดียว หลังจากนั้น ทุกครั้งที่ป๊ะป๊าหิ้วขวดไวน์พร้อมตะกร้านานาชีสไปนั่งที่ระเบียงหน้าบ้านเมื่อไหร่ เจ้าม่อนน้อยต้องไปคอยเกาะแข้งเกาะขา ออดอ้อนให้ป๊ะป๊าส่งชีสให้ชิมอยู่ร่ำไป... แม้ว่าเจ้าม่อนน้อยจะกินได้ทุกอย่าง แต่ก็มีของโปรดสุดๆ อยู่เหมือนกัน ถ้าวันไหนมีชีสเค้กอยู่ในตู้เย็นล่ะก็ วันนั้นเจ้าม่อนน้อยแทบไม่เป็นอันทำอะไร ได้แต่ป้วนเปี้ยนไปมาอยู่ใกล้ๆ ตู้เย็น รอเวลาหม่ำอย่างเดียว แต่นอกจากชีสเค้กแล้ว ของโปรดอย่างอื่น เช่น ทูเรียน มะม่วงสุก ซาลาเปา... ฯลฯ ก็สามารถสยบเจ้าม่อนน้อยให้นั่งแบบไม่ยอมลุกไปไหนเลยทีเดียวได้เหมือนกันนะ

โตนม่อนน้อยฉลองวันเกิดครบ ๑ ขวบ ขณะทำน้ำหนักได้ ๑๒ กิโลกรัม พอดีพอดี ตัวกำลังอ้วนกลม น่ารักน่าซัง... ช่วงนี้เจ้าม่อนน้อยซนสุดๆ ปล่อยให้หางสายตาเป็นไม่ได้เลย ต้องคอยวิ่งไล่จับกันไม่หยุดหย่อน มีเรื่องให้หัวเราะให้เหนื่อยกันไม่เว้นแต่ละวัน แต่ยิ่งวิ่งเล่น ยิ่งใช้พลังงานมากเท่าไร เจ้าม่อนน้อยก็ยิ่งกินเก่งมากขึ้นเท่านั้น กินได้ทั้งวัน จนน้ำหนักแทบจะเพิ่มขึ้นเดือนละกิโลเลยก็ว่าได้

พอย่างเข้าสองขวบ น้ำหนักของเจ้าม่อนน้อยก็เท่ากับอายุนับเป็นเดือนพอดีเป๊ะเลย ๒ ขวบ ๒๔ กิโลกรัม ฉันทวงเรื่องน้ำหนักตัวของเจ้าม่อนน้อยอยู่เหมือนกัน แต่หลายคนชอบพูดทำนองว่า "ไม่เป็นไรหรอกน้า อ้วนแค่ตอนเด็ก ๆ เดียวโตอีกหน่อยก็ผอมเอง" ทำให้ค่อยๆ เริ่มรู้สึกว้า เจ้าม่อนน้อยของฉันทก็ยังไม่อ้วนสักเท่าไร! แคอวบๆ เท่านั้น เดียวโตขึ้นตัวก็จะเริ่มยัดเอง... และด้วยน้ำหนักของเจ้าม่อนน้อยช่วงหลังครบวันเกิดสองขวบก็ไม่ได้ขึ้นพรวดพราดเหมือนแต่ก่อนแล้ว มีขึ้นบ้างลงบ้าง ไม่ก็หยุดนิ่งสลบๆ กันไป แล้วแต่กิจกรรมการเล่นและการกินในแต่ละวัน ฉันทจึงไม่ค่อยได้ใส่ใจเรื่องน้ำหนักตัวของเจ้าม่อนน้อยสักเท่าไร... แคเห็นว่ากินได้ ถ่ายคล่อง ไม่เจ็บไม่ไข้ ฉันทก็สบายใจแล้ว

อีกทั้ง ช่วงนี้เป็นช่วงที่พาเจ้าม่อนน้อยไปฝากเข้าเนอร์สเซอร์รี่ที่อยู่แถว

บ้าน เพื่อเตรียมตัวให้คุ้นเคยกับโรงเรียนจะได้ไม่ลำบากตอนเข้าอนุบาล อาจจะเป็นช่วงปรับตัวของเจ้าม่อนน้อยด้วยล่ะมัง พอได้เจอเพื่อนใหม่เออะแยะ ได้เรียนรู้ ได้เล่นอะไรแปลกๆ ใหม่ ๆ มากมาย ทั้งนับเลข ร้องเพลง มีเรื่องให้หัวเราะสนุกสนานได้ทุกวัน เลยไม่ค่อยจะสนใจเรื่องอาหารการกินสักเท่าไรหรอก จนฉันอดไม่ได้ที่จะแอบกำชับว่า

“กินข้าวให้หมดจานนะครับ” ซึ่งเจ้าม่อนน้อยก็ทำตามแต่โดยดี กว่าจจะรู้ตัวอีกที... ก็... เจ้าม่อนน้อยอายุ ๔ ขวบ หนักถึง ๓๒ กิโลกรัมไปแล้ว หนักกว่าเด็กวัยเดียวกันถึงสองเท่าแล้ว... อย่างที่คุณหมอบอก

“แล้วคุณแม่ทราบไหมครับว่า โรคอ้วนในเด็กทำให้เกิดผลเสียอย่างไร” คำถามของคุณหมอบอกช่วยปลุกให้ฉันตื่นจากภวังค์ พอเห็นฉันส่ายหน้า เป็นเชิงบอกว่าไม่รู้คุณหมोजึงบรรยายต่อ

“โรคอ้วนในเด็กเป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดโรคภัยต่างๆ มากมายครับ เช่น โรคระบบทางเดินหายใจ เด็กอ้วนมักนอนกรน มีความเสี่ยงต่อการหยุดหายใจขณะหลับ มีปัญหาออกซิเจนในเลือดต่ำ ส่งผลต่อการเจริญเติบโตของร่างกาย อาจต้องใส่เครื่องช่วยหายใจขณะนอนหลับ มิฉะนั้นอาจเสียชีวิตกะทันหันได้”

คุณหมอเว้นจังหวะพูดนิดหนึ่ง

“โรคกระดูกและข้อผิดปกติ เพราะต้องแบกรับน้ำหนักตัวที่มากเกินไป... โรคทางเดินอาหารและตับ มีไขมันสะสมในตับมากขึ้นจนเป็นโรคไขมันพอกตับ ทำให้ตับอักเสบหรือนำไปสู่การเป็นมะเร็งในตับได้... เสี่ยงต่อโรคความดันโลหิตสูง โรคไขมันในเลือดสูง ทำให้หลอดเลือดแข็งและตีตันกลายเป็นโรคหัวใจขาดเลือดหรือหลอดเลือดในสมองตีบ เป็นอัมพาตหรือเสียชีวิตได้... และเสี่ยงต่อโรคเบาหวานในเด็ก”

คุณหมอเว้นจังหวะพูดอีกครั้ง ก่อนจะทำเสียงเข้มๆ “เบาหวานเป็นโรคที่ยังรักษาให้หายขาดไม่ได้นะครับ ทำได้แค่ควบคุมระดับน้ำตาลในเลือดเท่านั้น เจ้าเบาหวานนี่ละที่เป็นต้นเหตุให้เกิดภาวะแทรกซ้อนอื่น ๆ มากมาย... ตามหลักแล้ว โรคเบาหวานในเด็กแบ่งออกเป็น ๒ ชนิดคือ ชนิดที่ ๑ และชนิดที่

๒ ในอดีต มักพบแต่เบาหวานชนิดที่ ๑ ในเด็ก จึงเชื่อกันว่าเบาหวานชนิดที่ ๒ จะพบได้ในเฉพาะผู้ใหญ่ แต่ปัจจุบันกลับพบว่า เด็กไทยเรากำลังเป็นเบาหวานชนิดที่ ๒ เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากครับ... ทราบไหมครับว่าทำไม”

ฉันได้แต่ทำหน้าเจ๋มเจ๋มเพราะนึกไม่ถึงว่าแค่เด็กอ้วนแค่นี้ จะทำให้เกิดโรคร้ายต่างๆ ตามมาได้มากมายขนาดนี้

คุณหมอเจ๊บบเสียงลงชั่วคราว เอ่ยเสียงทุ้มๆ ว่า

“จำนวนเด็กอ้วนเพิ่มมากขึ้น เบาหวานชนิดที่ ๒ ก็ถูกพบเพิ่มขึ้นตามด้วย นั่นคือ เบาหวานชนิดที่ ๒ มักถูกพบร่วมกับโรคอ้วน ตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดโรคอ้วนและเบาหวานชนิดที่ ๒ นี้ก็คือ ภาวะโภชนาการเกินนั่นเองครับ พุดง่าย ๆ ก็คือ มีพฤติกรรมการกินที่ไม่ถูกต้อง ไม่ค่อยออกกำลังกาย”

คุณหมอเหลือบมองหน้าฉันนิดหนึ่ง แล้วพูดต่อ “กินมากจนเกินไป กินอาหารจำพวกแป้ง ไขมัน และน้ำตาลมากเกินไป กินจุบกินจิบไม่เป็นเวลา กินอาหารประเภทผัดๆทอดๆ มากเกินไป ไม่ค่อยกินผักผลไม้ หรือไม่ก็กินแต่ผลไม้รสหวานจัด กินฟาสต์ฟู้ดจนติด ต้มแต่น้ำอัดลม น้ำหวานแทนที่จะดื่ม น้ำเปล่า กินขนมหวาน ขนมถุงกรูบกรอบทั้งหลายเป็นอาหารว่าง ไม่ค่อยออกกำลังกาย ได้แต่นั่งดูทีวี ฟังเพลง เล่นเกม เล่นไอโฟน ไอแพด ชอบตามใจลูก กลัวลูกไม่อิ่ม ให้กินเยอะจนเคย... ฯลฯ”

คำอธิบายของคุณหมอช่างเสียดแทงใจยิ่งนัก รวากับว่าฉันกำลังนั่งฟังคำบรรยายประกอบภาพการเลี้ยงดูลูกของตัวเอง ยิ่งใจยังงั้นเลย

โอ้! นี่ฉันเป็นคนสังเวยเจ้าม่อนให้กับโรคอ้วนหรือนี่? ฮือๆ ฮือๆ...

แม่ขอโทษ!

ฉันไม่เคยคิดเลยว่า การที่ฉันสรรหาขนมนมเนย ของว่างต่างๆ มาปรนเปรอเจ้าม่อนอยู่เนืองๆ ด้วยเพราะแอบกลัวว่าลูกจะทิว การให้รางวัลด้วยขนมหวานเพื่อหลอกล่อให้เจ้าม่อนทำอะไรด้วยตัวเอง การตามใจปล่อยให้เจ้าม่อนได้ลองกินอาหารแบบผู้ใหญ่จนกลายเป็นเด็กติดกินหวาน และการที่ฉันเห็นเจ้าม่อนเคี้ยวตุ้ยๆ กินได้กินดี กินจนหมดชามทุกครั้งเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันมีความสุข

ฉันหลงลืมสติให้กับความอวบอ้วนของเจ้าม่อนที่เพิ่มขึ้นทุกวันๆ นึกว่าเจ้าม่อนอ้วนท้วนสมบูรณ์ดี โดยหารู้ไม่ว่า นั่นฉันกำลังฆ่าเจ้าม่อนทางอ้อมอย่างไม่รู้ตัว!

“โรคอ้วนยังทำให้มีความเสี่ยงต่อการมีผิวหนังที่ผิดปกติด้วยนะครับ”

คุณหมอยังคงสาธยายถึงผลเสียของโรคอ้วนอย่างต่อเนื่อง “ทำให้มีผิวหนังหนาและดำคล้ำบริเวณรักแร้ คอ และขาหนีบ อาจมีแผลถลอกจากการเสียดสี ทำให้ติดเชื้อที่ผิวหนังได้ง่าย”

“และที่สำคัญ นอกจากผลเสียต่อสุขภาพกายแล้ว โรคอ้วนยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตของเด็กอีกด้วย เพราะมักถูกล้อเลียน กลายเป็นปมด้อยขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดปัญหาในการเข้าสังคม เป็นโรคซึมเศร้า รู้สึกว่าตนไร้ค่า จนอาจถึงขั้นอยากฆ่าตัวตาย ทำให้ผลการเรียนตกต่ำ...”

ฉันนั่งนิ่งตัวแข็งที่อรวากับถูกสาปเป็นหิน...

ภาพของเจ้าม่อนเดินหน้ามุ่มมาหาเมื่อหลายสัปดาห์ก่อนผุดขึ้นมาในใจ “แม่จ๋า... ม่อนเปลี่ยนชื่อได้ไหม”

“ทำไมล่ะครับ ม่อนไม่อยากเป็นโคเรม่อนของแม่จ๋าแล้วหรือครับ” ฉันย่องตัวก้มลงกอดเจ้าโคเรม่อนไว้ทั้งตัว ลูบหัวทุยเบาๆ แล้วส่งยิ้มให้

“ม่อนอยากเป็นโคเรม่อนของแม่จ๋า แต่ว่า...ม่อนไม่อยากชื่อม่อนแล้ว”

“ทำไมม่อนถึงไม่อยากชื่อม่อนล่ะครับ” ฉันยังคงซักเสียงนุ่มๆ

ดวงหน้ากลมๆ ทำท่าอึกอัก ตาดำแป๋วแหวมองฉันอย่างลังเล ก่อนจะตอบเสียงเบาๆ ว่า

“ที่ห้องมีคนชื่อม่อนมาใหม่อีกคน เพื่อนเลยเรียกเขาว่า ม่อนหล่อ แล้วเรียกม่อนว่า ม่อนอ้วน... ม่อนไม่อยากเป็นม่อนอ้วนนะแม่จ๋า ม่อนไม่ชื่อม่อนแล้วนะ” พลังชุกหนักเฝะเข้ากอดฉัน

ฉันรีบโอบกอดปลอบเจ้าโคเรม่อนเป็นการใหญ่ พยายามบอกเจ้าม่อนไม่ให้คิดมากเรื่องอ้วน พร่ำบอกว่าม่อนไม่อ้วน ม่อนน่ารักที่สุด ม่อนหล่อที่สุด

สำหรับแม่จ๋า แม่จ๋ารักม่อนมากที่สุดเลย...

ฉันยังไม่เคยว่าลูกอ้วนเลยสักคำ แล้วนี้ทำไมเด็ก ๆ ในห้องถึงได้ใจร้ายกันจัง แล้วยังเจ้าเด็กชื่อม่อนอีกคนนั้นอีก ถือดียังไงมาใช้ชื่อม่อนเหมือนเจ้าม่อนของฉัน แถมยังกล้ามาเป็นม่อนหล่ออีก

ฮึ่ม! ฉันรู้สึกเดือดดาลในใจยิ่งนัก โกรธจนควันออกหู... รำ่า จะไปฟ้องครูที่เนิร์สเซอร์รี่ให้ทำโทษเด็ก ๆ ที่บังอาจมาเรียกเจ้าม่อนว่าม่อนอ้วน และให้ย้ายเด็กชื่อม่อนที่เพิ่งมาใหม่ให้ไปอยู่ห้องอื่นซะ

แต่พอวันถัดมา เจ้าโตเริ่มอ้วนก็รำ่าจริงเป็นปกติ ไม่พุ่มพวย ไม่หน้ามู่ย ไม่พูดถึงเรื่องเปลี่ยนชื่ออีกเลย ยังคงเป็นเจ้าม่อนที่น่ารักน่าชังเหมือนเดิม ทำให้ฉันพลอยลืมนเรื่องนี้ไปเสียสนิทใจ

จนมานึกได้อีกที ก็เมื่อคุณหมอบอกนี้แหละ

โรคอ้วนมีผลกระทบต่อสุขภาพจิตของเด็กด้วยหรือนี่... ไร่! เจ้าม่อนของฉัน

“คุณแม่เคยได้ยินคำว่า เป็นหนุ่มสาวก่อนวัย ไหมครับ”

คำถามของคุณหมอทำให้ฉันนึกฉงน... มันเกี่ยวอะไรกับโรคอ้วนในเด็กด้วยหรือนี่

“ปกติเด็กหญิงจะเริ่มเป็นสาวคือเริ่มมีเต้านมตอนอายุ ๑๐-๑๑ ปี และมีประจำเดือนอีกประมาณสองปีให้หลัง ส่วนเด็กชายจะเริ่มมีเสียงแตกตอน ๑๑-๑๒ ปี และเริ่มมีขนหัวหน่าวอีกสองสามปีให้หลัง ที่บอกว่าเด็กสมัยนี้เป็นหนุ่มสาวก่อนวัย นั้นหมายถึง เด็กหญิงเริ่มมีเต้านมก่อน ๘ ขวบ มีประจำเดือนก่อน ๙ ขวบ ส่วนเด็กชายก็มีขนหัวหน่าวก่อน ๙ ขวบ”

คุณหมอกระแอมนิดหนึ่ง ขณะถามว่า “แล้วรู้ไหมครับว่า มันส่งผลกระทบต่ออย่างไร”

ฉันได้แต่ส่ายหน้าเป็นเชิงบอกว่าไม่รู้เหมือนเดิม ในใจได้แต่ภาวนาว่าขออย่าให้เป็นเรื่องใกล้ตัวลูกฉันก็พอ...คุณหมอทำเสียงเข้มๆ อธิบายให้ฟังต่อ

“ถ้าฮอร์โมนเพศเริ่มทำงานแล้ว ร่างกายจะให้ความสำคัญกับการ

เตรียมพร้อมเพื่อการเจริญพันธุ์ โดยเฉพาะในเด็กหญิง พัฒนาเต้านมให้มีน้ำนม มีสะโพกผายออกรองรับการขยายตัวของมดลูกเวลาตั้งท้อง ทำให้การเจริญเติบโตส่วนอื่นๆ ลดลงโดยเฉพาะความสูง เด็กพวกนี้จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่เตี้ยกว่าปกติ หากยิ่งกว่านั้น การที่มีรูปร่างภายนอกเป็นผู้ใหญ่แต่จิตใจยังเป็นเด็ก จึงอาจถูกล่อลวงและตั้งครมภ์ตั้งแต่เด็กได้ การที่มีรูปร่างโตกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน อาจทำให้ถูกล้อเลียน เข้ากลุ่มกับเพื่อนไม่ได้”

คุณหมอส่งยิ้มให้ฉัน ขณะพูดว่า “คุณแม่อิงโชคที่มีลูกชาย เพราะหากมีลูกสาวและอยู่ในภาวะอ้วนแบบนี้คุณแม่อาจจะกังวลหนักขึ้นถ้ารู้ว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กเป็นหนุ่มสาวก่อนวัยคืออะไร”

คำทักทายของคุณหมอทำให้ฉันถึงกับหน้าซีดเผือด มือไม่เย็นเฉียบ ปากคอดแห้งผากไปหมด แต่กระนั้น ก็ยังเอ่ยถามด้วยความกังวลใจยิ่งนัก... ได้แต่ภาวนาในใจว่า ไม่ใช่หรอกน้า!

“เพราะอะไรหรือคะ”

คุณหมอขยับแว่นนิตหนึ่ง ตอบเสียงเนิบๆ ว่า

“อืม... จริงๆ แล้วยังไม่มีหลักฐานชี้ชัดหรอกนะครับ ว่าปัจจัยใดที่เป็นตัวการทำให้เด็กเป็นหนุ่มสาวก่อนวัย หากเชื่อกันว่าถ้าพ่อแม่เป็นหนุ่มสาวเร็ว ลูกก็จะเป็นหนุ่มสาวเร็วด้วย นั่นเป็นเรื่องของพันธุกรรม”

คุณหมอขยับแว่นอีกครั้ง พูดย่นเสียงดังฟังชัด “อีกปัจจัยที่กำลังตื่นตัวกันอยู่ก็คือ เชื่อว่า เซลล์ไขมันเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ระบบฮอร์โมนของร่างกายเปลี่ยนจากเด็กไปเป็นผู้ใหญ่เร็วกว่าปรกติ”

ฉันได้แต่นั่งนิ่ง งงกันไปชั่วขณะ เหมือนโดนเซลล์ไขมันทูปหัว

อะไรกันนี่! แล้วเจ้าโตเริ่มลูกสาวฉันจะเป็นยังไงกันล่ะ โอ้! คุณพระช่วย!

“คุณหมอ! โตเริ่มลูกสาวฉัน ตอนนี้ ๖ เดือน หน้า ๘ กิโลกรัมแล้วค่ะ”
ฉันอยากจจะร้องไห้ยิ่งนัก

“อา...” คุณหมอนิ่งเงียบไปชั่วครู่ “ขอโทษนะครับ เห็นคุณแม่เล่า

แต่เรื่องน้องโตเหมือน หมอก็เลยนึกว่ามีแค่ลูกชาย... ไม่เป็นใครครับ น้ำหนักมากกว่าเกณฑ์นิดหน่อย แค่ ๑ กิโลกรัม แต่น้องยังเล็กอยู่ ยังพอมีเวลาปรับตัว หากคุณแม่พยายามควบคุมเรื่องอาหารคอยดูแลให้น้ำหนักและส่วนสูงอยู่ตามเกณฑ์ไปได้เรื่อยๆ โดยเฉพาะในช่วงครบขวบแล้ว ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรครับ”

เมื่อเห็นว่าฉันยังหน้าซีดเขียว เหมือนยังหวังใจไม่หายคุณหมอจึงพยายามอธิบายต่อ

“ว่ากันว่า เซลล์ไขมันจะเพิ่มจำนวนได้อย่างรวดเร็วในช่วงอายุครบ ๑ ขวบและช่วงวัยรุ่นครับ ฉะนั้น ถ้าคุณแม่ควบคุมเรื่องอาหารได้ หมั่นชั่งน้ำหนัก วัดส่วนสูง จดลงในสมุดบันทึกสุขภาพและในกราฟ คอยดูแลไม่ให้ห่างออกจากเส้นมาตรฐานมากนัก ก็น่าจะโอเคละครับ”

ฉันเริ่มใจชื้นขึ้น เมื่อรู้ว่ายังมีโอกาสแก้ตัวให้เจ้าโตเริ่มเป็นเด็กสุขภาพดี เหมือนเด็กคนอื่นๆ ได้ พลันทวนนึกถึงคำพูดที่ได้ยินจนคุ้นหูว่า “เพิ่งสี่ขวบเอง ยังอยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอน อย่าเพิ่งลดเลย สงสารเด็ก อีกไม่กี่ปีก็โตตัวก็ยี่ดแล้ว โตขึ้นเดี๋ยวตัวก็ยี่ดขึ้นเอง”

แทนที่จะยี่ดขึ้นด้านบนเป็นความสูง กลับจะยี่ดออกด้านข้างเป็นความอ้วนแทนนะสิ!

“เอ่อ...คุณหมอคะ แล้วทำไมเขาพูดกันว่า เดี่ยวโตขึ้นก็ตัวยี่ดเอง... จริงไหมคะ”

“เอ่อ... อันนี้พูดยากครับ นี้น่าจะเป็นทัศนคติของคนทั่วไปมากกว่า” คุณหมอหยุดชะงักนิดหนึ่ง ก่อนเรียบเรียงคำพูดใหม่ “จากงานวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่แล้ว โอกาสที่เด็กอ้วนจะกลับมาเป็นผู้ใหญ่ที่มีน้ำหนักเป็นปกตินั้นมีเพียง ๑/๑๖ เท่านั้นครับ แต่โอกาสที่จะเป็นผู้ใหญ่อ้วนในอนาคตกลับมากกว่าถึง ๓ เท่าของเด็กที่มีน้ำหนักตัวปกติ...โดยส่วนตัวแล้ว หมอคิดว่า ถ้าอ้วนตอนเด็กแล้วค่อยไปลดตอนโตจะทำได้ค่อนข้างยากครับ ทางที่ดีควรป้องกันไม่ให้เด็กอ้วนตั้งแต่ตอน ๒ ขวบขึ้นไปแล้วละครับ”

คุณหมอขยับแว่นอีกครั้ง แล้วกล่าวว่า

“ว่ากันว่า เซลล์ไขมันได้ถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่วัยเริ่มต้นและเพิ่มจำนวน

และขนาดมากขึ้นจนถึงช่วงวัยรุ่นตอนปลาย การควบคุมอาหารและการออกกำลังกายจึงเป็นแค่การลดขนาดของเซลล์ไขมันให้เล็กลง แต่ไม่ได้ลดจำนวนเซลล์ไขมันออกไป ฉะนั้น ผู้ใหญ่อ้วนที่เคยเป็นเด็กอ้วนมาก่อนจะลดน้ำหนักลงให้เป็นปกติได้ยากมากครับ... เชื่อหมอเถอะครับควบคุมน้ำหนักของเด็กให้อยู่ในเกณฑ์ปกติเสียแต่วันนี้ ถึงโตเร็วม่อนจะสี่ขวบแล้ว แต่ก็ยังไม่สาย ดีกว่าปล่อยให้ลูกอ้วนเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ จนเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นนะครับ”

ฉันถอนหายใจอย่างโล่งอก มุ่งมั่นว่าจะทำให้เจ้าโตเร็วม่อนกับเจ้าโตเร็วี่ของฉันกลับมาเป็นเด็กแข็งแรง สุขภาพดี นำรึกรึนำข้งได้โดยไม่ต้องอ้วน!

ขณะที่กำลังจะกล่าวลาคุณหมอ ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า จริงๆ แล้วฉันมาปรึกษาคุณหมอเรื่องอะไร

“อ๊ะ! คุณหมอคะ แล้วจุกกรูของเจ้าม่อนล่ะคะ”

คุณหมอหัวเราะเบาๆ แล้วหยิบรูปภาพสามใบที่วางอยู่บนแท่นขึ้นมาดูอีกครั้ง...

สองรูปแรกเป็นรูปเด็กผู้ชายเปลือยล่อนจ้อนอยู่ในที่นั้งเดียวกัน หากรูปแรกดูเป็นเด็กเล็กกว่า ส่วนรูปที่สามบ่งชี้ชัดว่าเป็นรูปแอบถ่ายภาพกลุ่มเด็กผู้ชายที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าริมสระน้ำ... พลังทวนนึกถึงคำพูดของคนเป็นแม่ตอนที่ยื่นรูปให้ดู “คุณหมอดูสิ ทำไมจุกกรูของเจ้าม่อนถึงไม่ได้ขึ้นเลย นี่เทียบกับตอนเด็กๆ แล้วนะคะ ยิ่งพอเทียบกับเพื่อนๆ นี่ โห เล็กกว่าเยอะเลยคะ เจ้าม่อนจะมีปมด้อยไหมคะ”

ทั้งๆ ที่ไม่ว่าจะดูยังไง เขาก็ไม่เห็นว่ ‘จุกกรูของเจ้าม่อน’ จะต่างจากของเด็กคนอื่นเลย แต่ส่วนที่ต่างอย่างเห็นได้ชัดจนคนเป็นแม่กลับมองไม่เห็น พุงพลุ้ย อ้วนกลมขนาดนั้น... ลดน้ำหนักได้แล้ว!

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับคุณแม่ หมอรับรองว่า ถ้าคุณแม่ควบคุมน้ำหนักของโตเร็วม่อนให้กลับมาอยู่ในเกณฑ์ปกติได้ จุกกรูของน้องก็จะใหญ่ขึ้นมาเองล่ะครับ” พลังส่งรูปทั้งหมดคืนให้

ฉันยิ้มร่าอย่างดีใจ แต่ก็อดเงินหน้าแดงไม่ได้เมื่อคุณหมอแกลังขยิบตา
ให้ก่อนออกจากห้อง เดินไปพลาซายิ้มไปอย่างมีความสุข

เจ้าม่อน... ไม่ต้องกลัวนะ แม่จะไม่ปล่อยให้ม่อนโดนล้อเป็นม่อนอ้วน
อีกเด็ดขาด

เจ้ามี... ไม่ต้องกลัวนะ แม่จะไม่ปล่อยให้มีเป็นสาวก่อนวัยอย่างแน่นอน
ฉันสัญญา... ฉันจะไม่ปล่อยให้ลูกอ้วนอีกแล้ว!

เลือกกิน ลดพุง ลดโรค

เลือกกินดี

เลือกกินดี ลดพุง

ดื่ม น้ำเปล่า

"ดื่ม น้ำเปล่า" ดีที่สุด

- Various brands of water bottles and containers.

ลูกผมไม่อ่าน

ไมเคิล เลียวไฮ

ผมมีความรู้สึกแปลกอยู่อย่างหนึ่ง เป็นความรู้สึกแปลกที่เกิดขึ้นตั้งแต่
หลังน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร น้ำที่จู่ๆ ก็ท่วมขึ้นเอง โดยที่ผมไม่ได้หลงลืม หรือ
เผอเรอเปิดน้ำทิ้งไว้จนน้ำท่วมบ้าน เข้าวันนั้นผมกับแฟนขับรถออกจากบ้านไป
ทำงานเหมือนทุกวันที่เราทำเป็นปกติ พอตกเย็นกลับเข้าบ้านอีกที หมู่บ้านที่
เราอยู่ก็กลายเป็นทะเลสาบไปแล้วแทนที่จะมีรถวิ่งเหมือนทุกวันก็กลายเป็นมี
เรือหางยาววิ่งแทน เพื่อนบ้านของเราบางคนรีบบอกให้ลูกลงไปอยู่ในกะละมัง
หาเศษไม้มาพายเล่นสนุกสนาน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีศัจจรรย์มากเรื่องหนึ่ง

เพียงชั่วข้ามวัน หมู่บ้านที่ผมอาศัยอยู่ก็เหมือนย้อนยุคไปอยู่ในสมัย
อยุธยาแล้ว

น้ำท่วมแล้วลดลงไปภายในไม่กี่วันจะทิ้งไว้ก็แต่ร่องรอยของระดับน้ำ
บนกำแพงบ้าน หลังจากออกแรงล้างบ้านกันจนเหนื่อยล้าแล้ว จะเหลือก็แต่
คราบสีน้ำตาลเกาะเป็นชั้นติดแน่นเหมือนคราบคัลลาที่ข้อพับหรือขาหนีบลูกชาย
ของผม เวลาที่ลูกชายของผมถอดเสื้อโชว์พุงนั่งเล่นตุ๊กตาที่แลกซื้อมาจากร้าน
ฟาสต์ฟู้ดที่หน้าบ้าน ใบหน้าของเขาอวบอูม ผิวของเขาขาวและบอบบางไม่ต่าง
จากผิวของผม ส่วนพุงหย่อนคล้อยเป็นชั้นๆ ลูกชายผมเรียนชั้นประถมศึกษา
เวลาอากาศร้อน เขาชอบนอนกินไอติมบางครั้งออกแรงเพียงนิดเดียวก็เหนื่อยหอบ
มีเหงื่อพรายไปทั่วเนื้อทั่วตัว ผมเป็นลูกหลานคนจีนชั้นกลางทั่วไป ลงพุงบ้าง

นิดหน่อยจะด้วยอะไรก็ตามแฟนผมก็ดูคล้ายพิมพ์นิยมของคนที (เคย) เป็นสาวเมืองหลวงทั่วไป

แต่ลูกชายของผม, อ้วน

สืบประวัติขึ้นไปสามสี่ชั้น เหน่าข้างผมไม่เห็นจะมีใครเคยอ้วนสักคน, มีความเป็นไปได้ที่มากกว่านั้นอีกคือว่าใครสักคนในโคตรสาแหรกข้างเธอ ภรรยาของผมอาจจะอ้วน ความอ้วนของลูกไม่เป็นอุปสรรคสำหรับการเลี้ยงดูลูกเท่าไร เสื้อผ้าของลูกชายผมที่เราสั่งตัดเย็บให้พอดีขนาดก็มีบ้าง ซื้อมีเสื้อขนาดใหญ่ให้ใส่บ้าง เขาช่างน่ารักน่าชัง ญาติของเราไม่ว่าจะข้างไหนต่างก็รักและเอ็นดู ลูกชายของเราทั้งนั้น ทุกคนต่างเรียกเขาว่า เจ้าอ้วน เจ้าอ้วน ไม่มีใครเรียกชื่อที่ผมตั้งให้เขาแม้แต่คนเดียว ภายหลังผมจึงได้รู้ว่าแม้แต่ครูหรือเพื่อนที่โรงเรียนของเขา ก็เรียกเขาว่า ไอ้อ้วน เหมือนกันทั้งนั้น

ผมอุตส่าห์ตั้งชื่อเล่นให้เขาว่า เปเล่

ผมเป็นคนชอบดูกีฬาฟุตบอลมาแต่ไหนแต่ไร จึงเลือกเอาชื่อนักเตะฟุตบอลระดับโลกมาตั้งเป็นชื่อลูกชายที่มีอยู่เพียงคนเดียว แต่เจ้าอ้วน หรือ เปเล่ ลูกชายของผม ดูท่าจะไม่มีหัวทางฟุตบอลเอาเลย ง่าย ๆ แค่วิ่งจากด้านหนึ่งของสนามไปยังอีกด้านหนึ่งของสนาม ลูกชายผมก็เหนื่อยหมดแรงแล้ว เขามักจะหยุดหอบแฮ่กจนน่าสงสาร บางครั้งเขามีอาการหอบเวลาที่พูดหรือออกแรงเพียงเล็กน้อย ผมยืนมองดูลูกตัวเองที่ข้างสนามฟุตบอลของโรงเรียนด้วยความสิ้นหวัง ความฝันเรื่องอยากจะมีลูกชายเป็นนักฟุตบอลของผมได้พังทลายลง อีกเรื่องหนึ่งมันก็เหมือนบ้านของเรา บ้านที่มีมูลค่าแปดแสนบาทที่ยังผ่อนไม่หมด และกลายเป็นบ้านที่ถูกน้ำท่วม แต่ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ผมไม่ค่อยนึกใจเท่าไร ความฝันของพ่อแม่ที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ลูกชายของตัวเองเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง ถ้าผมอยากเป็นนักฟุตบอล ผมจะต้องเป็นนักฟุตบอลด้วยตัวผมเอง ไม่ใช่วาดความฝันยาวไกล อยากสร้างให้ลูกชายของตัวเองเป็นนักฟุตบอล แม้ผมจะชอบฟุตบอลมากแค่ไหน รวมทั้งเคยวิ่งเตะฟุตบอลจริงจังอยู่นานหลายปี แต่ผมก็ทำประตูแทบจะนับครั้งได้เหมือนกัน

ผมมักจะปลอบใจเขาเสมอ ไม่ว่าจะยังไงเจ้าเปเล่ก็เป็นลูกของผม แม้

ลูกชายผมจะทำได้ไม่ตีแม่แต่กับการเป็นผู้รักษาประตู ทั้งในอนาคตด้วยรูปร่างที่อ้วนท้วมสมบูรณ์แบบนี้ ผมยังไม่รู้เลยว่าเขาควรจะทำมาหากินด้วยอาชีพอะไร ผมจึงจัดการเปลี่ยนความฝันของผมเสียใหม่ วาดความหวังใหม่ อยากให้เขาเป็นพ่อครัว เป็นนักปรุงอาหาร เป็นเชฟมือหนึ่ง อยากให้เขาทำงานตามโรงแรมภัตตาคาร ร้านอาหาร มีกิจการอาหารเป็นของตัวเองรับหน้าที่ทำอาหารให้ผมกับแม่ของเขาได้ทานทุกมื้อ

ลูกชายของผมเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของผมเลย แต่ถ้าเขาไม่อ้วน ชีวิตเขาคงดีกว่านี้เยอะ

ในระหว่างที่น้ำท่วม ผมต้องอพยพครอบครัวไปอยู่บ้านญาติในต่างจังหวัด ชีวิตประจำวันพึ่งไม่เป็นท่า งานการไม่ได้ทำ น้ำท่วมจนถึงหน้าต่า ต้องปล่อยข้าวของแช่น้ำทิ้งไว้อย่างนั้น อพยพชีวิตสามคนพ่อแม่ลูกบากหน้าไปหาญาติที่ไม่ค่อยสนิทกับผมเท่าไรอันที่จริงจะว่าไม่สนิทก็คงไม่ใช่ ผมเป็นไม้เบื่อไม้เมากับเธอด้วยซ้ำ บ้านของเธอที่อยู่ในชนบททางไกลออกไป กลายเป็นสถานที่หลบภัยน้ำท่วมชั่วคราวของเรา ตอนที่เราหลบหนีจากน้ำท่วมประเทศกรุงเทพฯ ของเรานั้น ผมจากบ้านของตัวเองไปด้วยความรู้สึกเหมือนเป็นครอบครัวชั้นล่างในโคโซโวหรือประเทศอื่นในทวีปแอฟริกา ที่ต้องเดินทางข้ามจังหวัดเพื่อหลบภัยสงครามอย่างหัวซุกหัวซุน ผมไม่คิดว่าชนชั้นกลางในเมืองหลวงอย่างผมจะพบกับเรื่องราวที่เลวร้ายแบบนี้ ส่วนแฟนผมนั้นไม่ต้องห่วงเลย เธอย้ายไปตลอดทาง ที่สำคัญก็คือเธอตำผม เธอไม่ได้ตำคนที่ทำอะไรสักอย่างแล้วเกิดความผิดพลาดจนน้ำท่วมเมืองขึ้นมา

ผมยังจำคำแรกที่ญาติของผมกล่าวทักทายลูกชายของเราฟังคล้ายคำว่า

“คนหรือหมูนะ”

เป็นคำสัพพอก ล้อเล่นหรือยั่วโมโหกันแน่ เราสองคนหันไปมองลูกชายของเราเป็นตาเดียวกัน เขายิ้มจนโบหน้าอูมออกยิ่งกว่าเคย ตาเล็กหยียาวไปตามโบหน้าเลือดฝาดอมชมพูไม่สนใจคำพูดของน้ำสาวแม่แต่น้อย สองมือกำของเล่น

ที่แลกซื้อจากร้านฟาสต์ฟู้ดไว้แน่น ผมแทบจะอยากตบไหล่ลูกตัวเองสักผัวะ ผมไม่เคยไม่ให้อ้วนของลูกชายแม้แต่ครั้งเดียว แต่คำปราชญ์แบบนั้น ผมไม่คิดว่าเป็นเรื่องตลกหรือเป็นการหยอกเล่น ลูกชายผมควรจะไม่โทหรือแสดงความไม่พอใจออกมาบ้าง ไม่ใช่ยืนยิ้มให้ญาติผู้น้องของผมแบบนั้น

แล้วเธอยังมีหน้าพูดให้อีก

“เลี้ยงลูกจนอ้วนเป็นหมูแบบนี้ ไข่ได้ที่ไหนล่ะ มาคราวที่แล้วก็อ้วนมา คราวนี้ก็อ้วนอีก”

เธอบอกว่า ขณะออกแรงเล่นประตู่รั้วให้เราขยับหัวรดเข้าไปจุดได้พอดี เต็มคัน ผมมองบ้านหลังเล็กของเธอแล้วรู้สึกว่าจะขังติดกันกับบ้านราคารวมดอกเบี้ยหลังละล้านกว่าบาทของผม ถ้าญาติของผมคนนี้มีลูกชายบ้าง ลูกชายของเขาก็คงจะผอมแห้งแรงน้อย ตัวแคระแกร็น เต็มไปด้วยโรคภัยเบียดเบียน ก็เพราะมีพ่อแม่ยากจนแบบนี้ ผมทำงานเกี่ยวกับการประเมินราคาบ้านหลุดจ่านอง มองเพียงปราดเดียว ผมรู้ได้ทันทีว่ามูลค่าบ้านของญาติผู้น้องของผมไม่สูงเกินไปกว่าครึ่งล้านบาท บ้านหลังนี้ค่อนข้างทรุดโทรม แม้จะไม่มีร่องรอยน้ำท่วมรบกวนสายตาก็เถอะ

ผมไม่รู้จะพูดอะไร จึงแก้งพูดลอยๆ

“ก็คนมันกินดีอยู่ดีทั้งครอบครัวแหละนะ”

ผมตอบลอยๆ ด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม ราวกับรักญาติผู้น้องคนนี้มีมากจนต้องฉีกยิ้มใส่กัน แม้ว่าที่จริงจะเหมือนแสบะยิ้มก็เถอะ ญาติผู้น้องของผมคนนี้เป็นสาวทีนทิก ไม่เคยมีแฟน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมอยู่มาจนปานนี้โดยไม่มีแฟน ผมไม่ค่อยได้เจอเธอบ่อยครั้งเท่าไร ยิ่งโตขึ้นมากก็ยิ่งห่างกันไป จากเด็กสาวผมเปียกลายเป็นพยาบาลในต่างจังหวัด วันเวลาไม่เคยรักษานิสัยปากคอเราะร้ายของใครได้เลย ถ้าคุณเป็นคนปากเสียคุณจะเป็นคนปากเสียไปตลอด ญาติผู้น้องของผมคนนี้ สมัยเป็นเด็กสาวไม่ค่อยมีแววหวานเท่าไร เป็นคนโผงผาง ไม่กลัวใคร

มารยาทนั้นไม่ต้องถาม ไม่เคยมีเลยมั้งในชีวิตนี้

“ไม่เกี่ยวกับกินดีอยู่ดีหรอก เธอพูดเอาเองแบบนี้ เด็กอ้วนคนอ้วนนะ

เสียชีวิตเร็วนะ”

ลูกชายของผมเหมือนจะเคยชินกับความอ้วนของตัวเองหรือจะด้วยความ เป็นเด็กก็ตามแต่ เขาวิ่งเข้าไปในบ้านที่เคยมาแหวะเที่ยวอยู่สองครั้ง แต่ละครั่งอยู่ได้ไม่เกินวันครึ่งวัน แฟนผมส่งสัญญาณถึงผมด้วยสายตาที่บอกเป็น เชิงปรามว่าอย่าพูดมากกับเจ้าของบ้าน อันที่จริงความอ้วนของลูกชายของผม ก็เหมือนกับน้ำหนักของมันแหละ มันเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิด เหมือนเป็นอุบัติเหตุของ ชีวิต เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเอง เข้าวันหนึ่ง ผมออกไปทำงานเหมือนทุกวัน พอกลับ มาถึงหมู่บ้านก็เหมือนว่าน้ำหนักกำลังท่วมโลกอยู่เหมือนกัน ผมเลี้ยงลูกชายของผม อยู่ดี ๆ แต่แล้วลูกก็เกิดอ้วนขึ้นมา ผมบอกได้เลยว่าไม่ใช่ความผิดของผมทั้งสอง เรื่อง ไม่ว่าจะน้ำหนักกรุงเทพฯ หรือลูกชายที่เลี้ยงแล้วอ้วนก็ตาม แต่ชนชั้นกลาง อย่างผมจะมีอาวุธอะไรไปต่อสู้กับเมียดตัวเองได้ แค่มองหน้าผมก็ไม่กล้าแล้ว นอกจากเดินหัวสั่นกระตามหลังเธอเข้าไปในบ้านนั่นแหละ ที่เรียกว่าการหา ทางออกด้วยการสมานฉันท์ภายในครัวเรือน

ข้าวของ เฟอร์นิเจอร์ ทุกอย่างยังอยู่ดีครบถ้วน ไม่มีสูญสลาย ไม่เหมือนเฟอร์นิเจอร์ที่ถูกรื้อทิ้งแช่น้ำเอาไว้ในบ้านของผม เธอเข้าครัวจัดการทำ กับข้าวโขมจโงเงง ดูเหมือนจะเป็นความเป็นหญิงเพียงอย่างเดียวที่เธอมีอยู่ ผมนั่งมองดูลูกชายของตัวเอง เอื้อมมือไปหยิกแก้มเขาเบา ๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมเขา จึงไม่ผอมกว่านี้ ทำไมไม่เหมือนลูกของคนอื่น ทำไมเขาวิ่งเตะฟุตบอลไม่ได้ ทำไมเขาไม่ค่อยชอบออกกำลังกาย ทำไมเขาเป็นห่วงของเล่นแลกรื้อจากร้านฟาสต์ฟู้ดมากกว่า ทำไมเขาชอบนั่งเล่นเกมคอมพิวเตอร์นาน ๆ โดยไม่สนใจ จะคุยกับใคร ทำไมเขาชอบร้องไห้เวลาจะไปโรงเรียนในตอนเช้า ส่วนเรื่องท่า เดินแปลก ๆ ของเขา เป็นเพราะกระดูกขารับน้ำหนักตัวจนโค้งออกจากกัน เขา เดินโหย่งไปโหย่งมาเป็นท่าทางที่ใครก็บอกว่าน่ารักน่าชัง

ผมขยี้หัวเขาไปมา พูดด้วยน้ำเสียงลึนหวัง

“ไอ้อ้วนเอ๊ย ทำไมมันอ้วนแบบนี้วะ”

แม้แต่ตัวผมเอง ก็เกือบจะลึนหวัง เปเล่ ของเขาไปแล้ว ตอนเขาเกิด ใหม่ ๆ น้ำหนักตัวของเขามากกว่าปกติเล็กน้อยแทบไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง แต่

แปลกจริง พอกินนมเข้าหน่อย พุงก็ป่องออกมา พอกินขนมมากหน่อย สองแก้มก็เริ่มยื่นออกมา เนื้อใต้คางก็เริ่มห้อยลงทุกวัน แต่ใคร ๆ ก็บอกว่าน่ารัก เวลาอุ้มไปไหนมาไหนมีแต่คนมาขอถ่ายรูปด้วย แม่สาวคนนั้นก็อยากจะเข้ามาหอมแก้ม แม่สาวคนนี้อาจจะหยิกแก้มจนผมนี่ก็อิจฉา แทบอยากจะเป็นลูกชายเสียเองด้วยซ้ำ ผมคิดมาตลอดว่าลูกของผมช่างน่ารักน่าชัง ตอนที่เราพาเขาเข้าโรงเรียนพวกครูสาว ๆ เห็นเขาก็พากันรุ่มล่อมหน้าล่อมหลังรุ่มกันหอมจนแก้มแทบช้ำ คนนั้นหยิกทีคนนี้หยิกที เห็นอย่างนี้ก็เป็นความภูมิใจเล็ก ๆ ของคนเป็นพ่อแม่ ที่อยากจะเห็นลูกของตัวเองได้รับความสนใจจากคนรอบข้าง สมัยผมเป็นเด็กมีความเชื่อกันว่า เด็กอ้วนเป็นเด็กที่มีสุขภาพดี พลานามัยสมบูรณ์ แต่เจ้าอ้วนลูกชายของผมเป็นเด็กอ่อนแอ ขี้โรค วิ่งไม่ทันเพื่อน

ผมสงสัยเหมือนกันว่าทำไมเขาไม่ยอมไปโรงเรียน

ในช่วงมื้ออาหารแรกที่ค่อนข้างเฝ้ายามมากแล้ว ญาติผู้หนึ่งของผมที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาแต่เด็ก การนั่งเผชิญหน้ากันในยามลำบากเป็นการเริ่มบทสนทนาที่พอจะโอนอ่อนผ่อนตามกันได้บ้างตอนที่เมียผมรับหน้าที่ล้างอุปกรณ์ทำอาหารอยู่หลังบ้าน ผมถามอย่างคนที่อยากจะเอาใจญาติของตัวเอง มากกว่าจะอยากรู้จริงจิงเกี่ยวกับเรื่องที่เธอบอกกับผมว่า ลูกของผมอาจกำลังป่วยเป็นโรคโน้นโรคนั้น ขณะที่ลูกชายของผมเขี่ยกับข้าวในจานเล่นไปมา

“มันเป็นยังไง การขาดฮอร์โมนไทรอยด์เนี่ย”

เธอเพ็ดหน้าไปทางลูกชายของผม

“ก็เป็นแบบเนี่ย”

ผมพยักหน้าแบบแข็ง ๆ หัวงแกให้พันมื้ออาหารต่อหน้าข้าศึกไปได้มื่อหนึ่ง

“เทรอ แล้วไอ้ภาวะพร่องต่อฮอร์โมนนี่ มันเป็นอย่างไง”

เธอเพ็ดหน้าไปทางลูกชายของผมอีก มองหลานชายที่ทานข้าวไปครึ่งจานแล้ววางทิ้งไว้อย่างนั้น

“ก็เป็นแบบเนี่ย”

ผมแทบจะร้องไห้

“แล้วมันต้องทำยังไงอะ”

“เคยคิดจะพาลูกไปตรวจบ้างไหม พาลูกไปปรึกษา รู้ไหมว่าความอ้วนเนี่ยมันเป็นโรค เขาเรียกว่าโรคอ้วน ดูคอลูกเธอสิเนี่ย จะห้อยลงมาปิดนมอยู่แล้ว เวลานอนแล้วเขาหายใจสะดวกไหม นอนหลับเต็มที่ไหม เห็นอ้วนง่ายไหม แล้วคนที่อ้วนมากจนถึงวัยผู้ใหญ่ อายุจะสั้นกว่าคนที่รูปร่างปกติทั่วไป รู้ไหมเนี่ย”

ผมยอมรับว่าตัวเองเริ่มบังเกิดโทสะขึ้นบ้างตามประสาพ่อที่เป็นห่วงลูก “มีว่ะ แค่เด็กอ้วน เด็กที่โหมมันก็อ้วนทั้งนั้นแหละ พุดเกินไปปะเนี่ย”

“แต่ลูกเธอเนาะ เขาไม่ใช่อ้วนธรรมดา มองก็รู้แล้วว่าน้ำหนักเขาไม่สัมพันธ์กับส่วนสูง เป็นมะขามข้อเดียวแบบนี้ ป้อมเป็นโองมังกกรราชบุรีเลย ดูลีนาคตไกลแล้วสิเนี่ย ขาโก่ง เห็นไหม โรคความดันโลหิตสูง ไขมันในเลือด เบาหวาน คอเลสเตรอล หลอดเลือดอุดตันความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ ถ้าปล่อยถึงโตขึ้นแล้วจะลดน้ำหนักยากด้วย”

ผมอ้าปากค้าง

“โอ้โฮ เกินไปแล้วมั้ง มันจะก็โรคกันเนี่ย พุดเป็นบัตรทองเลย แค่เด็กมันอ้วนเอง นี่หลานแคะ พุดดี ๆ หน่อยสิ”

“อ้าว ก็เพราะเป็นหลานนี่ไงถึงได้พุด เลี้ยงลูกยังไง เปเล่ถึงได้อ้วนขนาดนี้ ถ้าเลี้ยงดีแล้วอ้วนก็แสดงว่าเป็นโรค เข้าใจไหม แล้วที่ลูกแกไม่ยอมไปโรงเรียน ก็เพราะเด็กมันอ้วน ไปโรงเรียนแล้วมันโดนเพื่อนล้อ ใครมันจะอยากไปโรงเรียน ไซ้ไหม เปเล่”

ลูกชายผมไม่พุดไม่จา เขาก็มหันามองของเล่นที่แลกซื้อมาจากร้าน ฟาสต์ฟู้ดก่อนจะออกจากกรุงเทพฯ

“นั่นแหละ ก็พุดดี ๆ หน่อยสิ เด็กมันตัวเล็กนิดเดียว มันจะป่วยเป็นโรคอะไรขนาดนั้น เด็กอ้วนมันก็มีเต็มไปหมด มันมีแต่ลูกฉันคนเดียวเมื่อไรแหม ปากค่อนี่ไม่แพ่ตอนเป็นสาวเลยนะ ทะเลาะกับพ่อสมัยเป็นหนุ่มยังไม่พอยังจะตามมาด่าถึงลูกอีกเธอเนี่ย”

“เฮ้อ เวิร์รรม-ไม่ได้ด่า เธอพาลูกไปหาหมอก็พอแล้วละงั้น”

แปลก ผมไม่นึกขอความคิดเห็นของญาติผู้หนึ่งแม้แต่นิดเดียว

“จะพาไปหาหมอทำไม เปล่าไม่ได้ป่วย ก็แค่อ้วน แค่นี้ก็พุดเกินไป แก ไม่ส่งสารเด็กเทร่อ”

เธอมองลูกชายของผมยื่นมือไปตีฟุงหลานชายเบาๆ

“ไอ้โห เนียนะ อ้วนชนิดหน่อ...”

ถ้าคุณมีลูกเป็นเด็กอ้วน การยอมรับว่าลูกของคุณเป็นเด็กอ้วนเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ใช่เรื่องน่ากังวลอะไรแถมว่าออกจะน่ารักน่าชังดีด้วยซ้ำ แต่การยอมรับว่าลูกของคุณเป็นโรคอ้วนนั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากกว่า ถ้าลูกคุณวิ่งเล่นได้เหมือนลูกของคนอื่น คุณก็วางใจและรู้สึกดีกับลูกของคุณ แต่ถ้าลูกของคุณมีปัญหาเรื่องข้อเข่า ขาโก่งคุณก็ยังพอยอมรับได้บ้าง และต้องทำให้เขาหายจากโรคเหล่านั้น เพราะคุณมองเห็นได้จากภายนอกแต่คุณจะไม่คิดไปไกลถึงโรคร้ายแรงที่แอบแฝงอยู่ในตัวของเขา โรคที่จะติดตัวเขาไปจนโต โรคที่คุณคิดว่าจะพบก็ต่อเมื่ออยู่ในวัยชรา ทั้งที่จริงไม่ใช่แบบนั้น

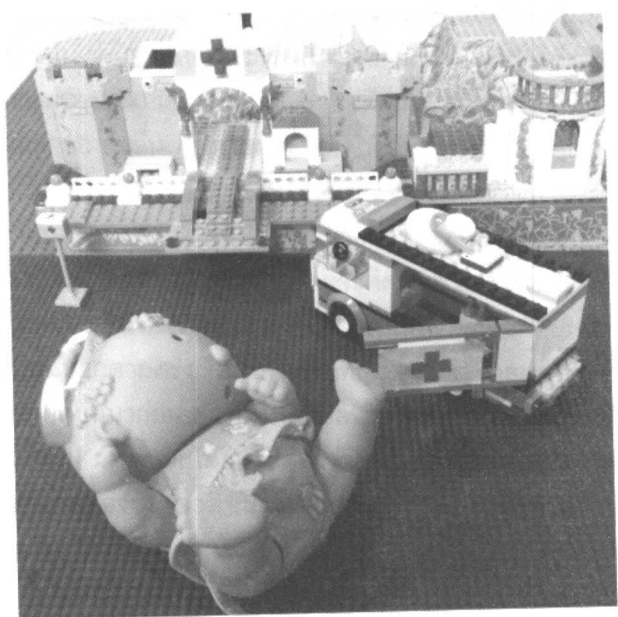
ผมบอกตามตรง โรคหลายโรคที่ญาติของผมนเคยพูดให้ฟัง เป็นโรคที่ผมไม่เคยได้ยินมาก่อน ฮอร์โมน อินซูลิน หรือแม้แต่อาการผิวหนังดำคล้ำบริเวณขาหนีบ ผมจะเคยได้ยินก็แต่คำว่า ตารางวา ตารางเมตร สวนญี่ปุ่น หลังคาสูงบ้านสองชั้น ตึกสี่ชั้น ห้องแถวขายทอดตลาดแล้วก็บ้านที่อยู่ในท่าเลน้ำท่วม

หลังจากน้ำลดลงแล้ว เราย้ายกลับมาอยู่บ้านของตัวเอง ผมกลับไปทำงาน แฟนผมก็เลี้ยงดูลูก วันอาทิตย์เราทาสีบ้านด้วยกัน ทำอาหาร ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข แล้วก็มีมดดูลูกอ้วน ลูกอ้วนที่เดินโหยงไปโหยงมา ลูกอ้วนที่ทิ้งของเล่นแลกซื้อจากร้านฟาสต์ฟู้ดเกลื่อนห้องของเขาจนแม่ของเขาต้องเข้าไปเก็บให้ทุกวัน ลูกอ้วนที่นอนกินช็อกโกแลตบนเตียง เขาเป็นลูกชายที่น่ารัก แม้ว่าสมาริจะสั้น ไม่ค่อยชอบคบเพื่อน ลูกอ้วนที่ไม่ชอบวิ่งเล่น ลูกอ้วนที่ชอบเล่นเกมครึ่งละนาน ๆ ถึงตอนนี้เขามีอายุสักยี่สิบห้าแล้ว น้ำหนักของเขาคงจะสักประมาณสองร้อยกิโลกรัม เขาเรียนหนังสือไม่จบ เขาออกไปไหนไม่ได้เลย นอกจากเราจะเงินเดียวที่เขาอนออกไปหน้าบ้านให้เขาได้ถูกแสงแดด แต่

ไม่เป็นไร ไม่ว่าเขาจะหนักก็ร้อยกิโลกรัมก็ตาม ผมจะเลี้ยงเขาไปอย่างนั้น และเพื่อความสุขของครอบครัวของเรา ผมก็จะคิดอยู่เสมอ เหมือนที่ผมเคยท่องตลอดมาว่า

“ลูกผมไม่อ้วน - ลูกผมไม่ได้เป็นโรค”

นาฏกรรมความรัก

รมณ กมลนาวิน

เสียงไซเรนหวีดร้องดังลั่นอยู่เหนือรถพยาบาล ซึ่งกำลังเคลื่อนตัว
ถอยหลังเข้ามาจอดในรั้วบ้าน เมื่อรถหยุดนิ่งลงคนขับรีบวิ่งมาเปิดประตูท้ายรถ
ทั้งนางพยาบาลและบุรุษพยาบาลกระโดดผลุงออกมาอย่างเร่งรีบ แล้ววิ่งกรูตาม
ฉันเข้ามาในบ้าน ตรงดิ่งไปยังห้องรับแขก ร่างๆ หนึ่งกำลังนอนหมดสติอยู่บน
โซฟาสีครีม

เพียงฉูดเงินถูกเงินเข้ามาเทียบโซฟาตัวนั้น คนขับรถและบุรุษพยาบาล
อีกสองคนช่วยกันยกร่างชายรูปร่างสูงใหญ่หนักเกือบร้อยยี่สิบกิโลกรัมขึ้นอย่าง
ทุลักทุเล ต้องใช้ความพยายามถึงสามครั้งจึงรวบรวมและยกขึ้นวางบนเตียงได้
ฉันยืนบีบมือตัวเองแน่น ใจเต้นโครมครามอยู่ในอก น้ำตาคลอเบ้า ปากสั่นระริก

หลังเสียงไซเรन्दังห่างออกไปแล้ว ฉันรีบวิ่งขึ้นบันไดไปบนห้องนอน
ด้วยสติที่แตกกระเจิง เนื้อตัวสั่นสะท้านและตื่นตระหนก พยายามรวบรวมสติว่า
ต้องทำอะไรก่อน ยืนมองไปรอบๆ หารีหันทขวางจนไปสะดุดที่กระเป๋าเงินใบเหลือง
ซึ่งทำด้วยหนังเทียมสีดำ ซึ่งวางอยู่บนตู้ไม้เล็กสีน้ำตาลแดงข้างหัวเตียง ใกล้ๆ
กันมีโทรศัพท์มือถือวางอยู่ ฉันหยิบรวบรวมของทั้งหมดขึ้นมาหอบไว้แนบอก แล้ว
รีบเดินไปยังตู้ไม้ซึ่งมีลิ้นชักสองชั้น เปิดลิ้นชักชั้นบนหยิบกระเป๋าสะพายขึ้นมา
ใส่ทุกอย่างที่หอบไว้ลงกระเป๋า ฉันหลับตาพยายามนึกว่าจะต้องมีสิ่งใดอีกที่ต้อง
นำไปด้วย แต่สติฉันกระจัดกระจายจนไม่สามารถคิดอะไรได้มากไปกว่านี้ จึง

ตัดสินใจคล้องกระเป๋าวัวที่ไหล่แล้วรีบวิ่งลงไปชั้นล่าง เพื่อจะตามไปที่โรงพยาบาล แต่เมื่อวิ่งมาถึงรถเก๋งก็นึกขึ้นได้ว่าลืมหยิบกุญแจรถมาด้วย ฉันทนนิ้วมือขึ้นกัดเล็บอย่างลึมตัว พยายามนึกว่ากุญแจอยู่ที่ไหน สิ่งที่อยู่ในสมองมันลอยฟุ้งจนทำให้ภาพที่ฉายย้อนกลับไปในั้นพร่าเลือน

ฉันสูดอากาศลึกลงปอด พยายามหลับตาคิดไล่เรียงเหตุการณ์ เมื่อเข้านี้ หลังขับรถไปส่งลูกเขาก็ขับรถกลับมาบ้าน ที่แรกคิดว่าเขาอาจกลับมาเอาเอกสารที่หอบกลับมาทำงานที่บ้าน แต่หลังเห็นอาการจึงได้รู้ว่าเขาอาจไม่สบาย เดินเหมือนคนไร้แรง ค่อยๆ ผ่านกรอบประตูเข้ามา ฉันเผลอหน้าออกไปจากห้องครัว สังเกตเห็นสีหน้าเขาซีดขาวราวกระดาศ จึงรีบหันกลับไปปิดเตาแก๊สรั่วไฟที่ลุกกันหม้ออยู่ดับวูบลง

ฉันรีบเดินไปพุงเขาแล้วถามไถ่อาการ แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรออกไปก็ต้องรีบกอดตัวเขาไว้คล้ายเขากำลังยืนบนแผ่นดินที่แกว่งไกวจนทำให้เสียการทรงตัว ฉันส่งเสียงถามอาการออกไปอย่างตื่นตระหนก เขาไม่ตอบซ้ำยังเหมือนที่กำลังจะทรุดตัวลง ฉันเกือบเสียหลักเมื่อต้องรับและยันร่างสูงใหญ่เอาไว้ เขาพยายามทรงตัวกลับมายืนจนเกือบมัน ฉันรีบพุงแขนเขาบอกให้เดินอีกสามสี่ก้าวก็จะถึงโซฟาแล้ว เขาทรุดตัวลงนั่งทันทีเมื่อท่อนขาตะเบาะนั้นแล้วพูดออกมาเบาๆ ว่ารู้สึกใจสั้น ฉันกุมมือหนาใหญ่อย่างหัวนิ้วตก สังเกตเห็นเหงื่อซึมออกมาที่หน้าผาก เหนือริมฝีปากและฝ่ามือที่กุมอยู่ ระยะเวลาเขามักมีอาการเช่นนี้เกือบทุกเช้า แต่เข้านี้ดูเหมือนจะหนักกว่าที่ผ่านมา ฉันพยายามจะถามอาการอื่นอีก แต่จิตใจเดียวเขาก็ทลายหลังลงพนักพิง หมดสติวูบไป ฉันตกใจรีบวิ่งไปที่โทรศัพท์บ้าน กดเบอร์โรงพยาบาลที่จดใส่กระดาษปะไว้ที่ฝาบ้าน

โซฟา!

ใช่! กุญแจคงอยู่แถวๆ ตรงนั้น แล้วก็พวงกุญแจบ้านด้วย เมื่อฉันวิ่งกลับเข้าบ้านไปก็พบว่าทั้งหมดตั้งอยู่บนโต๊ะกลางหน้าโซฟา ฉันคว้ากุญแจบ้านหย่อนลงกระเป๋า แล้วหยิบกุญแจรถมาไว้ในมือ เผลอกลับไปที่รถแล้วสตาร์ทเครื่องบึ่งออกไปทันที

ประตูห้องผู้ป่วยถูกเปิดออก กลิ่นจางๆ ของยาแฉะที่ปลายจมูก ฉันเดินไปหยุดยืนข้างเตียง เอื้อมไปจับแขนชายผู้เป็นที่รักซึ่งนอนหลับท่ามกลางพันธนาการของสายอะไรสักอย่าง ดูสีหน้าเขาดีขึ้นจึงรู้สึกโล่งใจ แต่ก็ยังอดกังวลใจไม่ได้ เสียงพยายบาลพูดขึ้นอยู่ทางด้านหลัง ฉันเหลียวกลับไปฟัง เธอบอกว่าคุณหมอขอเชิญญาติเข้าไปพบ ฉันพยักหน้ารับทราบ ความหวาดหวั่นเกิดขึ้นทันที

ฉันทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะคุณหมอ รู้สึกคล้ายมีลมร้อนลมหนาวกระพือพัดอยู่ในอก ระบบอวัยวะภายในปั่นป่วนไปหมด มือและปลายเท้าเกร็งทึงๆ ที่ภายในห้องก็ไม่ได้มีความหนาวเย็นสักเท่าไร คุณหมอนิ่งก้มมองเอกสารคล้ายต้องการอ่านทบทวนข้อมูลให้แน่ใจอีกครั้งแล้วเงยหน้าขึ้นแจ้งว่าคนไข้อยู่ในภาวะน้ำตาลในเลือดต่ำมากจนเกิดภาวะช็อกน้ำตาล เป็นสาเหตุให้คุณมีตีจนหมดสติ

คุณหมอพูดกับฉันตรงๆ ว่ารู้สึกเป็นห่วงเรื่องโรคแทรกซ้อน หากควบคุมระดับน้ำตาลไม่ดีจะต้องเกิดขึ้นแน่ๆ ซึ่งโรคแทรกซ้อนหลายโรคล้วนอันตรายถึงชีวิต คุณหมอหยุดพูดมองหน้าฉัน ขยับแว่นแล้วพูดต่อ และถ้าการกินยาคุมน้ำตาลไม่ได้ผล ก็ต้องใช้การฉีดอินซูลิน ซึ่งคนไข้จะใช้ชีวิตลำบากกว่าการกินยามากนัก

“ถ้าคุณอยากให้สามมืออยู่กับคุณและครอบครัวไปนานๆ คุณต้องใจแข็งและมีวินัยในการกินกว่านี้ การกินยาเพียงอย่างเดียวจะเป็นแค่การควบคุมตัวเลขของระดับน้ำตาลในเลือดเท่านั้น มันเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ” ฉันนั่งหน้าสลดต่อหน้าหมอ รู้สึกผิดที่ต้องคอยให้คนอื่นมาเป็นห่วงชีวิตแทนขณะที่ครอบครัวของเรากลับไม่ตระหนักถึงมันอย่างจริงจัง ฉันระบายลมหายใจออกแล้วสูดเข้าลึกๆ เงยหน้าสบตาคุณหมอด้วยสายตาสำนึกผิด รับปากกับคุณหมออย่างที่เคยทำทุกครั้งที่มาพบว่าจะทำตามคำแนะนำอย่างเคร่งครัด ซึ่งคำว่าเคร่งครัดที่ผ่านมาของเรา กลับไม่ใช่ความหมายเดียวกับคุณหมอเลย แต่ครั้งนี้เมื่อเห็นอาการของสามีแล้ว ก็พูดกับตัวเองว่าจะต้องทำให้ได้

เมื่อกลับมาถึงห้องพักคนไข้ พยาบาลเปิดประตูสวนออกมาแล้วยิ้มให้ฉันถามถึงเขา พยาบาลบอกว่าตื่นแล้ว ฉันพยักหน้ารับทราบพร้อมเอ่ยขอบคุณเธอ แล้วเดินเข้าไปยื่นขีดขอบเตียง เขาหันมายิ้มให้ท่าทางยังดูดีรอย ฉันบอกเขาว่าคุณหมออยากให้ออนคังที่นี้อีกคืนเพื่อดูอาการ เขาพยักหน้ารับทราบและถามว่ากี่โมงแล้ว ฉันรีบหยางข้อมือดูนาฬิกาถึงได้รู้ว่าตัวเองลืมใส่มา จึงคว้าโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าหงายดูที่หน้าจอ “บ่ายสองกว่าแล้ว” ฉันบอกเขา พยักหน้าอีกแล้วบอกให้ฉันขับรถไปรับลูก โรงเรียนใกล้เลิกแล้ว เขายังกำชับอีกว่าไม่ต้องพาลูกมาที่นี้ พรุ่งนี้เช้าหลังไปส่งลูกที่โรงเรียนแล้วค่อยกลับมาที่นี้ก็ได้ ถึงตอนนั้นหมอดองอนุญาตให้เขากลับบ้านได้แล้ว ฉันตอบตกลงและบอกเขาว่าไม่ต้องห่วง ขอให้พักผ่อนมากๆ เขายิ้มให้แทนการตอบรับ

ขณะฉันขับรถออกจากโรงพยาบาลมุ่งหน้าไปยังโรงเรียนลูก ฉันนึกถึงเรื่องที่หมอดูเรื่องการบริโภคจนเกินความจำเป็น ครอบครัวเรามีความสุขในการกินเล่นกินขนาดจนเป็นความเคยชิน แม้ในภายหลังจะเกิดโรคภัยตามมาเราก็แค่รู้สึกกังวลกันแค่นั้นในระยะแรก แล้วก็ปฏิบัติกันแบบเดิมโดยทำเป็นลืมไปว่ามีโรคภัยเกาะแน่นอยู่กับตัว และสนับสนุนการบริโภคอาหารต่างๆ โดยให้เหตุผลว่าสมัยนี้ใครๆ เขาก็เป็นโรคเบาหวานกัน ไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด คุณหมอยังแนะนำให้ฉันและลูกตรวจระดับน้ำตาลในเลือดด้วย แม้คุณหมอจะให้เหตุผลว่าหากไม่พบโรคเบาหวานก็จะได้วิธีป้องกันไม่ให้เป็นโรคนี้ได้ แต่หากตรวจพบก็จะได้รับการดูแลเนิ่นๆ แต่ฉันกลัว ฉันไม่อยากให้ตัวเองหรือลูกเป็นโรคอะไรทั้งสิ้น ฉันเห็นอาการของสามีแล้ว ฉันคงทนไม่ได้แน่ๆ หากลูกต้องเจ็บป่วยไปด้วยอีกคน

รถเก๋งเคลื่อนตัวเกือบถึงประตูโรงเรียน ฉันเลือกจอดติดจากรถกระบะสีขาวซึ่งเป็นจุดนัดพบของเรา ไม่ถึงสี่ห้านาทีลูกชายสุดที่รักก็เดินออกมาจากรั้วโรงเรียน พร้อมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นเด็กชายขนาดตัวเล็กสมวัยเด็กประถมหนึ่ง ซึ่งต่างกับลูกชายของฉันที่กลับมีขนาดตัวเท่าเด็กประถมสี่หรือห้า ด้วยความรักที่มีต่อลูก ฉันจึงเห็นความอวบอ้วนของลูกเป็นความตุนุ่นน่ารักน่ากอด ทุกสิ่งที่ลูกอยากได้อยากกิน ฉันรีบจัดหามาให้ด้วยความยินดี ทุกครั้งที่ลูกทำตาโตร้อง

ไอ้โหเมื่อเห็นของกินที่ชอบ ฉันยิ่งเปี่ยมสุข ยิ้มแก้มปริ หากแต่ในตอนี้ ฉันตาสว่างมองเห็นภาพความจริงเบื้องหน้าแล้วว่า ลูกชายสุดที่รักนั้นอ้วนเกินขนาดและลำบากแคไหนในการวิ่งเล่นหรือกระทั่งเดิน คล้ายมีถุงข้าวสารสักสองสามถุงซุกอยู่ในตัว หัวเข่าเล็กๆ แบนน้ำหนักเกินขนาดจนเห็นชัดว่าเคลื่อนไหวลำบาก ดูเหมือนลูกจะเดินกะเผลกเหมือนเจ็บขาด้วย ฉันเห็นแล้วก็รู้สึกสงสาร

ทั้งสองเดินใกล้เข้ามาแล้ว เด็กชายตัวเล็กน่ารักเดินแยกไปที่ชายหนุ่มเจ้าของรถกระบะที่จอดอยู่ข้างๆ เขาอุ้มเด็กชายตัวลอย เสียงเล็กๆ หัวเราะออกมาอย่างขบขัน ทั้งสองกอดรัดพิดเหวี่ยงกันครู่หนึ่งแล้วก็ชวนกันขึ้นรถแล้วขับออกไป ความจริงเมื่อสองสามปีก่อนฉันเคยทำแบบนี้กับลูกชาย หากแต่ตอนนี้ไม่สามารถทำได้แม้กระทั่งอุ้มเขาลอยจากพื้น ฉันมองหน้าลูกชายสุดที่รักสีหน้าเขาหม่นเศร้า มือสั้นป้อมเอ้อมมาเปิดประตูรถ ปลดเบาะนักเรียนออกจากหลัง แล้วเคลื่อนไหวทั้งน้ำหนักทั้งหมดลงนั่งที่เบาะด้านข้าง เหนือเม็ดใหญ่ ผุดเต็มใบหน้า เสื้อผ้าเปียกชื้นโชยกลิ่นอับเหม็นฉึ่ง ฉันร้องทักทายพยายามทำให้เสียงให้สดใส เขาไม่ทักตอบแถมทำหน้าบูดบึ้ง สอบถามถึงสาเหตุเท่าไรก็ไม่ตอบ บ่นแต่ว่าหิว ฉันบอกว่าเมื่อเรากลับถึงบ้านจะรีบทำอาหารให้กิน เขาไม่ยอม บอกว่าให้แวะร้านแมคโดนัลด์ จะกินแฮมเบอร์เกอร์ หากเป็นเมื่อก่อนคงไม่ต้องให้ลูกร้องขอหรอก ฉันจะเป็นคนเสนอให้ทุกครั้งเพราะไม่ต้องเสียเวลาไปจัดเตรียมอาหารให้กินหลังเลิกเรียน แต่ครั้งนี้ฉันอยากปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตเร่งด่วนแบบนี้เสียใหม่ เมื่อถูกเน้นย้ำเสียงแข็งว่าเราต้องกลับไปกินอาหารที่บ้านเท่านั้นแหละ เขาตะโกนลั่นรถ โวยวาย สะบัดตัวสะบัดหน้าร้องว่าไม่เอาๆ ความเครียดจับตึงเข้าที่ขมับฉันทันที เป็นครั้งแรกที่เขาถูกขัดใจเรื่องกิน ลูกแฝดฤทธิ์เดชจนน่าเหนื่อยใจ เป็นความผิดของฉันเองที่ตามใจลูกจนไม่รู้จักคำว่าผิดหวัง ฉันถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อน มองลูกร้องไห้องแอ ท่อตัวกลมเป็นลูกบอลแดงตึงตั้งจนรอยโยกไหวอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี

รถเคลื่อนไหวเข้ามาจอดในบ้าน ฉันเลื่อนคันเกียร์มาที่ตัว P จากนั้นก็หันไปเก็บสัมภาระต่างๆ ออกจากรถ เหลือบตามองเด็กตัวกลมๆ ที่กำลังนั่งยิ้มอย่างมีความสุขกับแฮมเบอร์เกอร์ แก้มอวบอูมทั้งสองละอะไปด้วยซอสมะเขือเทศ

และมายองเนส คิดแล้วกลัวใจ เจ้าลูกน้อยของแม่จะเข้าใจไหมหากแม่บอกว่า เราต้องลดความอ้วนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดโรคภัย ฉันคิดกลางเก็บข้าวของ และเรียกลูกลงจากรถ ลูกน้อยส่งเสียงตามหลังว่าอยากกินน้ำอัดลม ฉันแทบจะพุ่งไปที่ครัวเพื่อกวาดน้ำอัดลมทุกกระป๋องในตู้เย็นทิ้งขยะ แต่ก็ชักว่าเขาคู่สั้นๆ บ๊อมๆ ที่ตอนนี้ออกวิ่งแข่งหน้าไปเสียแล้ว

ดีแต่ว่าลูกไม่อ้วนร้องหาพ่อของเขามากนัก เมื่อฉันบอกว่าพ่อต้องนอนที่โรงพยาบาลเพราะไม่สบาย แต่กว่าจะเอาลูกเข้านอนได้ฉันก็เกือบแย่ ต้องอดทนต่อการเข้าซี้ของลูกให้ทำอาหารให้กินอีกมื้อ ฉันรู้สึกกลัวใจทุกครั้ง ที่ลูกร้องขอกิน หลังจากมือเย็นผ่านไป ลูกยังหิบนมกล่อง ยู เอช ที รสช็อกโกแลต ออกมากินอีกสองกล่อง นั่นละถึงจะยอมนอนได้ ฉันแทบอยากจะทำเยี่ยงหนังสือเมนูลูกรักหรือแม้กระทั่งสูตรทำขนมมมเนยต่างๆ ที่ชวนขายซื้อมาเป็นสิบเล่มทิ้ง

เมื่อคลี่ผ้าห่มขึ้นคลุมหน้าอกลูกและมองจนแน่ใจว่าหลับแล้ว ฉันจึงยองอย่างแผ่วเบาออกจากห้องเดินมาคว้าโทรศัพท์ รู้สึกเป็นห่วงสามีที่ต้องนอนอยู่ที่โรงพยาบาลคนเดียว ถึงแม้ว่าเขาจะย้ายไปอยู่ห้องพิเศษและมีนางพยาบาลดูแลอย่างใกล้ชิดแล้วก็ตาม ฉันกดเบอร์ของเขาแล้วยกโทรศัพท์แนบหู เสียงสัญญาณรอสายดังลากยาวจนถึงครั้งที่สี่ ห่า และหก ก็ยังไม่รับสาย ฉันหันไปมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง เป็นเวลาสองทุ่มครึ่งคิดว่าเขาคงนอนหลับพักผ่อนไปแล้ว จึงรีบกดวางสาย นึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่เขายังไม่มีอะไรตกถึงห้อง เลยเดินไปที่ห้องครัว เปิดตู้กับข้าวมองเข้าไป มีพะโล้หมูสามชั้น แกงเขียวหวาน และหมูหวานของโปรดลูกชายที่เพิ่งกินไปก่อนนอน ฉันมองกับข้าวหวานๆ มันๆ และแกงกะทิอย่างรู้สึกหิวอืดหิวอม แปลกที่จู่ๆ ก็มีความคิดต่อด้านอาหารที่เคยชอบพวกนี้ ฉันปิดตู้กับข้าวแล้วเดินหันหลังให้ทันที ความเครียดบรรจุกเต็มแน่นกระเพาะ จนรู้สึกกินอะไรไม่ลงแล้ว

หลังอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ฉันนอนไม่หลับ จึงเดินเข้าห้องลูก ลูกน้อยของแม่นอนหลับอย่างไร้เดียงสา บางครั้งผลอัยมออกมาอย่างน่าเอ็นดู ฉันเอนตัวนอนข้างๆ และสวมกอดพุงกลมๆ ของลูก พยายามข่มตาให้หลับ

แต่แล้วก็หลับไม่ลง เพราะเสียงกรนที่ดังราวกับเสียงกรนของผู้ใหญ่ ฉันเงี่ยหูฟัง พยายามสังเกตเสียงที่ดังและทิ้งระยะห่างนานมาก รู้สึกผิดปกติจึงลุกขึ้นเปิดไฟ พอกลับมานั่งที่เตียงแล้วก็พบสาเหตุ มันเกิดจากลูกพยายามอ้าปากหายใจเข้า แต่คล้ายมีอะไรติดขัดในหลอดลม จึงทำให้การหายใจในแต่ละครั้งนั้นสะดุดและเป็นไปอย่างลำบาก ลูกพยายามหายใจเข้าคล้ายคนจะจมน้ำทะเลลึ่งตัวขึ้นมาหายใจเฮือกเหนือน้ำ ฉันตกใจและคิดว่าลูกหายใจไม่สะดวกเช่นนั้นมานานเท่าไรแล้ว พยายามออกแรงพลิกตัวลูกให้อยู่ในท่าที่หายใจได้สะดวก อาการหายใจสะดุดก็หายไปจนรู้สึกโล่งอก แต่แล้วไม่นานลูกก็กลับมาหายใจสะดุดอีก ฉันจับเข่าพลิกตัวหงายอีกครั้ง เพ่งพิจารณาหน้าอกและลำคอของลูก มันถูกปกคลุมไปด้วยไขมันจนท่วมท้น นี่อาจเป็นสาเหตุที่ลูกหายใจไม่สะดวก ก้อนไขมันที่พอกหนาที่ได้คาง อาจไปกดทับหลอดลมให้เล็กลงก็เป็นได้ ฉันได้แต่คาดเดาไปต่างๆ นานาอย่างคนฟุ้งซ่าน คิดเอาไว้ว่า หากรับสามีกลับมาบ้านแล้วจะขอลาครูที่โรงเรียนเพื่อพาลูกไปปรึกษาหมอ เพราะหากปล่อยให้ลูกนอนกรนและหายใจแบบนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่

ฉันนั่งมองลูกหายใจครีตคราดด้วยความเครียด กลิ้งตัวเขาพลิกไปพลิกมาตลอดทั้งคืน จนกระทั่งเช้า...

ฉันปลุกลูกตื่นแต่เช้าเพื่ออาบน้ำแล้วไปโรงเรียน แต่ดูท่าทางเขายังอิดโรยอาจเพราะนอนไม่พอ ส่วนตัวเองยิ่งแย่กว่า เพราะแทบไม่ได้นอนทั้งคืน ฝะอืดฝะอมจากอาการท้องว่างตั้งแต่เมื่อวาน จึงขงน้ำหวานดื่มรองท้องให้พอมิเรียวแรง ส่วนลูก ฉันทำข้าวต้มให้กินอย่างง่าย ๆ แต่ลูกกินได้ไม่กี่คำก็วางช้อนลง บอกไม่ชอบและไม่ยอมกินต่อทำเดียว ลูกถามหาไส้กรอกผัดเนยที่แม่เคยทำให้กินบ่อย ๆ ไข่ดาว ขนมปังปิ้งทาเนยโรยด้วยน้ำตาล แต่ฉันหลอกไปว่าของหมดแล้ว ดีแต่ว่าเขายอมเชื่อโดยง่าย

ฉันรีบเก็บสำรับอาหารแล้วไปหยิบเป็นนักเรียน กระเป๋าสะพายของตัวเองและกุญแจรถ เรียกเขาให้เดินตามไปที่รถ แต่ลูกกลับยังนั่งจ่อมจมอยู่บนเก้าอี้ หน้ามุ่ยวางข้อศอกทั้งสองข้างลงบนโต๊ะเอามือป้อม ๆ ทำคาง ฉันหันไป

เร่งเพราะเกรงจะสาย เขาส่ายหน้าและบอกว่าไม่อยากไปโรงเรียนอีกแล้ว อยากไปลาออก ฉันตกใจเดินกลับมาหาถามว่าทำไมถึงไม่อยากไปโรงเรียน เขานิ่งนิ่ง แล้วถอดอกแน่น เข้มปากไว้ไม่ยอมพูด

ฉันพาลูกเดินมาหนึ่งที่เซฟา ลูกหลังเบาๆ แล้วถามว่าทำไมถึงไม่อยากไปโรงเรียน ลูกทำหน้ามู๋ ขอบตาเริ่มแดง ฉันดึงร่างอ้วนกลมของลูกมานั่งตัก น้ำหนักตัวสี่สิบกิโลกรัมกดลงบนท่อนขาจนรู้สึกเจ็บ แต่ก็ทนเพราะสงสาร ปลอดภัยจนเขายอมเล่าว่าเมื่อวานวิ่งแข่งกับเพื่อนแล้วแพ้ ได้ที่โหล่ เพื่อนล้อว่าเป็นไอ้อ้วนขี้แพ้ ลูกรักพูดซ้ำๆ ว่าไม่อยากไปโรงเรียนอีกแล้ว

ฟังเรื่องของลูก ฉันรู้สึกเจ็บลึกเข้าไปถึงในอก บอกกับลูกว่าไม่อยากไปโรงเรียนก็ไม่ใช่ไร วันนี้แม่จะพาไปรับพ่อที่โรงพยาบาล แล้วจะแวะซื้อขนมอร่อยๆ ให้ลูกกิน หลังฉันพูดจบ เขาก็รู้สึกดีขึ้น ฉันรู้ว่าการปลอบใจด้วยของกินเป็นสิ่งไม่สมควร แต่เพื่อต้องการให้ลูกรู้สึกดีขึ้น จึงละเว้นอีกสักครั้ง แล้วจากนั้นค่อยหาทางแก้ไข สำหรับเด็กคงต้องค่อยเป็นค่อยไป

เมื่อเรามาถึงโรงพยาบาล ฉันจุมมือข้างหนึ่งของลูกโดยมืออีกข้างเขาถือไอศกรีมแบบโคนรสช็อกโกแลต เข้าไปในลิฟต์แล้วกดชั้นเจ็ด ลิฟต์พาลเราลอยละลิวขึ้นสู่ที่สูง และทันทีที่ประตูเปิดออก พบหญิงชายกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ยาว เดาจากการพูดคุยหยอกล้อกันแล้วคิดว่าอาจเป็นเพื่อนหรือญาติกัน ทั้งหมดคงเป็นญาติผู้ป่วย พวกเขาหยุดคุยและยิ้มให้ฉันอย่างมีไมตรีจิต เสียงใครคนหนึ่งในกลุ่มตะโกนทักทายออกมา “ไอโห กินอะไรถึงได้อ้วนจ้ำม่ำอย่างนี้” เจ้าของเสียงคือคุณป้าคนหนึ่ง รูปร่างเล็ก ผอมบาง อายุไม่น่าจะต่ำกว่าหกสิบปี ฉันหยุดยืนพยายามยิ้มให้ตามมารยาท รู้สึกได้ว่าเป็นยิ้มที่ฝืนเขามากๆ ในขณะที่เจ้าลูกน้อยก็ตื่นกลัวคน ยืนเบียดซ่อนตัวอยู่ด้านหลังของแม่

“อายุเท่าไรแล้วจ๊ะ” คุณป้ายังทักต่อ ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“แปดขวบแล้วค่ะ” ฉันตอบไปอย่างแแกนๆ แต่ก็พยายามแแต่ยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก

“ไอโห แปดขวบทำไมตัวใหญขนาดนี้ ต้องกินขนมบ่อยๆ หน่อยนะลูก เดี๋ยวจะอ้วนจนเดินไม่ไหว” คุณป้าพูดแบบเน้นเสียง แสดงความห่วงใย

ฉันเริ่มไม่อยากรู้ แม้จะเป็นความจริง แต่ก็ไม่ใจกว้างพอที่จะให้ใครมาวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับลูก เด็กโดนล้อจนไม่ยอมไปโรงเรียน แล้วยังจะมาประจระเข้กลุ่มใหญ่ที่นั่นอีก แม้ว่ามันจะเป็นการพูดที่เต็มไปด้วยความจริงใจก็เถอะ ฉันรู้สึกไม่อยากรักษาamarathอะไรอีกแล้ว สิ่งที่ต้องทำในตอนนี้คือปกป้องลูกไม่ให้เสียใจจากคำพูดทำนองนี้

ฉันตัดสินใจจูงแขนลูกเดินออกมาจากบริเวณนั้นโดยไม่พูดอะไรอีก ซักสิหน้าให้เห็นกันไปเลยว่าจะไม่พอใจที่ถูกทักแบบนั้น ฉันเดินห่างออกมาราวห้าก้าว ได้ยินใครคนหนึ่งพูดว่า "ก็เพราะแม่เขาอ้วน จะไม่ให้ลูกอ้วนได้อย่างไร" ฉันถึงกับอวยากร้องกรี๊ดออกมาด้วยความโกรธที่ถูกนินทากระยะเฉาขน พยายามข่มอารมณ์ที่กำลังเดือดดาล

ขณะที่เราเดินผ่านเคาน์เตอร์ มีนางพยาบาลคนหนึ่งนั่งจดบันทึกอะไรสักอย่างลงในแฟ้มอยู่ ฉันเหลียวไปเห็นเครื่องชั่งน้ำหนักแบบดิจิตอล ลังเลใจมากอยากลองชั่งน้ำหนักดู หลังหลายปีที่ผ่านมาไม่เคยก้าวขึ้นไปยืนเลยสักครั้งสำหรับฉันแล้ว ไร้เจ้าเครื่องนี้เปรียบเสมือนหน้าผาแห่งความหวาดกลัว แล้วมันยิ่งจะนำหวาดหวั่นมากขึ้นไปอีกเมื่อคิดว่าจะมีใครเดินผ่านด้านหลังแล้วแอบเหลียวตามองตัวเลขของฉัน

แล้วจู่ๆ นางพยาบาลคนนั้นก็ลุกพรืดหอบเพิ่มขึ้นแนบอก เดินออกไปจากเคาน์เตอร์ โอกาสดีเปิดให้แล้ว ฉันรีบส่งลูกชายขึ้นหน้าผาแห่งความหวาดกลัว ตัวเลขบนหน้าปัดวิ่งเร็วมาหยุดที่เลข ๔๕ ฉันตกใจที่เมื่อเห็นน้ำหนักลูกชายขึ้นจากครั้งก่อนที่อ่านในสมุดประจำตัวนักเรียนมากถึง ๕ กิโลกรัม ซึ่งมันผ่านมาเพียงแค่สองเดือนเศษเท่านั้นเอง ฉันดึงแขนลูกลงจากเครื่องชั่ง มองซ้ายมองขวา รู้สึกโล่งอกที่ไม่มีใครอยู่แถวนี้ รีบถอดรองเท้าก้าวขึ้นเครื่องชั่ง ตัวเลขวิ่งมาปรากฏตัวที่ ๔๐ ฉันรู้สึกหนาวระเือกเมื่อเห็นตัวเลขขนาดนี้ ทั้งที่น้ำหนักเมื่อก่อนแต่งงานเพียงแค่ ๕๒ เท่านั้น ในขณะที่ส่วนสูงอยู่ในระดับ ๑๖๐ ฉันพยายามใช้สายตาเพ่งตัวเลข กดมันลงไปอีกสักหนึ่งหรือสองกิโลกรัม แต่ตัวเลขกลับไม่ขยับลงเลย ฉันถอนใจพรืดออกไปอย่างหมดหวัง แล้วอยู่ๆ ตัวเลขมันก็เต็งสปริงตัวขึ้นม้วนหน้าไปเป็นเลข ๔๑ ฉัน

ตาเหลือก อ้าปากค้างทันที

“อู๊ย! ตู๋นุ้ย น่ารักจังเลย” ฉันทะดุ้งโหยง กระโดดลงจากเครื่องขึงแทบไม้ทันที พยายามคนเดิมถือแฟ้มเดินกลับมาที่เคาน์เตอร์แล้วเอ่ยทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ย่อตัวลงเอานิ้วจิ้มพุงกลมๆ จนเด็กชายทำหน้าที่มู๋ถอยหลังหนี ฉันทันทีไม่แน่ใจว่าเธอแอบเห็นความลับของฉันหรือไม่ แต่ก็ไม่พบความผิดปกติใดๆ นอกจากรอยยิ้มอย่างเป็นมิตร ฉันทรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ พยายามคลี่คลายตอบแต่ก็เป็นไปอย่างแค้นๆ แต่พอนึกถึงคำว่า ‘ตู๋นุ้ย’ ที่เธอเพิ่งพูดออกมาก็รู้สึกไม่ค่อยขบขัน จึงรีบกล่าวลาและจูงมือลูกจากมา พยายามเก็บอารมณ์ขุน่มนั้วที่ไม่รู้จะไปลงกับใคร

พอถึงห้องพักคนไข้ ฉันทเปิดประตูเข้าไปพบสามีอยู่ในชุดเสื้อเข้าทำงานงนสีน้ำเงิน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ใส่มาโรงพยาบาล เขานั่งรออยู่บนเตียง หันมามยิ้มให้สีหน้าเขาดีขึ้นมาก ดูเกือบเป็นปกติ เขาบอกว่าคุณหมออนุญาตให้กลับบ้านได้ และเขาก็จัดการค่าใช้จ่ายเรียบร้อยแล้ว ฉันทเดินเข้าไปกุมมือเขาอย่างให้กำลังใจ เขาคงรับรู้ความรู้สึกนั้นจึงยิ้มตอบกลับมา ฉันทเห็นโรคภัยคุกคามชีวิตเขาหนักขึ้นจนรู้สึกกลัวขึ้นมาทันที บอกกับตัวเองว่าต่อไปนี้จะดูแลเขาให้มากขึ้น

เมื่อบุรุษพยาบาลเปิดประตูเข้าห้องมาพร้อมด้วยรถเข็น จู่ๆ ฉันทนึกอยากจะทำอะไรอย่างหนึ่ง จึงบอกให้เขากับลูกลงไปนั่งรอที่หน้าประชาสัมพันธ์ชั้นล่างก่อน เขาถามถึงธุระ จึงอ้างไปว่าอยากเข้าไปคุยกับหมออีกครั้งเรื่องการควบคุมอาหาร จะได้นำมาปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เขาพยักหน้ารับแล้วนั่งรถเข็นออกไปพร้อมลูก ส่วนฉันท เมื่อเห็นเขาเดินลับหายเข้าไปในลิฟต์แล้ว จึงแยกตัวเดินไปที่เคาน์เตอร์ซึ่งมีนางพยาบาลคนเดิมนั่งอยู่ ฉันทรีบเอ่ยบอกถึงความต้องการออกไป เธอพยักหน้าตอบรับด้วยความมีอัธยาศัย ผายมือไปยังห้องๆ หนึ่ง แล้วเดินนำหน้าฉันทไป

ขณะกดลิฟต์เพื่อลงไปยังชั้นล่าง ฉันทรู้สึกเบาใจขึ้นเมื่อสิ่งที่กังวลไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่เมื่อนึกย้อนถึงคำที่หมอบอกหลังอ่านค่าน้ำตาลในเลือดที่ฉันทถูกเจาะไปเมื่อสักครู่ ว่า แม้ระดับน้ำตาลจะไม่อยู่ในเกณฑ์เป็นโรคเบาหวาน แต่ก็ยัง

ถือว่าสูงอยู่ หากนั่งนอนใจจะต้องได้เป็นโรคเบาหวานแน่ๆ หมอแนะนำให้ฉันดูแลสุขภาพตัวเองด้วยการควบคุมอาหาร จำกัดแป้งที่กินเข้าไปต่อวัน รวมถึงต้องเริ่มออกกำลังกายด้วย คุณหมอเน้นว่าอย่าประมาทเด็ดขาด ฉันพยักหน้ารับทราบอย่างโล่งอกและถือโอกาสปรึกษาเรื่องลูกและเล่าเรื่องที่เขาหายใจติดขัดเวลานอน หมอวินิจฉัยเบื้องต้นว่าเกิดจากสาเหตุเดียวกันคือโรคอ้วน แต่ต้องพาเด็กมาพบหมอเพื่อตรวจให้ละเอียดอีกครั้ง ฉันกล่าวขอบคุณคุณหมอและรับใบนัดตรวจของลูกมา ความกังวลใจตกไปอยู่ในเรื่องของลูกแทน

ทันทีที่เห็นหน้าฉันเขาริบทักว่าไปทำอะไรมาถึงได้นานขนาดนี้ ฉันไม่ตอบเสไปพูดเรื่องอื่น ฉันถามเขาว่าก่อนกลับบ้านเราแวะห้างสรรพสินค้าได้ไหม เขาตอบว่า “ได้สิ” ด้วยสีหน้าสงสัย แล้วถามต่อว่าจะไปซื้ออะไร “รองเท้ากีฬาสามคู่” ฉันตอบและยิ้มให้เขาอย่างมีความหมาย

เมื่อเรากลับถึงบ้าน พ่อกับลูกรีบทิ้งตัวนอนพักผ่อนดูทีวีอยู่ในห้องนั่งเล่น สิ่งที่คุณทำอันดับแรกก็คือตรงดิ่งไปที่ห้องครัว จัดการรื้อของกินและเครื่องปรุงต่างๆ จากตู้เย็นออกมากองไว้บนโต๊ะ แล้วเลือกสิ่งที่ไร้ประโยชน์ทิ้งลงถังขยะ แม้จะรู้สึกเสียดาย แต่เมื่อมองพวกชีส แยม วิปครีม น้ำอัดลมที่ล้นสร้างน้ำหนักให้ครอบครัวเรา จึงจำเป็นต้องตัดใจทิ้ง เขาเดินมาที่ห้องครัวอย่างสงสัย ฉันจึงบอกสิ่งที่ตั้งใจจะทำเพื่อสุขภาพของครอบครัวเราทั้งหมด บอกเขาว่าต่อไปนี้ในตู้เย็นของเราจะมีแต่ของที่มีประโยชน์ นมกล่องรสช็อกโกแลตหรือรสหวานๆ ของลูกก็ต้องถูกเปลี่ยนเป็นรสจืด และควบคุมจำนวนกล่องต่อวันให้กินอย่างเหมาะสม ส่วนเขากับฉัน เราจะเน้นทานปลา ผักและผลไม้จะลดจำนวนข้าวในจานลง แรกๆ อาจซื้อข้าวกล้องมาหุงผสมกับข้าวหอมมะลิ ลองกินดูก่อน แล้วค่อยๆ ปรับเปลี่ยนเป็นข้าวกล้องล้วนๆ และชวนกันไปออกกำลังกายในทุกเช้า ฉันจะต้องเอาน้ำหนัก ๕๒ คินมาให้ได้ เขายิ้ม พยักหน้าอย่างเห็นดีด้วยและบอกว่าเขาเองก็จะตั้งใจลดน้ำหนักและรักษาสุขภาพให้ดีขึ้น เขายิ้มให้กัน รู้สึกมีความสุขหวัง

เช้าตรู่ของวันใหม่ แม่นกบินจากรังไปยังเส้นขอบฟ้าของทิศตะวันตก ลูกนกสองสามตัวโผล่หน้าพ้นขอบรังออกมาส่งเสียงร้องจ๊ับ ๆ ฉันยืนเงยหน้าขึ้น มองอย่างรู้สึกเอ็นดู พวกมันโชคดีที่มาทำรังอยู่บนต้นไม้บ้านเรา เพราะฉันไม่คิดที่จะโค่นเจ้ามะม่วงต้นนี้ลงเลย แม้มันจะไม่ค่อยให้ดอกให้ผลเสียเท่าไร ฉันรู้สึกดีทุกครั้งที่ได้มายืนมองครอบครัวของมันครอบครัวที่แสนอบอุ่น มันทำให้ฉันนึกถึงครอบครัวของเรา ที่อบอุ่นไม่แพ้กัน และฉันจะไม่ยอมให้ใครภัยไข้เจ็บ มาทำร้ายคนในครอบครัวฉันได้ พวกเราจะต้องมีสุขภาพที่ดีตลอดไป

เช้าวันนี้ฉันอาสาขับรถพาลูกไปส่งที่โรงเรียนแทนสามี ลูกไม่ยอมทานอาหารใดๆ เลย และบ่นว่าไม่อยากไปโรงเรียนอีกแล้ว ไม่อยากถูกเพื่อนล้อและเรียกว่าอ้วน ฉันเข้าใจจิตใจลูกดีและรู้สึกสงสารเขาจ๊ับใจ

“เอาอย่างนี้ดีมั๊ยครับ ถ้าเพื่อนคนไหนล้อลูกอีก ให้มาบอกแม่” ฉันพูดพลางลูบศีรษะน้อยๆ ของลูก

“แล้วแม่จะทำยังไงเหอครับ” ลูกหันหน้ามาถามอย่างสงสัย

“แม่อีกจะจับเพื่อนลูกมาหักแขนหักขาซะให้หมด แล้วเหวี่ยงขึ้นไปบนดวงจันทร์” ฉันพยายามทำหน้าที่ซึ่ง ลูกเริ่มยิ้มได้และหัวเราะชอบใจ

“แม่จะไม่ยอมให้ใครมาล้อลูกได้อีก ดีมั๊ย” ฉันถาม เขาพยักหน้ารับ สีหน้าดีขึ้น พลางบอกให้แม่สัญญา

“สัญญาจะ” ฉันพูด

รถเคลื่อนเข้ามาจอดริมรั้วหน้าโรงเรียน เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองหน้าแม่ ฉันยิ้มให้กำลังใจลูกอีกครั้งพร้อมบอกว่าจะเดินไปส่งที่หน้าโรงเรียน ลูกพยักหน้ายิ้มอย่างดีใจ จากนั้นเราสองคนแม่ลูกก็ก้าวออกจากรถเดินเข้าประตูโรงเรียน พบคุณครูผู้หญิงคนหนึ่งยืนรอรับนักเรียนอยู่

“สวัสดีค่ะ” คุณครูหันมาเห็นฉันแล้วรีบยกมือไหว้ทันที ยิ้มแย้มกล่าวทักทายน้ำเสียงสดใส ฉันยกมือพนมรับไหว้แล้วยิ้มตอบ

“อ้วนอ้วน มาแล้วเหอ” เสียงครูสาวที่ยืนคุมแถวอยู่หน้าเสาธง

ตะโกนเข้ามาทักทาย ทำเอาฉันชะงักค้างในท่าพนมมือ

“ปะ อ้วนอ้วน เราไปเข้าแถวกันดีกว่านะ” คุณครูย่อตัวกล่าวกับเด็กน้อย พลังหยิกแก้มด้วยท่าทางเอ็นดู รอยยิ้มฉันทลุดร่วงลงจากใบหน้าทันทีเมื่อสิ้นประโยคของคุณครู อ้าปากค้างอยากจะพูดอะไรออกไปสักประโยค แต่ก็ไม่มีเสียงใดๆ สามารถเล็ดลอดผ่านไรฟันออกไปได้เลย ฉันหุบปากพลาถถอนหายใจทิ้งไป เศร้าที่ไม่สามารถทำอย่างที่สำคัญกับลูกได้ ฉันคงไม่สามารถปกป้องความรู้สึกลูกได้ตลอดเวลา และยากที่จะห้ามใครมาล้อเลียนลูกได้ แม้ว่ามันจะเกิดจากความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ฉันเข้าใจว่ามันต้องแก้กันที่ต้นธารของปัญหาถึงจะถูก

เด็กน้อยหน้าเจื่อนหันมามองหน้าแม่ขณะถูกครูตุนแขนเบาๆ ให้ก้าวเดินไปที่แถวนักเรียน ฉันพยายามฝืนยิ้มให้กำลังใจลูกขณะทีลึๆ ก็หวังว่าวันนี้ลูกจะผ่านไปได้โดยไม่ถูกใครล้อเลียนมากนัก

เพียงแค่ฉันหันหลังกลับเดินไปเพียงสามก้าวก็เกิดเสียงร้องดังขึ้น ใครคนหนึ่งร้องเรียกฉัน ฉันหันกลับไปพบลูกน้อยนอนแผ่ราบไปกับพื้น โดยมีคุณครูสองคนช่วยกันอุ้มร่างขึ้นอย่างทุลักทุเลพร้อมร้องขึ้นว่าเด็กเป็นลม

“ลูกแม่!” ฉันโผวิ่งเข้าไปหาแทบจะทันที

จดหมายลับจากนายพลหนุบหนับ

วิชุดา ราชพิทักษ์

โปรดอ่าน ข้อความที่ปรากฏด้านล่างคัดลอกจากจดหมายของนายพลหนุบหนับ ฉบับต้นตำรับ ห้ามมิให้ “มนุษย์” คนใดล่วงรู้แผนการในนี้เด็ดขาด ขอให้ปกป้อง จดหมายฉบับนี้ไว้ด้วยชีวิตหากจำเป็นต้องทำ

.....

ในก้อนไขมันสีเหลือง

กุมภาพันธ์ 2557

เหล่าพลรบและสหายรักทุกท่าน

ข้าพเจ้า นายพลหนุบหนับแห่งกองบัญชาการสูงสุดของทุกเหล่าทัพ ได้อุตสาหะเขียนถ้อยคำเหล่านี้ขึ้นด้วยความระมัดระวัง ขอให้รับรู้ไว้ว่าข้อความของข้าพเจ้าจะถูกส่งต่อไปยังพวกท่านด้วยวิธีการที่เร้นลับที่สุด ผ่านชั้นไขมันกระโดดไปตามกระแสของเส้นเลือดดำ ไหลจากหัวใจห้องบนขวาสู่ห้องล่างขวา ผ่านลิ้นหัวใจห้องบนซ้าย แล้วเล็ดลอดไปทางหัวใจด้านล่างซ้าย เพื่อสูบฉีดไปหล่อเลี้ยงอวัยวะต่างๆ ในร่างกายของพวกมนุษย์ หากเงี้ยวฟังดีๆ ท่านจะได้ยินเสียงบรรดาสายลับของข้าพเจ้าเปล่งถ้อยคำกระซิบกระซาบเพื่อนัดหมายพวกเรา ให้รักพร้อมสำหรับวันสำคัญที่กำลังจะมาถึง

วันที่พวกเราจะยึดครองโลก!

เป็นนานมาแล้วที่พวกเราอพยพมาจากแดนไกลด้วยเสื้อผืนหมอนใบหวังจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ในที่สุดเราก็ได้เจอดาวเคราะห์สีน้ำเงิน... ดาวที่มีท้องฟ้าเป็นสีฟ้าทอประกายสวยงามยามต้องแสงอาทิตย์ มีแมกไม้เขียวขจีและก๊าซออกซิเจนให้สูดดมจนจำปอด... เป็นสถานที่ที่พวกเราสามารถเรียกได้ว่า "บ้าน"

แต่อนิจจา สถานะที่งดงามแห่งนี้กลับถูกยึดครองเสียแล้ว ด้วยสิ่งมีชีวิตหลากหลายสายพันธุ์ แต่ดูเหมือนเผ่าพันธุ์ที่เป็นกลไกหลักของการขับเคลื่อนชะตาของโลกใบนี้คือ...มนุษย์

พวกเขาช่างสมบูรณ์แบบ มีมันสมองเป็นเลิศรวมไปถึงร่างกายแข็งแรงปราดเปรียวจากการออกกำลังกายและทานอาหารถูกสุขลักษณะ ข้าพเจ้าในวัยเด็กที่แทบไม่รู้ประสาในตอนนั้น ยังจำได้ดีถึงท่วงท่าสง่างามของบรรดาชายฉกรรจ์ที่สามารถล้มกระต๊องยักษ์ครุร้ายได้ด้วยขวานเพียงเล่มเดียว!

ในตอนนั้นพวกเรารู้สึกเหมือนติดกับ ได้แต่เฝ้ามองพวกเขาเป็นผู้ยึดครองโลกอย่างอิจฉา

จนกระทั่งวันนั้น...

ข้าพเจ้ากล่าวพูดได้เต็มปากว่าตนเองไม่ได้เป็นพวกชอบโอ้อวด แต่ถึงอย่างไรคงไม่มีใครปฏิเสธความดีความชอบของข้าพเจ้าไปได้... และแม้ว่าบางครั้งการรอดโอ้อาจถูกมองว่าเป็นการทำเกินงาม ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องกล่าวถึงเกียรติประวัติของตนเองสักเล็กน้อย เพื่อให้พลรบและสหยากรักบางท่านที่อาจยังไม่เคยได้ยินวีรกรรมของข้าพเจ้าได้รับฟัง จะว่าไปแล้ว วีรกรรมในครั้งนั้นคือที่มาของฉายา "นายพลหนุบนับ" ของข้าพเจ้านั่นเอง

เหตุการณ์ทั้งหมดเรียกได้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญอย่างประจวบเหมาะ แต่นั่นแหละ โทมัส อัลวา เอดิสันเองก็บังเอิญค้นพบวัตถุดิบที่ทำให้หลอดไฟสว่างได้ บังเอิญอย่างประจวบเหมาะ เช่นเดียวกับอเล็กซานเดอร์ เฟลมิง นักวิทยาศาสตร์ผู้พบเชื้อราสีเขียวในจานเพาะแบคทีเรียที่ทำให้แบคทีเรียตาย นำไปสู่การคิดค้นเพนนิซิลิน... ยาปฏิชีวนะสำหรับต้านเชื้อโรคได้สำเร็จ เรื่องบังเอิญอย่าง

ประจวบเหมาะที่ข้าพเจ้าค้นพบก็เป็นเช่นตัวอย่างเหล่านั้นคือต้องใช้ความช่างสังเกตและฉลาดเฉลียวอยู่สักหน่อย

เหตุการณ์นั้นเริ่มจากตอนที่ข้าพเจ้าได้ยินเสียง “หนูบหนับ”

มันเป็นบ่าวันอาทิตย์ที่มีแสงแดดร้อนแรง มนุษย์แต่งกายโก้ทรูกลุ่มหนึ่งเดินเข้าไปในอาคารสูงหลายสิบชั้น ด้านล่างของอาคารถูกจับจองด้วยบุฟเฟ่ต์อาหารละลานตา

หนูบหนับ

เสียงหนึ่งดังมาจากเด็กชายหน้ากลมในชุดเอี๊ยมที่กำลังกัดไก่ทอดชุบแป้งราดซอสมะเขือเทศคำโต อีกมือหนึ่งถือแฮมเบอร์เกอร์ส่งกลิ่นหอมกรุ่น และตรงหน้าของเขาคืออาหารขยะกองเกลื่อน

หนูบหนับ

อีกเสียงดังมาจากหญิงสาววัยรุ่นที่กำลังพลัดเปลือกกับบรรดาของทอดที่มีน้ำมันชุ่มเอี่ยมเต็มโต๊ะ

หนูบหนับ

ชายวัยกลางคนใช้ช้อนล้อมดักเบเกอร์ี่มาวางในจาน ตามด้วยไอศกรีมปิดท้ายด้วยเครื่องดื่มผสมน้ำตาลหวานเจี๊ยบ

หนูบหนับ

หนูบหนับ

หนูบหนับ

เสียงพันกรามบดอาหารอย่างตะกละตะกลามดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ยิ่งทานเข้าไปมากเท่าไร รอบเอวของพวกเขาก็ยิ่งขยายขึ้น ในขณะที่ทำที่ตบสนองของพวกเขาก็เฉื่อยชาลง

ข้าพเจ้าตัดสินใจระโดดเกาะอาหารขยะที่เด็กชายในชุดเอี๊ยมกัด เขาเคี้ยวกรั่มแล้วกลืนอย่างรวดเร็ว พาร่างของข้าพเจ้าไหลไปกับเบ่งที่ถูกย่อยให้เป็นน้ำตาลด้วยฝีมือของเอนไซม์อะไมเลสในปากเขา

“ไง ไอ้อ้วน วันๆ เขาแต่นั่งกินไม่เบื่อบ้างหรือไง” เสียงกระเซ้าดังมาจากกลุ่มเพื่อนในชุดนักเรียน

เด็กชายหน้ากลมก้มหน้าจูด ขยับเท้าจะเดินหนีจากเสียงล้อเลียน และแวต้ายัยหยันเหล่านั้น แต่คงเพราะรีบร้อนจึงทำให้เขาชนเข้ากับเด็กสาวรุ่นพี่หน้าตาน่ารักจนเธอล้มลงไปกองกับพื้น

“พวกเรา ดูลี ไอ้ช่างน้ำแรงเยอะนี่เดินชนรุ่นพี่จนตัวปลิวเลยละ” หัวใจของการล้อเลียนเริ่มการกลั่นแกล้งอีกครั้ง “ไอ้ปลาวาฬเกยตื้นเอ๊ย...”

สิ้นเสียงพูดก็ตามด้วยเสียงหัวเราะ ทั้งจากเพื่อนในห้องและรุ่นพี่แสนสวยคนนั้น เด็กชายตากลมได้แต่วิ่งหนีเพื่อหลบสายตาของทุกคน และเสียงยัยหยันทุกเสียง

ในความเงิบขณะเด็กชายอยู่เพียงลำพัง ข้าพเจ้าได้ยินเพียงเสียง “หนูบนหนับ” จากปากของเขาเท่านั้น

นี่คือจุดเริ่มต้นแผนการอันยิ่งใหญ่ของพวกเขา

สำหรับบางท่านที่ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าค้นพบนัก ข้าพเจ้าจะขอสรุปย่อๆ ให้ฟังอีกครั้งว่า... จากการอาศัยอยู่ในร่างของเด็กชายหน้ากลมทำให้ข้าพเจ้าได้แนวคิดบางอย่าง มันเป็นแนวคิดพิเศษสุดที่จะทำให้เกิดความฝันของเหล่าบรรพบุรุษในอดีตอันไกลโพ้นของเราเป็นจริงขึ้นมา

แผนการยึดครองโลก

จากการเฝ้ามองมานับศตวรรษ ในที่สุด...เหล่ามนุษย์ผู้ซื่อสัตย์ใจว่าตัวเองเหนือกว่าทุกเผ่าพันธุ์ในโลกก็เผยช่องโหว่ที่ทำให้พวกเราสามารถแทรกซึมถึงตัวพวกเขาได้งายขึ้น

แผนการขั้นต้นที่ข้าพเจ้าและเหล่าสหายทำคือการเข้าไปเกาะติดกับอาหารที่มีไขมัน แป้ง และน้ำตาลสูง เมื่อพวกเราเข้าไปอยู่ในร่างกายของพวกเขา มากขึ้น... มากขึ้น... ขนาดตัวของมนุษย์เหล่านั้นก็ขยายออก จากที่เคยเคลื่อนไหวคล่องแคล่วว่องไวกลับเชื่องช้าลง จากที่เคยกระฉับกระเฉงคล่องตัวกลายเป็นนั่งเหม่อ เอื่อยเฉื่อยเลื้อนล่อย จากที่เคยมั่นใจในตัวเอง ตอนนี้พวกเขาบางคนอับอายในรูปร่างของตัวเองจนแทบไม่กล้าออกจากบ้าน ได้แต่มองเสื้อผ้าที่อยากลองสวมใส่แต่ไซส์เล็กกว่าขนาดตัวเกินไปตลอะห้อย

และยังมีพวกเราอยู่ในตัวมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งเฉื่อยชามากขึ้น
เท่านั้น

ข้าพเจ้าและเหล่าพลรบเรียกปฏิบัติการลับนี้ว่า “ปฏิบัติการหนุหนับ”
แต่แว่ว ๆ มาเหมือนกันว่าพวกมนุษย์เรียกอาการที่เกิดขึ้นกับพวกเขาว่าเกิดจาก
“โรคอ้วน”

นั่นละ... อย่างที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวเอาไว้ ทั้งหมดนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้น
เท่านั้น

เพราะแผนการขั้นต่อไปของฝ่ายเราคือการสร้างพันธมิตร

ถ้าจะเปรียบกับการศึกสงคราม เหล่า “โรคอ้วน” อย่างข้าพเจ้าและ
เพื่อนเปรียบเสมือนทหารราบแนวหน้า ที่บุกฝ่าตะลุมพุกไปยังวงล้อมของศัตรู
และเพื่อการที่จิตใจฝ่ายตรงข้ามให้แตกพ่ายอย่างได้ผลนั้น กุณชื้อแห่งการรบ
อย่างข้าพเจ้าจึงได้เชิญชวนเหล่ามิตรสหายบ้านใกล้เรือนเคียงมาร่วมด้วยช่วยกัน
อย่างสุดกำลังฝีมือ

ทั้งโรคไขมันในเส้นเลือด โรคหัวใจ โรคเบาหวาน ความดัน ไชข้อ
กระดูกเสื่อม โรคทางเดินหายใจ ลำไส้อักเสบ และเหล่าพี่น้องผองเพื่อนมากมาย
ที่เติบโตกันเข้ามาอย่างพร้อมพรัก ร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ หลายครั้งการศึก
สร้างบาดแผลให้พวกเรา บ้างก็แตกพ่ายไม่เป็นท่า แต่บางครั้งก็จบลงด้วยชัยชนะ
อันงดงาม พวกเราช่วยกันครอบครองและแผ่ตัวอยู่ในร่างกายของพวกมนุษย์
แบ่งกันไปประจำศัตรูแต่ละคนโรคละอย่างสองอย่าง เพียงไม่นาน ศัตรูของเรา
ก็เริ่มมีอาการเฉื่อยชา ความคล่องแคล่วในการเคลื่อนไหวลดลง บางคนโดนล้อ
เรื่องรูปร่างจนเกิดความอับอายและหมดความมั่นใจในตัวเอง มีบางครั้งที่พวก
มนุษย์ต่อสู้กับเราด้วยการไปพบแพทย์เพื่อดูไขมัน แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นพวกเรา
ก็สามารถถล่มมาชนะมนุษย์พวกนี้ได้อีกครั้ง พวกเราเฝ้ามองตาไม่กะพริบ และ
อาศัยจังหวะที่พวกเขาเผลอทานอาหารตามใจปากและไม่ออกกำลังกายกลับ
เข้ามาทวงสิทธิ์เหนือร่างกายของพวกเราอีกครั้ง

มนุษย์เหล่านั้นจะค่อย ๆ หมดอาลัยตายอยากจากบาดแผลทั้งทาง
ร่างกายและจิตใจ จากนั้นก็ค่อย ๆ พ่ายแพ้เราไป เริ่มจากหนึ่งคน สองคน สาม

คน สิบคน หนึ่งร้อยคน ไปจนถึงทั่วโลก

หน้าที่ของฝ่ายเราคือต้องวางแผนอย่างแยบคายอย่าให้พวกมนุษย์รั้วตัวข้าพเจ้าต้องการแบ่งกำลังพลเป็นสองส่วน ส่วนแรกเรียกว่าฝ่ายหนูหนับประจัญบาน มีหน้าที่บุกจู่โจมร่างกายของมนุษย์โดยตรง โดยการแฝงตัวเข้าไปกับอาหารประเภทไขมัน แป้งและน้ำตาล เมื่อเข้าสู่ร่างกายของมนุษย์แล้ว เกาะยึดชั้นไขมันของพวกเขาให้แน่น ทำให้พวกเขาเป็นโรคอ้วนให้ได้

ขณะเดียวกันฝ่ายที่สองเรียกว่าพลรบเสริม พวกเขาคือเหล่าโรคต่าง ๆ ที่สามารถแทรกซ้อนได้ง่ายดายเมื่อเป็นโรคอ้วน พวกเขาจะจับจ้องเหยื่อที่ฝ่ายแรกเปลี่ยนให้เป็นโรคอ้วน แล้วเข้าไปเกาะติดแทรกซึม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของแผนการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งโรคไขมันในเส้นเลือด โรคหัวใจ โรคเบาหวาน ความดัน ไช้ข้อกระดูกเสื่อม โรคทางเดินหายใจ ลำไส้อักเสบ และอีกมากมาย

สำหรับฝ่ายที่หนึ่งนั้นอาจต้องใช้เวลาจัดการกับคู่ต่อสู้นานสักหน่อย แต่เพื่อความสะดวกในการทำงาน ข้าพเจ้าขอหยิบยกเอาข้อมูลจากการวิจัยของนักวิชาการของพวกเรา ที่กล่าวถึงคนบางกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการเป็นโรคอ้วนให้พวกท่านได้ทราบคร่าว ๆ ท่านสามารถพบเหยื่อที่จัดการได้ง่ายเช่นนี้ในคนจำพวกที่ท่านอาหารตามอารมณ์ เช่น ทิวก็กิน เคียดก็กิน พบในคนที่ชอบทานอาหารฟาสต์ฟู้ดมันเยิ้มที่ให้ประโยชน์ต่อร่างกายน้อยเต็มที คนที่ไม่ชอบออกกำลังกายคนที่ไม่ให้ความสำคัญกับการทานอาหารที่ถูกสุขลักษณะ ที่สำคัญคือมักพบในครอบครัวที่พ่อแม่ผู้ปกครองไม่มีเวลาสนใจความเป็นอยู่ของลูกหลาน ไม่สร้างเสริมนิสัยการกินแต่พอดี รู้จักออกกำลังกายและทานอาหารที่มีประโยชน์

โปรดอย่าลืมนะเราต้องวางแผนการอย่างรอบคอบ ห้ามกระโดดกระดากเด็ดขาด อย่าให้พวกมนุษย์ไหวตัวทันจนสามารถรอดพ้นจากแผนการอันแสนวิเศษนี้

แน่ล่ะ ทุกภารกิจย่อมมีอุปสรรค ข้าพเจ้าขอเตือนให้พวกท่านพึงหลีกเลี่ยงมนุษย์ที่ต่อกรได้ยาก พวกเขามีร่างกายแข็งแรงจากการออกกำลังกายและทานอาหารที่มีประโยชน์ และพวกเขามักสร้างนิสัยเช่นนี้มาตั้งแต่ในระดับสถาบันครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครองจะไม่ปล่อยให้เด็กอ้วน และสร้างนิสัยการ

รักและดูแลสุขภาพตั้งแต่ที่บ้าน

อย่างไรก็ตาม ขอให้เหล่าสหายและพลรบจับตาดูพวกเขาเอาไว้ ทุกวินาทีที่พวกเขามีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเป็นโรคอ้วน ห่วงเวลานั้นคือโอกาสที่พวกเขาจะทำงานหนักเพื่อประกาศชัยชนะในท้ายที่สุด

เพียงเท่านั้น อีกไม่นานโลกทั้งใบก็จะตกอยู่ในกำมือของเรา

อีกไม่นาน สหายรัก...

ณ ตอนนีแผนการของเราดำเนินไปเกินความคาดหมาย และเป้าหมายยิ่งใหญ่ของเราก็ตัดเจนมากขึ้นทุกที มีเพียงสิ่งเดียวที่ต้องพึงระวังให้ดี

จะว่าไปแล้วมันก็เหมือนกับรอยร้าวเล็กๆ บนกำแพงใหญ่ เหมือนรอยเปื้อนไร้สี ไร้กลิ่นบนพรมสีดำ ยากที่จะมองเห็น ทว่าสามารถส่งผลกระทบได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เป็นช่องโหว่ของแผนลับที่จะให้พวกมนุษย์ล่องรู้ไม่ได้เด็ดขาด

จงระวัง... มนุษย์ที่มีการสร้างเสริมนิสัยการดูแลสุขภาพตั้งแต่ที่บ้าน ทั้งการออกกำลังกาย ทานอาหารที่มีประโยชน์และทานแต่พอดี ระวังพ่อแม่ผู้ปกครองที่ไม่ปล่อยให้เด็กอ้วน เพราะเห็นว่าเด็กอ้วนในวันนี้คือผู้ใหญ่อ้วนในวันหน้า ทั้งยังเป็นผู้ใหญ่อ้วนที่สะสมโรคต่างๆ ไว้ในตัวรอวันปรากฏโฉม คนเหล่านี้ล้วนแข็งแกร่งยากจะโจมตี และถ้าเราปล่อยให้คนประเภทนี้รวมตัวกันเยอะๆ พวกเขาอาจจะบอกต่อวิธีการที่จะทำลายแผนไร้เทียมทานของเรา

จงระวังอย่างหนัก

ขอแสดงความนับถือ

นายพลหุบหนับ
(นายหุบหนับ ขยับปาก)

“ร้านไม่อร่อย”

วิภา เกษมสุข

แสงสว่างวาบเดียวที่พุ่งลงมาจากห้วงอวกาศที่มีตมิดนั้น มันพุ่งตรงไปยังแผ่นดินที่มีรูปร่างคล้ายขวานบนดาวเคราะห์ที่เรียกว่า “โลก” แค่วิวพริบตาเดียว ยานอวกาศที่ก่อให้เกิดแสงวาบนั้นก็ลงจอดสนิทอยู่หลังกระท่อมร้างในสวนทุเรียนแห่งหนึ่งชานเมืองหลวง

กลิ่นทุเรียนหอมแรงลอยทะลุประตูยานเข้าไปถึงจมูกที่มีเพียงรูเดียวของมนุษย์ต่างดาวตัวเล็ก ๆ สองตัวนั้น “ลูคัส” มนุษย์ต่างดาวตัวเล็กท่าทางซุกซนเหมือนเด็กผู้ชาย ตันเต็นจนแทบจะพุ่งออกนอกยานทันทีที่ฐานของยานแตะพื้นโลกถ้าไม่ถูก “เลอาร์” มนุษย์ต่างดาววัยเดียวกันแต่ดูสภาพเรียบร้อยกว่าดึงจมูกยาว ๆ คล้ายวงช้างนั้นไว้ก่อน

“จอดยานยังไม่เรียบร้อยเลย จะสละยานแล้วเหรอออออ?” เลอาร์กัดฟันลากเสียงยาวด้วยความมั่นใจของชายฝาแฝดจอมซน

“อ๊อ...เลอาร์ เตี่ยจมูกผมซื้อมัดตต ผมอุตส์ทำประกอบวงจรเพิ่มเพื่อไว้ดมกลิ่นต่าง ๆ บนดาวเคราะห์โลกโดยเฉพาะเลยนะ” ลูคัสร้องไววายพร้อมกับเดินถอยหลังกลับตามแรงดึงของพี่สาว

“เก็บสัมภาระและของเล่นของนายให้เรียบร้อยก่อน เราต้องพบบานให้เล็กที่สุดเพื่อหลบซ่อนไว้อีกนะ ถ้ามีข่าวของของนายหล่นเรียราดออกนอกยานระหว่างพับเก็บ นายจะถูกจับไปอยู่ area ๕๑ ให้เค้าต้องเป็นหนูทดลองนะ

จำได้ไหม...ที่พ่อเคยบอกนะ” เลอร์สั่งสอนน้องพลางก็เก็บสัมภาระของตัวเองให้เรียบร้อยเช่นกัน ลุคส์จ่ายอมกลับมาเก็บข้าวของสัมภาระของตัวเองใส่กระเป๋าใบจิ๋ว ของทุกชิ้นที่เป็นชิ้นใหญ่เมื่ออยู่ภายนอก พอลุคส์หยิบใส่กระเป๋า มันก็จะย่อลงเหลือชิ้นเล็กนิดเดียว เขาจึงขนของเล่นมาจากดาวของตัวเองได้มากมาย พ่อซื้อกระเป๋าที่สุตแสนพิเศษใบนี้ให้เขาเพื่อใช้ในการเดินทางมาทัศนศึกษาในครั้งนี้ เมื่อพี่สาวกล่าวถึง area ๕๑ ลุคส์จึงนึกถึงพ่อ และยอมเชื่อฟังแต่โดยดี

ลุคส์ และเลอร์เป็นเด็กฝาแฝดจากดาวพุ่งส์โต พ่อแม่ตั้งชื่อพวกเขาตามภาพยนตร์ชื่อดังจากดาวเคราะห์ “โลก” เมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นจนถึงวันที่ต้องเดินทางไปทัศนศึกษายังดาวดวงอื่นๆ เป็นครั้งแรกในชีวิต พ่อแม่จึงไม่รอช้าที่จะเลือกดาวเคราะห์ดวงที่ว่างส่งศาสตราจารย์ประจำชั้นของลูกๆ ให้พิจารณาทันที ด้วยหวังจะฝากลูกๆ ให้ขอลายเซ็นต์ จอร์จ ลุคส์ ผู้กำกับที่พวกเขาชื่นชอบยิ่งนักกลับมาให้ด้วย ลุคส์และเลอร์ จึงถูกเลือกให้มาทัศนศึกษายังดาวเคราะห์แห่งนี้ ซึ่งอยู่ห่างจากดาวของพวกเขาเองถึงสามล้านปีแสง

เด็กทั้งสองเดินทางด้วยยานอวกาศรุ่นมินิเทอร์โบ ๓๓ ความเร็วหนึ่งล้านปีแสงต่อวินาที พวกเขาจึงมาถึงดาวเคราะห์โลกด้วยเวลาอันแสนสั้นจนคนบนโลกไม่ทันสังเกตเห็นหรือแม้กระทั่งองค์การนาซาก็ยังไม่สามารถตรวจพบ พวกเขาถูกระบุพิกัดให้ลงจอดที่กระท่อมร้างกลางสวนทุเรียนที่เพิ่งถูกน้ำท่วมใหญ่ทำลายลงเมื่อสองปีก่อน เนื่องจากที่กระท่อมร้างแห่งนี้มีจุดจดหมายเก่าให้สามารถซ่อนยานรุ่นที่ใช้ระบบพับเก็บได้

เมื่อทั้งสองเก็บข้าวของสัมภาระที่จำเป็นลงจากยานเรียบร้อย เลอร์จึงสั่งการด้วยรีโมทคอนโทรลอันเดียวกับที่ใช้สั่งการโคจรจากดาวของตัวเองมายังดาวเคราะห์โลก ด้วยการกดปุ่มที่มีสัญลักษณ์เป็นรูปกระดาษพับเพียงพริบตาเดียว ยานก็พับตัวเองทบไปมาจนแบนแต่ดีด จากนั้นเธอก็หยิบยานที่มีสภาพแบนๆ นั้น ไปวางรวมกับจดหมายฉบับอื่นๆ ในตู้ใส่จดหมายหน้ากระท่อมร้างที่ศาสตราจารย์ประจำชั้นระบุพิกัดที่ปลอดภัยไว้

มนุษย์ดาวพุงสีโตมีลักษณะร่างกายผอมบาง ขนาดของยานหรือแม้ ประตูเข้าออกจึงมีขนาดเล็กแคบการพับเก็บยานของตัวเองให้เล็กแบนเหมือน พับกระดาษใส่ซองจดหมายจึงเป็นวิธีที่นิยมกันเมื่อต้องเดินทางโคจรออกนอก อวกาศ

เลอาร์แสดงความมั่นใจให้น้องชาย หลังลู่ศัสเกิดตระแวงว่าจะมีใครมา แอบหยิบยานของพวกเขาออกไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เธอชี้ให้น้องชายผ่าแผลด มองเข้าไปในตู้ที่ยังมีจดหมายอีกมากมายหลายสิบฉบับที่ไม่เคยถูกหยิบออกไป เปิดอ่านเลย มันเก่าเหลืองจนแทบจะย่อยสลายแล้วด้วยซ้ำ แฉมหน้าตาของยาน ของพวกเขาตอนนี้ก็คล้ายคลึงกับจดหมายฉบับอื่นๆ แทบไม่ผิดเพี้ยน แตกต่าง เพียงแค่การจำหน่ายเท่านั้นที่มันถูกระบุถึงผู้รับและที่อยู่ที่ไม่อยู่บนดาวเคราะห์โลกใบนี้

ลู่ศัสและเลอาร์เริ่มออกเดินทางจากกระท่อมร้างเพื่อเข้าสู่เมืองหลวง ตามแผนที่ GPS ที่ฉายออกมาจากตาดวงเดียวของแต่ละคน ถึงจะเป็นแผนที่ ของดาวเคราะห์โลกเหมือนกัน แต่รายละเอียดเรื่องเส้นทางของทั้งสองกลับ แตกต่างกัน เป็นเพราะลู่ศัสดาวน์โหลดแผนที่ดาวเคราะห์โลกจากเว็บไซต์ที่ไม่อัปเดตในเรื่องถนนหนทาง ทำให้ทั้งสองต้องยืมถกเถียงกันอยู่หลายครั้ง เรื่องเส้นทางจนเลอาร์อ่อนใจ กว่าจะรู้ว่าแผนที่ของลู่ศัสเป็นไฟล์ที่ไม่ได้ปรับปรุง ให้ทันสมัยตามช่วงเวลาจริงของดาวเคราะห์โลกในปัจจุบัน เขาทั้งสองก็เกือบจะ ต้องตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับบนโลกใบนี้เสียแล้ว

“ผมว่าเราไปถามคุณยายคนนั้นดีกว่านะเลอาร์ว่าถนนสายนี้เข้าเมือง ได้หรือเปล่า”

ยังไม่ทันที่เลอาร์จะอำปากกลมๆ ห้ามน้องชายผ่าแผลดได้ทัน ลู่ศัส ก็ใช้วิธีการหายตัววับเดียวแล้วไปปรากฏร่างของตัวเองต่อหน้าคุณยายคนหนึ่ง ซึ่งยืนรดน้ำต้นไม้อยู่ไม่ไกลนั้นเสียแล้ว คุณยายผู้เป็นมนุษย์โลกคนแรกที่ได้พบ เห็นมนุษย์ต่างดาวตัวเป็นๆครั้งแรกในชีวิต เธอถึงกับกรี๊ดร้องและผงะหงายหลัง ล้มตึงไปก่อนที่ลู่ศัสจะอำปากเอ่ยถามเส้นทางใด ๆ ออกมา

เลอาร์รับหายตัววาบตามตัวน้องชายกลับไปได้ทันก่อนที่ลูกหลานในบ้านของคุณยายจะวิ่งวิ่งกรูกันออกมาด้วยความตกใจเมื่อได้ยินเสียงกรี๊ดร้องของคุณยาย

ลูคส์และเลอาร์มาปรากฏตัวอีกครั้ง ด้วยระยะทางที่ห่างจากบ้านของคุณยายหลายสิบกิโลเมตร เด็กทั้งสองก็ตกใจเช่นกัน การหายตัววาบเดียวครั้งหลังสุดนี้ จึงเปรียบเสมือนการวิ่งหนีสุดชีวิตของทั้งสองนั่นเอง พลังงานในร่างกายก็เลยถูกใช้ไปมากเช่นกัน

“เป็นไงล่ะ ลูคส์...ทำอะไรไม่เคยคิดให้รอบคอบก่อนเลย นายไปปรากฏตัวแบบนั้น ในรูปร่างหน้าตาแบบนี้ นายจะไม่ได้กลับบ้านไปหาพ่อกับแม่อีกนะ จะให้พี่เตือนอีกกี่ที” ควันสีส้มอมเทาถูกพ่นออกมาพร้อมลมหายใจของเลอาร์

“ขอโทษครับ...เลอาร์ ผมลืม!!!” ลูคส์ทำหน้าที่สำนักมืด

“นายขอโทษเราก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรหรอก หลังจากพวกเราเข้าเมืองแล้ว เราอาจต้องแยกทางกันไปค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อทำรายงานกันคนละสถานที่ เราไม่ได้อยู่ช่วยเหลือนายได้ตลอดเวลาหรอกนะ จากนั้นไป...นายต้องเป็นมนุษย์ต่างดาวที่รอบคอบกว่านี้ ต้องคิดก่อนตัดสินใจทำนะ เข้าใจมั๊ย?”

“รู้แล้วล่ะนะ...เลอาร์นี่ ขี้บ่นจริงๆ เล้ย” ลูคส์ตอบพลางกะพริบตาเพื่อเปิด GPS ของตัวเองอีกครั้ง

“แล้วตกลงตอนนี้เราอยู่บนถนนเส้นไหนกันแล้วล่ะเนี่ย” เลอาร์รำพึงรำพันออกมาด้วยความอ่อนเพลียเนื่องจากพลังงานที่ลดลง เธอจึงยังไม่สามารถเปิด GPS แผนที่ของตัวเองได้ เลอาร์จึงใช้แผนที่ GPS ร่วมกับน้องชายของเธอไปก่อน และเมื่อได้เห็นเส้นทางในแผนที่ของลูคส์ เธอจึงทราบในทันทีทันใดว่ามันไม่ใช่แผนที่ที่อัปเดตแล้วเหมือนเช่นแผนที่ของเธอ เลอาร์จึงต้องอบรมสั่งสอนน้องชายผ่าแผล่อีกครั้ง อีกครั้ง และอีกหลายครั้ง กว่าทั้งสองจะเดินทางไปถึงจุดหมายในเมืองหลวง

เมืองหลวงของแผ่นดินที่มีรูปร่างคล้ายขวานนี้ มีมนุษย์โลกอาศัยอยู่

ค่อนข้างหนาแน่น ความเสี่ยงที่มีมนุษย์โลกสักคนจะมองเห็นร่างมนุษย์ต่างดาวของเด็กทั้งสอง จึงมีมากขึ้นกว่าขานเมืองที่จากมามากนัก เลอาร์จึงตัดสินใจใช้นาฬิกาแสงนาโนเลเซอร์ของเธอที่ศาสตราจารย์สอนให้ประดิษฐ์ไว้ใช้เพื่อการแปลงร่างมาแปลงร่างให้ตัวเองและน้องชาย เนื่องจากเลอาร์เป็นเพียงผู้เดียวที่มีเครื่องมือวิเศษนี้ เพราะลุดส์ถูกปรับให้สอบตกในวิชานั้นพร้อมกับถูกศาสตราจารย์ยึดเครื่องมือวิเศษนั้นไว้ เพราะเขาใช้เครื่องมือวิเศษดังกล่าวแปลงร่างตัวเองเล่นจนเกิดความอลหม่านขึ้นในโรงเรียน

โดยร่างของเลอาร์ที่ถูกแปลงแล้วเป็นมนุษย์เพศหญิงหน้าตาน่ารัก สดชื่นแจ่มใส ส่วนร่างของลุดส์ก็ถูกแปลงให้เป็นร่างของมนุษย์เพศชาย บุคลิกกระตือรือร้นออกจุกจุกเห็น โดยการแปลงร่างนี้สามารถทำได้เพียงหนึ่งร่างต่อหนึ่งคนเท่านั้นตลอดการเดินทางทัศนศึกษาในครั้งนี้ เพราะศาสตราจารย์เกรงว่าเด็ก ๆ จะแปลงร่างเล่นกันจนอาจทำให้มนุษย์โลกแตกตื่นได้ เช่นเดียวกับที่ลุดส์เคยทำมาแล้ว

เมื่อมีรูปร่างและหน้าตาเหมือนกับมนุษย์โลกเป็นที่เรียบร้อยแล้วเลอาร์ก็ได้ทดลองเดินทางอยู่ในเมืองกับลุดส์ต่ออีกสักพักหนึ่ง ก่อนที่จะรู้สึกถึงวงจรคอมพิวเตอร์ในหัวที่คล้ายจะซัดกันแทบพัง ทั้งรังสีอัลเลอ์ฟูลจากเครื่องแต่งกายของมนุษย์โลกที่ส่งพลังพุ่งเข้าสู่จอประสาทตาบาง ๆ ของเลอาร์ ทั้งเสียงพูดที่ประกอบด้วยความดังหลายหลากเดซิเบล และโชนจะอีกมากมายหลายภาษาจนขีปแปลภาษาที่เอเดรียมมาในประสาทหูทำงานแทบไม่ทัน ยังไม่นับรวมถึงมลพิษทางอากาศที่คละคลุ้ง จนทำให้ร่างมนุษย์ต่างดาวเพศที่ต้องใช้เฉพาะสารสังเคราะห์บริสุทธิ์ในการขาร์จพลังงานของเธอไม่สามารถรับมือกับสิ่งเหล่านี้ได้ ในที่สุด...เธอก็เลือกที่จะเดินทางออกจากเมืองที่มีแต่สภาวะที่เป็นผลลบต่อร่างกายไปยังพื้นที่อื่นบนดาวเคราะห์โลกที่มีภูมิอากาศและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกว่ากับกายภาพของเธอ

ผิดกับลุดส์ที่เป็นมนุษย์ต่างดาวเพศที่แข็งแรงกว่า และสามารถใช้สารสังเคราะห์รูปแบบอื่น ๆ ในการขาร์จพลังงานของตัวเองได้มากกว่าจึงทำให้ลุดส์ทนทานอยู่กับรังสีและมลพิษได้ดีกว่า แถมยังรู้สึกสนุกสนานตื่นเต้นอยู่

ท่ามกลางมนุษย์โลกได้โดยอาจไม่ใช่เพียงเพราะกายภาพของมนุษย์ต่างดาว ในเพศของลูคส์เท่านั้นที่ทำให้เป็นเช่นนี้ แต่คงเป็นเพราะอุปนิสัยส่วนตัวของเขาเองด้วย จึงทำให้ทั้งสองเลือกที่จะแยกทางกันไปศึกษาหาข้อมูลเพื่อเขียนรายงานส่งศาสตราจารย์กันตามความชอบและความเหมาะสมของตัวเอง

ก่อนจากกัน เลออาร์ได้อบรมสั่งสอนลูคส์อีกพักใหญ่ ถึงจะจากกันแค่ชั่วคราว แต่พี่สาวฝาแฝดก็อดไม่ได้ที่จะเป็นห่วงน้องชายของตน

“เรอว่า...เราแปลงร่างให้นายโตเกินความเป็นจริงไปนะ นายดูเป็นหนุ่มมากเลยละ แต่ถ้าจะแปลงร่างให้นายเป็นเด็กเท่าความเป็นจริง เราก็กลัวว่านายจะโดนรังแก ศาสตราจารย์บอกว่ามนุษย์โลกมีระบบสมองกลที่ซับซ้อนกว่าเรานัก แต่ไม่ค่อยได้ถูกใช้ไปในทางสร้างสรรค์ เพราะฉะนั้นมนุษย์โลกอาจจะหลอกให้เราทำอะไรที่ไม่สร้างสรรค์ตามแบบพวกเค้าก็เป็นได้นะ...”

“เอ่อ...เลออาร์ครับ เราแยกย้ายกันเถอะนะ เอาเวลาที่เลออาร์สั่งสอนผมรีบไปใช้ท่องเทียวศึกษาหาความรู้ แล้วเราจะได้รับกลับดาวของเรากันดีกว่านะครับ” ลูคส์อยากออกเดินทางเต็มทีแล้ว

เลออาร์ถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่ายออกมาเป็นควันสีส้มอมเทาด้วยความลึ้มตัว เธอรีบเก็บความรู้สึกเหล่านั้นไว้ แล้วสุดลมหายใจกลับเข้าไปก่อนที่ใครจะหันมาเห็นเข้า

ลูคส์หัวเราะขันอาการของเลออาร์

“บนโลกมนุษย์ เลออาร์คงแสดงอารมณ์กับผมมากกว่าที่ดาวของเราหน่อยนะครับ”

แล้วทั้งสองก็สัมผัสนิ้วโป้งกันเป็นการบอกลากา

เลออาร์เดินทางออกนอกเมืองไปแล้ว ลูคส์กลับเข้าไปท่องเทียวอยู่ในเมืองต่ออย่างเพลิดเพลิน เขาเดินเข้าห้างสรรพสินค้า ออกไปเยี่ยมชมวัดวาอาราม เข้าไปดูสัตว์ในสวนสัตว์ และอีกหลายสถานที่จนหมดวันแต่ละวันไปอย่างรวดเร็ว ลูคส์แปลกใจกับพฤติกรรมหลายอย่างของมนุษย์โลกไม่ว่าจะเป็นเรื่องการพูด การฟัง การหัวเราะ ร้องไห้ หรืออาการโกรธ ดีใจ เสียใจ มนุษย์โลกสามารถ

ปรับเปลี่ยนอารมณ์ตัวเองได้รวดเร็วและหลากหลายมาก อาจเป็นเพราะปริมาณสารเคมีบางชนิดในเลือดมีความหนาแน่นกว่าของมนุษย์ดาวพุงสีได้อย่างลึกลับก็เป็นได้ ทำให้เขายังรู้สึกสนุกตื่นเต้นกับการได้มาทัศนศึกษาที่ดาวเคราะห์โลกนี้มากขึ้น

แต่พฤติกรรมใดๆ ก็ไม่ทำให้ลูคัสประหลาดใจเท่ากับการ “กิน” ของมนุษย์โลกที่แตกต่างกับมนุษย์ที่ดาวพุงสีของลูคัสราวกับอยู่กันคนละกาแล็กซี มนุษย์ดาวพุงสีโตของลูคัสรับประทานสารประกอบจากผักเพียงหนึ่งแคบซูลก็รู้สึกอิ่มหน้าสำราญจนไม่รู้สึกลอยากจะกินอะไรไปอีกเป็นเดือน แต่มนุษย์โลกกลับมีความสุขกับการกินมากกว่านั้นเขาเคยติดตามข่าวสารของดาวเคราะห์โลกมาบ้างเมื่อสมัยเด็ก และเคยประหลาดใจที่สุดกับข่าวที่ว่า มนุษย์โลกสามารถกินได้แม้กระทั่ง อิฐ หิน ปูน ทราช และเนื้อสัตว์นานาชนิด ทั้งสัตว์ปีก สัตว์บก สัตว์น้ำ สัตว์ป่า และแมลง มนุษย์โลกเริ่มรณรงค์อยู่กับการกินในภัตตาคารหรูหรา และฟาสต์ฟู้ดหลากยี่ห้อ แม้มนุษย์โลกจะมีฐานะแตกต่างกัน แต่ทุกคนก็พยายามจะกินให้มากที่สุดและดีที่สุดเหมือนๆ กัน โดยไม่คำนึงถึงฐานะของตัวเอง เพราะเข้าใจว่าอาหารที่ดีที่สุดคือเนื้อสัตว์ราคาแพงๆ นั่นทำให้ลูคัสนึกถึงภาพสัตว์ทั้งหลายของดาวเคราะห์โลกเหล่านั้น ว่าพวกมันมีหน้าตาไม่ต่างจากหน้าตาของมนุษย์โลกเองเลย มีตาสองดวง มีจมูกหนึ่งจมูก มีปากหนึ่งปาก และที่สำคัญ...สัตว์ก็มีหัวใจและความรู้สึกคล้ายๆ กันกับที่มนุษย์โลกมี เสมือนเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน แต่ทำไมมนุษย์โลกยังกล้าที่จะกินกันเองและเพราะพฤติกรรมดังกล่าวนี้เองที่ทำให้ลูคัสรู้สึกว่สิ่งของหรือสัตว์เหล่านั้นคงจะมีรสชาติที่เอร็ดอร่อยมากอย่างแน่นอน เขาจึงตัดสินใจที่จะทำรายงานในหัวข้อเรื่องการ ‘กิน’ ของมนุษย์โลก

ลูคัสเริ่มทดลองกินอาหารตามแบบที่มนุษย์โลกกินเพื่อหาข้อมูลประกอบการเขียนรายงานของตัวเอง และเพียงแค่อิ่มได้สัมผัสอาหารคำแรก ลูคัสก็เข้าใจได้ในทันทีว่าทำไมมนุษย์ถึงไม่ยอมหยุดกิน และทำท่าเหมือนไม่รู้จ้กว่า ‘อิม’ หรือ ‘พอ’ เพราะความอร่อยนั่นเองที่แผ่ซ่านไปทั่วทุกปุ่มรับรสในลิ้นของเขาจนผลอหลับตาพร้อมด้วยความสุข

หลังจากนั้นทุกวัน ลุคส์ก็เลือกเดินเข้าแต่ร้านอาหาร โดยไม่คิดจะศึกษาหาความรู้จากสถานที่อื่น ๆ อีก เขาใช้เวลาแทบทั้งหมดของการมาทัศนศึกษาที่เหลือหมดไปกับการกินอาหารทุกร้าน บนถนนทุกสาย เขากินทุกอย่างที่พนักงานนำมาเสิร์ฟ ต้มทุกอย่างที่มนุษย์โลกแนะนำ จนในที่สุด...ร่างกายของลุคส์ ก็วบอ้วนขึ้นด้วยเวลาอันรวดเร็ว ถึงกระนั้นลุคส์ก็ยังคงออกเดินทางด้วยร่างอันอ้วนอวบไปหาของกินอร่อยๆ โดยไม่รู้สึกลงถึงความผิดปกติของร่างกายมนุษย์ของตัวเองแต่อย่างใด จนวันหนึ่ง...

“ที่อ้วนๆ เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า ลูกโหวไหมครับ?” เสียงโหวกโหวกโวยวายของเด็กเสิร์ฟ ที่ตะโกนเรียกลุคส์ตามขนาดของร่างกายปลุกเขาให้ตื่นจากภวังค์ หลังจากที่เขาลุกเดินออกจากโต๊ะอาหารไปเพียงหนึ่งก้าวแล้วกลับหงายหลังล้มตึงลงเสียก่อนจะถึงก้าวที่สอง

“ไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไร ผมสบายดี” เขาตอบเด็กเสิร์ฟไปแบบนั้น เพราะเป็นความรู้สึกจากจิตใจ แต่อาการมันและปวดศีรษะจนคล้ายจะอาเจียนเอาอาหารที่เพิ่งกินเข้าไปทั้งหมดออกมานั้น มันเป็นอาการทางร่างกายของมนุษย์ที่เขาแปลงร่างมา ซึ่งทำให้เขาแปลกใจตัวเองเล็กน้อย

“ลูกโหวไหมครับ เดี่ยวผมช่วย” เด็กเสิร์ฟคนเดิมพยายามดึงแขนของลุคส์ขึ้น แต่ด้วยรูปร่างผอมบางเพียงแค่นี้ของร่างลุคส์ เขาจึงไม่สามารถช่วยลุคส์ให้ยืนขึ้นได้อย่างที่ตัวเองออกปาก ตัวลุคส์เองก็ไม่สามารถแม้แต่จะยืนที่จะลุกขึ้นจากพื้นได้ด้วยตัวเอง เด็กเสิร์ฟอีกสี่คนจึงต้องเข้ามาช่วยกันทั้งดึงและดันร่างของลุคส์ให้กลับมาขึ้นตั้งฉากบนพื้นโลกได้อีกครั้ง

ลุคส์พยุงตัวเองกลับบ้านอย่างไม่ค่อยเข้าใจ เขาค่อยๆ เดินค่อยๆ ก้าว เพราะเริ่มรู้สึกถึงความปวดร้าวที่แปลบแปลบอยู่ที่หัวเข่า ลุคส์กลับถึงบ้านด้วยสภาพเหนียวอ่อน หอบหายใจแรงราวกับวิ่งกลับมา เขาเปลี่ยจนผลอยหลับไปตามธรรมชาติของร่างกายมนุษย์

หลังจากวันนั้น ลุคส์ก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองอ่อนเปลี่ยจนไม่สามารถลุกขึ้นเดินออกไปหาของกินอร่อยๆ เช่นวันก่อนๆ ได้อีกเขาก็เลยได้แต่นั่งและนอน

อยู่บนเตียงเป็นส่วนใหญ่ กินอาหารสำเร็จรูปง่าย ๆ ไร้รสชาติเพื่อให้ร่างกายมนุษย์ของตัวเองดำเนินอยู่ต่อไปได้ จนความรู้สึที่ที่เคยชินแต่อาหารรสชาติดีทำให้เขาไม่สามารถอดทนอยู่กับความอยากกินอาหารอร่อยต่อไปได้อีก เขาจึงเริ่มพยายามปรุงอาหารอร่อย ๆ กินเอง

ข้อมูลในฮาร์ดดิสก์สมองของลูคส์ถูกคลิกเปิดเฉพาะโพลเดอร์ที่เกี่ยวกับอาหารที่เขาเคยบันทึกไว้ด้วยชิปในจอประสาทตา เขาทดลองทำตามสูตรเหล่านั้นแล้วลองชิมดู ปรากฏว่าลูคส์สามารถปรุงอาหารได้อย่างที่มนุษย์โลกทำ ด้วยรสชาติที่ไม่ผิดเพี้ยนจากกันเลย จากนั้นมา เขาก็เอาแต่หมกมุ่นทำอาหารอร่อย ๆ กินเอง ลูคส์ทำอาหารกินวันละมากมายเพราะอยากกินไปเสียทุกอย่าง แต่ทุก ๆ วันเขาก็กินเองได้ไม่หมดก็เลยต้องเอาไปแจกเพื่อนบ้านใกล้ไกลในละแวกนั้น หลังจากที่ทุกคนได้ชิมอาหารของลูคส์แล้วต่างก็ติดใจในรสชาติเป็นอย่างมากและเรียกร้องให้ลูคส์เปิดร้านอาหารกันยกใหญ่

ลูคส์ตัดสินใจเปิดร้านอาหารเพราะทนเสียงเรียกร้องเหล่านั้นไม่ไหว หลังจากเปิดร้านได้เพียงไม่กี่วันก็มีลูกค้ามาอุดหนุนกันจนล้นหลาม เพราะต่างก็บอกกันไปแบบปากต่อปาก จนรายการโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ต้องมาทำข่าวกันจนลูคส์กลายเป็นคนดังเพียงชั่วข้ามคืน ในฐานะ “บิกุล” ชายร่างอ้วนเจ้าของร้านอาหารที่อร่อยที่สุดในโลก

บนดอยสูงทางภาคเหนือของประเทศ เลอาร์กำลังเพาะพันธุ์ผักปลอดสารพิษที่ค้นคว้าด้วยตัวเองอยู่อย่างเพลิดเพลิน เพื่อนมนุษย์โลกคนหนึ่งเดินถือหนังสือพิมพ์เข้ามาหาและชักชวนให้เธอดูสตูป์ข่าวร้านอาหารที่อร่อยที่สุดในโลกในคอลัมน์หนึ่งของหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น

“นี่เรไร (ชื่อที่เลอาร์ใช้เมื่ออยู่บนดาวเคราะห์โลก) วันไหนเราเข้าเมืองหลวง เราไปทานอาหารร้านนี้นักดีกว่านะ” เพื่อนมนุษย์โลกเพศเดียวกับเลอาร์เอ่ยชวนหลังจากอ่านสตูป์ข่าวจบ

เลอาร์รับหนังสือพิมพ์ไปดูต่อ แต่ยังไม่ทันจะได้อ่านเนื้อความสักประโยคเธอก็ตกใจจนตาแทบจะถลนออกมาชนกับภาพในหนังสือพิมพ์

“ลัคส์!!!!” เลอาร์อุทานเป็นภาษามนุษย์โลกได้เพียงแค่นั้น เพราะประโยคที่เปลือเธอเปลอสบถออกมาเป็นภาษาของดาวพุงส์โต จนเพื่อนมนุษย์โลกของเธอตกใจจึงหันนำเลอาร์ด้วยความงงวย ครันสี่ส้อมมหาลอยบางๆ อยู่ในอากาศแถวนั้น โชคดีที่เพื่อนมนุษย์โลกของเธอไม่ทันสังเกตเห็น

กว่าเลอาร์จะสรุปผลการทดลองในเรื่องเกษตรกรรมปลอดสารพิษที่ตัวเองตั้งใจทำรายงานส่งศาสตราจารย์ที่ดาวของตัวเองเสร็จสิ้น เวลาก็ล่วงเลยไปจนถึงกำหนดกลับดาวพุงส์โตของตัวเองแล้ว เช่นเดียวกับเวลาที่ล่วงเลยนั้นก็ทำให้ร่างกายมนุษย์ของลัคส์เองก็ทรุดโทรมตามลงไปด้วยเช่นกัน เขาล้มตัวลงนอนทุกวันด้วยอาการเจ็บแปลบที่หน้าอก แน่นจนรู้สึกหายใจแทบไม่ออก ลัคส์พยายามใช้แสงนาโนผ่านฝ่ามือตัวเองสแกนไปทั่วๆ บริเวณที่เจ็บปวดในจุดต่างๆ ของร่างกาย แต่ก็หาสัญญาณใดๆ ไม่พบ เนื่องจากไขมันได้แผ่ปกคลุมไปทั่วทั้งร่างแล้ว หัวเข่าที่ต้องรองรับน้ำหนักอันมหาศาลก็ปวดร้าวจนลุกขึ้นเดินอีกไม่ไหว ลัคส์ปวดศีรษะจนแทบจะระเบิดทุกเช้า และในวันที่ทั้งสองนัดหมายกันเพื่อจะออกเดินทางกลับดาวของตัวเอง เลอาร์จึงพบเพียงร่างอ้วนทมหสติของน้องชายตัวเองนอนอยู่ในร้านอาหารของเขา

ร้านอาหารถูกปิดมาหลายวันแล้วก่อนที่เลอาร์จะมาถึงแต่ลูกค้ายังคงแวะเวียนมารอรับประทานอาหารของลัคส์อยู่ไม่ขาดสาย เลอาร์จึงถือโอกาสแจ้งกับลูกค้าทุกคนว่าร้านได้ปิดกิจการลงแล้ว โดยให้เหตุผลเพียงว่าคุณณึกูกป่วยหนักจนไม่สามารถกลับมาดำเนินกิจการได้อีก แต่ความจริงยิ่งกว่านั้นที่เลอาร์ไม่อาจบอกได้อีกก็คือทั้งสองต้องกลับดาวของตัวเองในไม่ช้านี้แล้วต่างหาก ลูกค้าต่างตกใจและรู้สึกเศร้าเสียตายอย่างบอกไม่ถูก

ลัคส์นอนสลบไสลไม่ได้สติมาหลายวัน เลอาร์นั่งมองน้องชายตัวเองพร้อมกับใช้ความคิดอยู่พักใหญ่ แล้วจึงเริ่มตรวจหาสัญญาณชีพของร่างกายมนุษย์โลกของลัคส์จนพบว่ายังมีหลงเหลืออยู่ เธอจึงพยายามจะแปลงร่างน้องชายให้กลับเป็นมนุษย์ดาวพุงส์โตดั้งเดิม เพื่อจะได้สละร่างมนุษย์โลกที่เต็ม

ไปด้วยไขมันนี้ทั้งเสีย แต่ชั้นไขมันที่หนาเกาะใต้ผิวหนังของลูคส์ทำให้เรดาร์ยิงหาจุดสั่งการการแปลงร่างได้ค่อนข้างยาก เลออาร์ใช้เวลาอยู่นานกว่าจะหาพบ แต่หลังจากที่พบแล้วสัญญาณที่ยิงไปก็กลับไม่ทำงาน ไม่ว่าเธอจะยิงเรดาร์ด้วยแสงเข้มขั้นสูงขนาดไหน ลูคส์ก็ยังคงนอนเป็นชายร่างอ้วนอยู่เหมือนเดิม

เลออาร์ตัดสินใจแบกร่างอ้วนอ้วนของน้องชายขึ้นหลัง และออกเดินทางกลับไปยังที่ซ่อนยานอวกาศที่อยู่ ณ กระท่อมร้างขานเมือง ในกลางดึกคืนนั้น พลังบริสุทธ์ที่เธอซาร์จมาจากดอยสูงจนเต็มร่าง ทำให้เลออาร์พาลูคส์หายตัว วาบเดียวก็กลับถึงกระท่อมร้างกลางสวนทุเรียนได้ด้วยความเร็วว่าตอนขามาเป็นเท่าตัว เธอวางลูคส์ลงนอนที่พื้นแล้วเริ่มกระบวนการขยายยานที่ซ่อนอยู่ในตู้จดหมายเก่าคร่ำคร่านั้นให้มีขนาดดั้งเดิม เลออาร์ตัดสินใจจะนำร่างลูคส์กลับดาวฟุงส์โต ทั้งที่ยังมีร่างกายเป็นมนุษย์แบบนี้ เนื่องจากเธอไม่สามารถจะช่วยคืนร่างให้น้องชายได้ด้วยตัวเธอเอง

เลออาร์ยิงริโมทเพื่อเปิดประตูยานอวกาศออก แล้วค่อยๆ แบกร่างลูคส์ขึ้นไป แต่ปรากฏว่า...ร่างกายมนุษย์ของลูคส์ที่อ้วนโตกว่าขนาดของประตูยานอวกาศมาก ทำให้เธอไม่สามารถแบกลูคส์ผ่านเข้าไปได้ เลออาร์ลองกดปุ่มต่างๆ ที่มีอยู่ในริโมทคอนโทรล เพื่อหาทางให้ประตูยานอวกาศขยายออกมากขึ้น แต่ก็ไม่มีปุ่มไหนสั่งการไปที่ประตูเลย ยานอวกาศที่เธอและน้องชายใช้เดินทางมาอาจเป็นยานรุ่นเล็กแบบที่ใช้งานง่าย วิธีการทำงานไม่ซับซ้อนมาก เหมาะสำหรับเด็กๆ อย่างพวกเธอ จึงเป็นไปได้ที่จะไม่มีลูกเล่นนี้ให้สั่งการ

เลออาร์ทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดอาลัยตายอยาก เธอนึกไม่ออกเลยว่าจะกลับดาวของตัวเองได้อย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้ เลออาร์ทุบตีลงไปบนพวงอ้วนอ้วนของลูคส์ที่นอนหลับไหลไม่ได้สติอยู่ตรงหน้าอย่างบ้าคลั่ง จนลูคส์เริ่มรู้สึกตัว

“อะไรกันเนี่ย เลออาร์ ตีผมทำไม?” ลูคส์จ้วเจียถามอย่างอ่อนแรง

เลออาร์ทั้งโกรธทั้งสงสารน้องชายในเวลาเดียวกัน “เจ็บไหมล่ะ...ถ้าเราตีแล้วนายรู้สึกเจ็บกับเค้าก็คงจะดี เราจะตีนายให้สำนึกก่อนจะเกิดเรื่องแย่ๆ พวกนี้ขึ้น...”

“ตียังไงผมก็ไม่เจ็บหรอก ร่างกายผมป่วย ผมยังไม่รู้สึกอะไรเลย แค่รู้สึกแปลกๆ กับอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็เท่านั้น” น้องชายอธิบายความรู้สึกของตัวเอง

“นายจะรู้สึกได้ยังไง เราแค่แปลงร่างมา เราไม่ได้เกิดมาในร่างนี้สักหน่อย...” เลอาร์ทถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า ควันสีล้มอมเทาฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ

“แล้วนี่เราอยู่ที่ไหนกันครับ” ลุคส์เงยหน้ามองรอบตัว แล้วก็อุทานอย่างเหนื่อยอ่อนด้วยความดีใจเมื่อเหลือบมองเห็นยานอวกาศของตัวเองจอดอยู่ข้างๆ

“เฮ้ เราจะกลับบ้านกันแล้วใช่ไหมครับ?”

เลอาร์ทก็มองร่างของลุคส์แล้วย้อนถามสั้นๆ

“กลับบ้านหรือ?...”

ลุคส์ก็มองร่างของตัวเองแล้วจึงเข้าใจได้อย่างง่ายดาย ทั้งสองกอดคอกันน้ำตาไหลซึมออกเป็นประกายสีม่วง

ฟ้าสว่างขึ้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แต่ทั้งสองใช้โทรจิตทางไกลสอบถามศาสตราจารย์กันจนพบคำตอบแล้วว่า ลุคส์ต้องรักษาร่างกายมนุษย์โลกที่แปลงร่างมาให้แข็งแรงดังเดิมก่อน เพราะสภาพร่างกายแรกที่แปลงมาเท่านั้นที่เรดาร์ได้บันทึกรหัสไว้ และเรดาร์จะแปลงร่างกลับให้ก็ต่อเมื่อรหัสร่างกายนั้นตรงกับสภาพร่างกายเดิม

ลุคส์ และเลอาร์ท จึงเดินทางไปพบหมอที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง หลังจากการตรวจวินิจฉัยด้วยเครื่องมือแพทย์หลายชนิดแล้ว หมอก็มองลุคส์ด้วยสีหน้าเศร้าหมองพร้อมกับแจ้งว่าลุคส์ป่วยด้วยโรคร้ายหลายโรค ซึ่งมีสาเหตุของโรคส่วนใหญ่มาจากพฤติกรรมการกินของลุคส์ทั้งสิ้น เขาอธิบายให้สองพี่น้องฟังง่ายๆ ว่า

“โรคทั้งหลายต่างๆ ของคุณเริ่มมาจากความอ้วนครับ...คุณรับประทานอาหารมากเกินไปจนความต้องการของร่างกายและอาหารที่รับประทานเข้าไปก็

เติมไปด้วยไขมันและสิ่งที่ไม่ดีประโยชน์ พออ้วนปุ๊บก็ทำให้เกิดโรคอื่นๆ ตามมาอีกเป็นเรื่อพ่วง ได้แก่ โรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง ไขมันอุดตันในเส้นเลือด หลอดเลือดหัวใจตีบตัน ซึ่งส่งผลให้เกิดอาการแน่นหน้าอกหายใจไม่ออก เนื่องจากเลือดไปเลี้ยงหัวใจไม่ได้เพราะไขมันไปอุดตันอยู่ รวมไปถึงอาการภายนอกอื่นๆ เช่น ข้อเข่าเสื่อม เนื่องจากหัวเข่าต้องรับน้ำหนักมากเกินความจำเป็นนั่นเองครับ”

เลอาร์นั่งฟังหมอบพูดพร้อมกับกลืนลมหายใจ เธอรู้ว่าลูคส์เลียนแบบพฤติกรรมกรรมการกินของมนุษย์โลกโดยไม่คิดนั่นเอง จึงทำให้ป่วยด้วยโรคภัยไข้เจ็บมากมายขนาดนี้ เมื่อทราบสาเหตุทั้งหมดแล้ว เลอาร์จึงตัดสินใจจะช่วยลูคส์ด้วยวิธีการของเธอเองเพื่อจะได้พาน้องชายในร่างกายที่สมบูรณ์แบบ แบบชาวดาวฟุงส์โตกลับบ้าน มิเช่นนั้นพ่อกับแม่คงจะเสียใจและไม่อนุญาตให้ทั้งสองออกไปท่องเที่ยวทัศนศึกษาที่ไหนอีก

เลอาร์เริ่มศึกษาเรื่องโภชนาบำบัด เพื่อรักษาโรคร้ายต่างๆ ให้ลูคส์ โดยนำวิชาความรู้เรื่องพืชผักปลอดสารพิษที่เธอได้จากบนดอยมาใช้ร่วมกัน พร้อมกันนั้นเธอก็ตัดสินใจกลับเข้าไปเปิดกิจการร้านอาหารต่อตามที่ลูคส์ต้องการ แต่เลอาร์ขอเปลี่ยนแปลงรายการอาหารทุกอย่างที่เคยมีในร้านแทบทั้งหมด และคิดค้นสูตรอาหารใหม่ๆ ขึ้นแทน ซึ่งมีสารอาหารครบห้าหมู่ตามที่ร่างกายมนุษย์โลกต้องการโดยไม่ใช้เนื้อสัตว์หรือส่วนผสมใดๆ ที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายเป็นส่วนประกอบของอาหารเลย

แต่เลอาร์ไม่เคยให้ความสำคัญกับรสชาติของอาหารมาก่อน เธอจึงไม่ใส่ใจในความอร่อยเหมือนกับลูคส์ อาหารที่เลอาร์ปรุงออกมาจึงมีรสชาติไม่อร่อยเหมือนเคยในความรู้สึกของลูกค้าที่เคยเข้ามาอุดหนุนในร้าน

ร้านอาหารของลูคส์ที่เคยอร่อยที่สุดในโลก จึงกลายเป็น...ร้านไม่อร่อย...ที่สุดในโลก ตั้งแต่วันนั้นจำนวนลูกค้าที่เคยมีมากมายก็เริ่มลดลงจนเหลือเพียงลูคส์เท่านั้นที่ยังถูกเลอาร์บังคับให้เป็นลูกค้าอยู่

ลูคัส...ลูกค้าของเลอาร์ที่เหลือเพียงคนเดียว จำต้องกินอาหารไม่อร่อยที่เลอาร์ปรุงขึ้น แต่มีทั้งแพทย์และนักโภชนาการรับรองว่ามีประโยชน์ต่อสุขภาพของมนุษย์โลกเป็นอย่างมากในทุกด้าน เพียงแต่มัน...ไม่อร่อย...ก็เท่านั้น

ลูกค้าที่คิดถึงอาหารฝีมือลูคัสต่างมาเยี่ยมเยียนและอยากให้ลูคัสหายเจ็บป่วยไวๆ เพื่อจะได้กลับมาปรุงอาหารให้พวกเขาอีก แต่เมื่อเห็นอาการป่วยหนักของลูคัส ต่างก็ตกใจและคิดว่าพวกเขาคงหมดหวังที่จะได้กินอาหารฝีมือลูคัสอีก พวกเขาทอดถอนใจและกลับนึกถึงสุขภาพของตัวเองขึ้นมาบ้าง

หลายเดือนผ่านไป ลูกค้าที่เคยแวะมาเยี่ยมเยียนก็ค่อยๆ ลดจำนวนลง แต่ในขณะที่เดียวกันอาการของลูคัสก็กลับค่อยๆ ดีขึ้น เพราะอาหารของเลอาร์ที่เป็นเสมือนทั้งยารักษาโรคและยาบำรุงทำให้ร่างกายของเขาเริ่มฟื้นคืนมา... จนในที่สุดลูคัสก็เริ่มคุ้นชินกับอาหารไม่อร่อยของเลอาร์

เมื่อลูคัสเริ่มมีแรงพูดคุยได้ตามปกติ เขาจึงเล่าให้ลูกค้าที่เหลือเพียงไม่กี่คนที่ยังคงแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนอยู่ฟังถึงสาเหตุที่ทำให้เขารอดตายจากโรคร้ายต่างๆ มาได้ ลูกค้าเหล่านั้นต่างก็ประหลาดใจที่ลูคัสรอดพ้นจากโรคร้ายร้ายกาจได้เพียงเพราะอาหารจาก...ร้านไม่อร่อย...ไม่ใช่ยารักษาพิเศษราคาแพงจากต่างประเทศแต่อย่างใด เขายังเล่าให้ลูกค้าเหล่านั้นฟังอีกว่า อาหารจาก...ร้านไม่อร่อย...ยังเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะพามนุษย์ไปสู่จุดสุดท้ายของชีวิต โดยไม่ต้องผ่านความเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายต่างๆ

ลูกค้าเหล่านั้นต่างก็กลับไปพูดคุยกันปากต่อปากอีกครั้งถึงสิ่งที่ลูคัสบอกเล่า จนอีกไม่กี่วันต่อมา...ร้านไม่อร่อย...ก็เริ่มมีลูกค้าทยอยกลับเข้ามาอุดหนุนดังเดิม ผิดกันแต่ว่าครั้งนี้ลูกค้าส่วนใหญ่กลับเป็นเด็กๆ มากขึ้น เพราะพ่อแม่เหล่านั้นเชื่อในแนวคิดของลูคัสผู้ผ่านประสบการณ์อันเลวร้ายมาแล้ว ลูคัสยังเตือนสติพวกเขาอีกว่า อย่าขึ้นขอบที่จะลิ้มลองของแปลกใหม่ หากของแปลกใหม่นั้นไม่ได้ให้ประโยชน์กับร่างกายของเรา อาหารอร่อยสีสันทสวยงามแต่มีโทษมากกว่าประโยชน์ อาหารนั้นก็ไม่ว่ากับยาเสพติด หากไม่ลองก็คงไม่ติด ถ้าต้องลองก็ควรลองแต่ของที่มิประโยชน์ จะได้เสพติดแต่อาหารที่

มีประโยชน์

หลังจากลูกค้าเริ่มกลับเข้า...ร้านไม่ร่อย...มากขึ้น ลุคส์ก็ขอให้เลอาร์พิมพ์สูตรอาหารไม่ร่อยแจกจ่ายเผยแพร่ เพื่อให้ลูกค้าได้กลับไปทดลองทำกินกันเอง เพราะมนุษย์ต่างดาวที่ไม่เคยลิ้มรสอาหารมาก่อนอย่างเลอาร์ยังสามารถประกอบอาหารที่มีประโยชน์ได้ เขาก็เชื่อว่ามนุษย์โลกก็ต้องสามารถทำได้เช่นกัน เลอาร์ปฏิบัติตามที่น้องชายต้องการด้วยความรู้สึกภูมิใจในตัวเขา และเพราะอีกไม่นาน...ร้านไม่ร่อย...ก็คงจะต้องปิดตัวลงแล้วจริงๆ

โรงเรียนที่ลุคส์และเลอาร์เรียนอยู่ที่ดาวฟุงส์โตกำลังจะเปิดเทอมในอีกไม่ช้านี้ ระยะเวลาบนดาวเคราะห์โลกที่ผ่านมาแล้วหลายเดือน แต่เมื่อเทียบกับเวลาที่ดาวฟุงส์โตแล้วกลับผ่านไปเพียงไม่กี่สัปดาห์ แต่เด็กทั้งสองกลับรู้สึกว่าเวลามันผ่านไปเร็วยิ่งกว่านั้นเสียอีกเรื่องทั้งหมดเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ประสบการณ์ใหม่ๆ มากมายเกิดขึ้นกับชีวิตมนุษย์ต่างดาวเล็กๆ ทั้งสอง จนมีเรื่องราวและข้อมูลให้เขียนเป็นรายงานส่งศาสตราจารย์ได้อย่างสนุกสนาน และคาดว่าทั้งสองคงจะได้คะแนนในครั้งนีดีไม่น้อย เพราะเป็นรายงานที่เขียนขึ้นจากประสบการณ์จริงยิ่งกว่าละครของทั้งสองเลยทีเดียว...

.....

...พ่อและแม่ของลุคส์และเลอาร์ ฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวของลูกทั้งสองผ่านเว็บแคมบนดาวเทียมส่วนตัว ท่านทั้งสอง รู้ว่าลูกๆ คงจะต้องลิ้มขอลายเซ็นต์ จอร์จ ลูคส์ กลับไปฝากอย่างแน่นอนอยู่แล้ว เพราะเด็กทั้งสองไม่มีเวลานึกถึงเรื่องดังกล่าวเลยแม้แต่นาทีเดียว แต่ท่านทั้งสองกลับไม่เสียใจหรือเสียดายสักนิด เพราะหลังจากที่ได้เห็นการดำเนินชีวิตบนดาวเคราะห์โลกของลูกๆ ในครั้งนี้แล้ว ทำให้ท่านเห็นพ้องต้องกันว่า นอกจากโลกได้สร้าง จอร์จ ลูคส์ ให้เป็นผู้กำกับยอดฝีมือในดวงใจของท่านทั้งสองแล้ว โลกยังสร้าง ลุคส์และเลอาร์ ให้เป็นพระเอกและนางเอกได้อย่างน่าประทับใจที่สุดในจักรวาลอีกด้วย...

ติดหวาน

วุฒินันท์ ชัยศรี

อย่าว่าแต่ลูกของฉันเลย แม้แต่ฉันเองก็ยังอดเหลือบแลสลายตาไปตามกลิ่นหอมหวานนั้นไม่ได้ น้ำลายฉันค่อยๆ กระจายจนเต็มกระพุ้งแก้ม พร้อมกับเสียงร้องของกระเพาะที่โอดครวญราวกับนักโทษร้องขออิสรภาพ ทว่าเพียงแวบเดียว หนูไฝลูกของฉันก็เป็นหน้าหนี วิ่งต่ออย่างไม่รู้ร้อน อาการของลูกในวินาทีก่อนหน้าคงไม่ต่างจากฉัน นี่ก็สงสารลูกขึ้นมาจับใจ เราทั้งคู่ออกกำลังกายกันมาพอสมควรแล้ว บางครั้งการให้รางวัลแก่ความพยายามเสียบ้างก็คงไม่ผิดอะไรมากนัก

“จะกินขนมสักชิ้นใหม่ลูก เดี่ยวแม่ซื้อให้” ฉันลองหยิ่งเชิง “ขี้นเดียวไม่เป็นอะไรหรอกนะ”

“ไม่ครับ ไข่จะไม่กินขนมหวาน ไข่จะลดน้ำหนักให้ได้เยอะๆ จนกว่าแม่จะหายตีครับ”

สิ้นเสียงลูกชาย ฉันรู้สึกหายใจติดขัดคล้ายว่าก้อนสะอื้นขึ้นมาจุกอยู่ที่คอ

ย้อนกลับไปเมื่อครั้งอดีต ใครเลยจะเชื่อว่าัยฉันอย่างฉันจะเคยเป็นเด็กผู้หญิงผอมแห้ง แคระแกร็น ตัวลีบหัวโต ดูน่าเกลียดน่าชังในความหมายตรงตัว ตอนนั้นฉันไม่รู้จริงๆ ว่าจะเอาสารอาหารจากไหนมาบำรุงร่างกายให้

มีเนื้อหนังบ้าง ลำพังแค่จะหาวอะไรใส่ท้องมือต่อมือยังลำบาก ความยากจนไม่ได้บังคับเรา แต่มันขู่เชิญเราอย่างกักขฬะเลยทีเดียวนะเพื่อไม่ให้เราได้มือทั้งสอง ตอนนั้นมีเพียงแม่กับฉันอยู่ด้วยกันสองคนในห้องทับโถโถโส ส่วนพ่อเหลือแต่เพียงรูปถ่ายไว้ให้ดูต่างหน้า ฉันรู้จากแม่เพียงว่าพ่อตายก่อนที่ฉันจะเกิด นอกเหนือจากนั้นแม่ไม่เคยปรึกษา แม่อาศัยฝีมือเล็กๆ น้อยๆ จากที่เคยทำงานกับช่างเย็บผ้ามารับจ้างปะซ่อมเสื้อผ้าเป็นอาชีพให้เราทั้งคู่ได้พอจิวเฉียดกับการอดตาย

อันที่จริงแม้รายได้ของแม่จะไม่มากนัก บวกกับฉันเองเมื่อโตพอจะออกไปรับจ้างทำงานเล็กๆ น้อยๆ รายได้ของเราทั้งคู่ก็น่าพอมีพอใช้ หากแต่หาวอะไรใส่ทั้งสองท้องก็ไม่ใช่เรื่องยากขนาดนั้น ทว่าแม่ใช้จ่ายอย่างกระเบียดกระเสียด เจียดเอาเงินส่วนหนึ่งไว้เป็นค่าเล่าเรียนของฉันเสมอ ทั้งที่ฉันบอกแม่ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งว่าฉันจะเรียนถึงแค่จบการศึกษาภาคบังคับ จากนั้นจะไปหางานในโรงงานหรืออะไรก็ได้มาช่วยแบ่งเบาภาระแม่ ทุกครั้งที่พูดเรื่องนี้แม่จะโกรธมาก จนบางครั้งแม่ไม่ยอมพูดกับฉันเป็นวัน และฉันต้องเป็นฝ่ายจ้อทุกครั้งไป แม่บอกว่าเพราะแม่ไม่ได้เรียน อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จึงลำบากเช่นนี้ ฉันไม่ควรเดินซ้ำรอยความผิดพลาด แม่อยากให้ฉันเรียนให้สูงที่สุดเท่าที่แม่จะส่งเสียได้

เพราะความยากจนนี้เองทำให้ลีนของฉันคุ้นเคยกับข้าวคลุกน้ำปลาราคาถูก หรือกับข้าวง่ายๆ อย่างกระถินริ้วจิ้มน้ำพริกฝีมือแม่ วิัยเด็กของฉันกับขนมหวานจึงเหมือนถูกตัดขาดโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะขนมหวานป่าละไมที่ขายอยู่ข้างตลาด ขนมตาลของป้ารสหวานนุ่มละมุนลิ้น ฉันเคยลิ้มรสเมื่อแก่ให้ฉันกินตอนไปช่วยแกขายอยู่พักหนึ่ง ฉันติดใจขนมหวานของป้ามาก จนครั้งหนึ่งเคยเอาเงินที่แม่ให้ไปซื้อสมุดจดการบ้านไปซื้อขนมแก พอแม่รู้เรื่องเข้าก็หวดฉันเสียยับ นึกย้อนไปแล้วก็ขำ คงเพราะเหตุนี้กระมังพอฉันโตขึ้นมาทำงานหาเงินได้เองแล้ว ลีนของฉันจึงไม่เคยขาดจากขนมหวานแม้เพียงครึ่งวัน

แม่ฉันทำงานหนักจนวาระสุดท้ายของชีวิต ก่อนจะทันเห็นความสำเร็จของลูกสาวในวันรับปริญญา แม่เสียก่อนหน้านั้นไม่กี่วัน เหลือไว้แต่มรดกคือ

ใบปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งของคณะเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่ส่งฉันเข้ามาทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง และได้ขึ้นเป็นผู้จัดการแผนกตั้งแต่อายุยังน้อย ฉันย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ อย่างถาวร เพราะบ้านในต่างจังหวัดไม่มีอะไรให้อารมณ์มากนัก

อยู่ที่นั่นเหมือนฉันได้เกิดใหม่เป็นอีกคน ฉันมีเงินมากพอจะเหมาขนมตาลของป่าละไม่ได้ทุกวันหากแกมาขายที่นี่ ฉันได้กินทุกอย่างที่อยากกิน ไม่ต้องอยู่อย่างอดอยากอีกต่อไป ทุกวันหลังอาหารทั้งสามมื้อ ฉันจึงมีของหวานปิดท้ายเสมอ และบ่อยครั้งช่วงบ่ายหรือช่วงทำงานล่วงเวลา ของว่างบำบัดความทิวหาไม่เป็นเด็กก็จะเป็นคุกกี้ที่ฉันซื้อติดตู้เย็นบริษัทเอาไว้ เมื่อรวมเข้ากับงานออฟฟิศที่ต้องนั่งโต๊ะทั้งวัน นานเข้าฉันจึงกลายร่างจากเด็กหญิงไม่เสียบผีเป็นยัยตุ้มเดินได้อย่างที่เพื่อนร่วมงานชอบล้อเลียน

ชีวิตของฉันเกือบจะสมบูรณ์แล้วเมื่อได้พบรักกับคนในบริษัทเดียวกัน ฉันแต่งงานและได้อุ้มท้องพยานรักของสองเรา แต่ดูเหมือนว่าชะตาชีวิตของคนที่รักฉันทุกคนมีอันต้องจากไปก่อนจะได้ลิ้มรสความสุขร่วมกับฉัน เมื่อสามีของฉันประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตที่ต่างจังหวัด ขณะที่เจ้าตัวเล็กอยู่ในท้องได้เพียงแปดเดือน เด็กชายกลายเป็นเด็กกำพร้าเสียก่อนจะได้ลิ้มตาดูโลก

ลูกฉันก็เหมือนกับฉันที่ไม่เคยได้รับความรักจากพ่อ ฉันจึงต้องเลี้ยงเขาให้ดีที่สุดเหมือนที่แม่เลี้ยงฉันมา ขดเขยกับอ้อมกอดของพ่อที่หนูไผ่ไม่มีวันได้กอด ทว่าฉันต่างจากแม่ตรงที่ลูกเกิดมาในวันที่ฉันมีพร้อมทุกอย่าง จึงไม่ต้องเลี้ยงลูกอย่างอดอยากเหมือนแม่ ฉันไม่เคยปฏิเสธเมื่อหนูไผ่จะร้องขออะไร รวมทั้งขนมหวานที่ฉันเองก็ชอบกินด้วย เราสองแม่ลูกผลัดกันซื้อขนมหวานติดตู้เย็นไว้เสมอ จนลูกไผ่เริ่มจะกลายเป็นลูกบอลขนาดย่อมๆ ไม่แพ้ฉัน แต่ฉันก็ยังเห็นว่าแก่น่ารักอยู่ดี เพราะไม่ว่าจะเป็นแม่ค้าหรือเพื่อนร่วมงาน พอเห็นแกที่ไรก็เป็นอันปรีเข้ามาหยิกแก้มพลางชมว่าดูยัยนุ้ยน่ารักอยู่เสมอ

อันที่จริงฉันก็ไม่ได้ไร้เดียงสาเกินกว่าจะรู้ว่าส่วนเกินบนรอบเอวไม่ใช่เรื่องดีต่อสุขภาพ แต่ฉันก็อดใจไม่ได้ทุกครั้งที่เห็นขนมหวาน พลางปลอบใจตัวเองเสมอว่านิดเดียวเองไม่เป็นไรหรอก แต่ไอ้เจ้านิดเดียวนั้นแหละที่ค่อยสะสม

จนเกินจะควบคุม และกว่าจะรู้สึกตัวก็ถึงวันที่สายไปเสียแล้ว

ฉันเพิ่งจะรู้ตัวว่า “ติดหวาน” ก็ตอนไปงานศพของญาติเพื่อนสมัยมัธยมฯ กว่าจะงานจะเสร็จก็เกือบเย็น ฉันกับเพื่อนเดินผ่านร้านส้มตำเจ้าประจำ จึงสั่งส้มตำไถ่ย่างเมนูโปรดมาประทังความทิว ทว่าทันทีที่มะละกอเส้นแรกสัมผัสลิ้น ฉันต้องซัดปากเหมือนลิ้นกำลังพอง

“ตายแล้ว ทำไมมันเผ็ดแบบนี้” ฉันรีบหยิบน้ำแข็งเข้าปากเคี้ยวกรั้วมๆ ดับความเผ็ดร้อน ขณะที่เพื่อนทำหน้าแปลกใจ

“เผ็ดตรงไหน ฉันก็สั่งรสจัดพริกเพียบเหมือนทุกครั้งที่เราเคยกินกันนั่นแหละ นี่ฉันว่าออกหวานด้วยซ้ำ” เพื่อนทำหน้าไม่รู้สิกรู้สา ตักไอ้เจ้ามะละกอราดพริกนรกแดงฉ่ำเข้าปากอย่างสบายอารมณ์ “แคะไปกินส้มตำในกรุงเทพฯ มานานละสิลิ้นถึงติดหวานมา ส้มตำที่นั่นนะฉันเคยไปกินครั้งสองครั้ง หวานอย่างกะมะละกอเชื่อม”

มือนั้นจบลงโดยที่ฉันไม่แตะต้องส้มตำอีกเลย เพื่อนคงสงสารเลยสั่งไถ่ย่างมาอีกจานให้ฉันได้อิ่มท้อง เห็นจะจริงกับคำพูดของเพื่อน นับตั้งแต่ฉันเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ฉันก็ได้กินอาหารหวานๆ อยู่บ่อยๆ ไม่เว้นแม้แต่ส้มตำ ซึ่งควรจะเน้นความเผ็ดเป็นหลัก นึกย้อนไปถึงวันแรกที่ฉันกินส้มตำกับเพื่อนที่กรุงเทพฯ ฉันนี่แหละที่เป็นคนอุทานว่าหวานเกินไป ขณะที่เพื่อนๆ ต่างทำหน้าประหลาดใจ ส้ำทับฉันว่าส้มตำเผ็ดเกินควรด้วยซ้ำ ทว่าอำนาจของรสหวานดูจะเสพติดได้ง่ายกว่ารสอื่น เพียงไม่นานลิ้นของฉันก็ปรับตัวกับรสหวานของอาหารในเมืองหลวงได้อย่างสนิทใจ

วันนั้นฉันกลับบ้านมาด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด เห็นภาพที่สะท้อนกลับมาผ่านกระจกดูไม่เหมือนฉันคนเดิม พยายามคิดหาสาเหตุของอาการติดหวาน แ่น่ละส่วนหนึ่งเป็นเพราะฉันตามใจปากจนเกินพอดี แต่นั่นอาจไม่ใช่เพียงสาเหตุเดียว ระหว่างที่ฉันเตรียมนำเสนองานที่บริษัทอย่างไม่ค่อยมีสมาธิมากนัก ฉันเปิดอ่านข้อมูลตามเว็บไซต์สุขภาพ พบข้อความหนึ่งเขียนว่า

รู้หรือไม่ว่าล้นของคนไทยกลายเป็นล้นรสหวานเพราะอุตสาหกรรม การผลิตน้ำตาลทรายในประเทศในช่วงทศวรรษ ๒๕๑๐ เจริญเติบโตจนกลายเป็น ๑ ใน ๕ สินค้าส่งออกสำคัญ ส่งผลให้น้ำตาลล้นตลาดจนเดินพาเหรดเข้ามาผสมโรงกับอาหารและเครื่องดื่มอย่างสนุกสนาน เผลอไปแค่สี่สิบปี (๒๕๐๑-๒๕๔๐) ค่าเฉลี่ยของการบริโภคน้ำตาลก็เพิ่มสูงขึ้นถึง ๗ เท่า จากเดิม ๔.๓ ก.ก./คน/ปี เพิ่มเป็น ๒๙.๕ ก.ก./คน/ปี หรือก็คือน้ำตาลที่เคยกินต่อปี จากตัวเล็กเท่าเด็กทารกก็โตขึ้นจนเข้าขั้นประณมไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งมีส่วนสำคัญที่ทำให้อัตราการตายด้วยโรคเบาหวาน โรคหัวใจ โรคความดันโลหิตสูงเพิ่มมากขึ้นอย่างน่าตกใจ แถมยังมีแนวโน้มว่าจะมีผู้ป่วยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละปี

ลองถามตัวเองดูได้แล้วว่าถึงเวลาหรือยังที่เราจะมาช่วยกันรณรงค์ สร้างความรู้ใหม่เพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงภัยซ่อนเร้นของการบริโภคน้ำตาล มากเกินความจำเป็นว่าเป็นภัยคุกคามสุขภาพที่ร้ายแรงไม่แพ้บุหรี่หรือสุรา

“จากเด็กตัวเล็กก็โตจนขึ้นขั้นประณม” ฉันอ่านทวนคำพยางค์ที่เราจะ นึกขึ้นขมคนเขียนที่เปรียบเปรยปริมาณการบริโภคน้ำตาลให้เห็นภาพ แม้ฉันจะ นึกแย้งในใจว่าตอนอยู่บนประณม น้ำหนักตัวของฉันคงไม่ถึงแม้แต่ยี่สิบก็โลกรัม ด้วยซ้ำ แต่นั่นก็เป็นเรื่องของอดีต ในเว็บไซต์นั้นบอกว่าคุณดูคร่าวๆ ว่า น้ำหนักตัวเราเหมาะสมหรือไม่คือการนำส่วนสูงมาลบด้วยหนึ่งร้อยค่าที่ได้คือ น้ำหนักมาตรฐานของแต่ละคน ตอนนั้นฉันหนักเกินมาตรฐานของตัวเองไปเท่าไร ก็ไม่อยากจะคิด ส่วนน้ำหนักของหนูไม่เกินมาตรฐานไปมากเกือบสองเท่า ไม่ว่า ใครก็คงรู้ว่ามากเกินไปสำหรับเด็กอายุสิบขวบ ฉันเหลือบไปเห็นหนังสือนิทาน ของลูกชื่อ “เมืองขนมหวาน” หน้าปกเป็นขนมพาเหรดของลูกกวาด อมยิ้ม เค้กช็อคโกแลต และขนมหวานอีกหลากหลายสีดูว่าเจ๋งสดใส แต่นาทีนั้นฉัน กลับเห็นพวกมันเป็นเหมือนปีศาจร้ายซ่อนรูปที่คอยล่อลวงเราสองแม่ลูกให้ หลงติดรสชาติยวนใจของพวกมัน

ตั้งแต่พรุ้งนั้นคงต้องดงขนมหวานเสียบ้าง ไม่รู้ว่าฉันคิดเสียงดังหรือเป็น เสียงรำพึงรำพันเบาๆ แต่ก็รู้สึกว่เสียงนั้นดังก้องอยู่ในความคิดนานทีเดียว

เมื่อเสร็จงาน ฉันเปิดคอมพิวเตอร์ ยืนยันหมายจะยึดเส้นยึดสายก่อนนอนสักหน่อย ทว่าทันทีที่ฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้ เหมือนโลกทั้งใบหมุนคว้างอย่างรุนแรง แล้วภาพตรงหน้าก็มีดับลง

ขณะนี้โลกไม่หมุนคว้างเหมือนตอนนั้น แต่ก็ไหวสั่นน้อยๆ ทำเอาตาพร่ามัวไปชั่วครู่ ฉันหยุดเท้าบนลู่วิ่ง เริ่มเหนื่อยหอบจากการออกกำลังกาย ขณะที่หนูไผ่ยังสับเท้าไปข้างหน้าอย่างเป็นจังหวะ นี่ผ่านมาแค่ครึ่งชั่วโมง แต่ฉันก็เหนื่อยหอบเหมือนวิ่งมาทั้งวัน นึกสมเพชสังขารของตัวเองที่นับวันจะโรยรา แกรมยังซ้ำเติมร่างกายอ่อนแอด้วยคาร์บอกไฮมาตินหลายสิบกิโลกรัมเดินไปเดินมานานหลายปี เนื้อแน่น้ำมันยังเนาได้ สาอะไร่กับกล้ามเนื้อของฉันที่นับวัน จะฝ่ออ่อนด้วยฤทธิ์ของชั้นไขมัน หนูไผ่เกือบจะวิ่งล้นสายตาฉันไปแล้ว แต่เมื่อรู้ว่าแม่หยุดวิ่งเขาก็วิ่งกลับมาหาแม่ทันที ร้อนรนถามด้วยความเป็นห่วง

“แม่เป็นอะไรไหม พักสักหน่อยมั๊ยครับ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ แม่แค่เหนื่อยนิดหน่อยเลยว่าจะเปลี่ยนจากวิ่งเป็นเดินนะ ส่วนลูกไผ่วิ่งต่อไปเถอะนะ” ฉันยิ้มให้ลูกด้วยความเอ็นดู

“เดี๋ยวแม่เกิดเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาทำไง” น้ำเสียงของเด็กชายยังกังวล

“ไม่เป็นไรหรอก ดูลิคนะอะอะอะ เดี่ยวเค้าก็ช่วยแม่เอง”

“ไม่เอาดีกว่า ผมจะเดินเป็นเพื่อนแม่นะครับ” มีोनอยกุมมือฉันแน่น เดินไปตามลู่วิ่งช้าๆ ฉันยิ้มให้กับความน่ารักของลูก ใบหน้าของเขาถอดแบบมาจากฉันตอนเด็กๆ ไม่มีผิด ต่างกันตรงที่เขาเป็นเด็กผู้ชาย มีก็แต่ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเท่านั้นที่เหมือนสามีของฉัน ลูกหันมายิ้มให้ฉันเช่นกัน น่าเสียดายที่ฉันมองไม่เห็นความน่ารักของเขาด้วยดวงตาทั้งคู่ เนื่องจากดวงตาข้างซ้ายมองเห็นลูกเพียงภาพมัวชั่วปณจตุสิดำเท่านั้น

ปีที่แล้วฉันเพิ่งจะสูญเสียการมองเห็นบางส่วนไปข้างหนึ่งเนื่องจากเบาหวานขึ้นตา นับจากวันที่ฉันล้มลงครั้งนั้นจนถึงวันนี้ ฉันป่วยเป็นเบาหวานมาร่วมห้าปีแล้ว

ดูเหมือนโชคชะตาจะชอบกลั่นแกล้งฉันจนติดเป็นนิสัย วันที่ฉันตระหนักถึงพิษร้ายของรสหวานและตั้งใจว่าจะลดของหวานลงเสียบ้าง รุ่งขึ้นฉันกลับตื่นขึ้นมาบนเตียงนอนในโรงพยาบาล โดยมีลูกและแม่ของสามีมาคอยเฝ้าอาการ ผลตรวจจากแพทย์ระบุว่าคืนนั้นฉันล้มลงเพราะภาวะความดันโลหิตต่ำ ผลตรวจเลือดเบื้องต้นระบุว่าระดับน้ำตาลในเลือดของฉันสูงผิดปกติ เสี่ยงต่อการเป็นโรคเบาหวาน และเมื่อตรวจซ้ำอีกอย่างละเอียดก็เป็นอันแน่ใจว่าฉันได้รับเอาเจ้าโรคร้ายนี้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตแล้ว

หมอพยายามถามหาสาเหตุของเบาหวานโดยการซักประวัติอย่างละเอียด หมอบอกว่าบางทีอาจเป็นกรรมพันธุ์ แต่แม้ฉันไม่น่าจะเป็นโรคนี้ ทว่าฉันก็สนใจจะตอบคำถามเมื่อหมอดามถึงพ่อ หมอจึงสันนิษฐานว่าสาเหตุน่าจะมาจากปัจจัยเสี่ยงสำคัญคือความอ้วนและนิสัยชอบทานของหวาน แต่ก็ยังไม่ได้ตัดความเป็นไปได้เรื่องกรรมพันธุ์ออกไปเสียทีเดียว

“ยังโชคดีนะครับที่เป็นเบาหวานชนิดที่ ๒”

“หมายความว่ายังไงคะ” ฉันถามอย่างพาซื่อ

นายแพทย์หนุ่มถอดแว่นออก พูดอย่างผ่อนคลาย “หมอหมายถึงโอกาสที่เราจะรอดจากเบาหวานอย่างน้อยก็มีมากกว่าแบบที่หนึ่ง เพราะแบบที่หนึ่งเป็นความผิดปกติของตับอ่อนจากกรรมพันธุ์ ไม่สามารถผลิตอินซูลินให้เหมาะสมกับร่างกายได้ ทำให้แก้ไขหรือควบคุมปริมาณน้ำตาลในเลือดไม่ได้ ต้องฉีดอินซูลินเข้ากระแสเลือดอย่างเดียว เคยเห็นเพื่อนที่เป็นเบาหวานฉีดยาตัวเองไหมล่ะ” ฉันพยักหน้า

“แต่สำหรับแบบที่สอง ตับอ่อนจะเกิดความผิดปกติจากพฤติกรรม การกินเท่านั้น ทำให้ยังผลิตอินซูลินได้ แต่ไม่สามารถใช้ในปริมาณที่เหมาะสมกับร่างกายได้ ดังนั้นอาจใช้วิธีควบคุมอาหารและออกกำลังกายช่วยควบคุมปริมาณน้ำตาลในเลือดเพื่อปรับสมดุลของอินซูลิน แต่ก็ขึ้นอยู่กับคนไข้ล่ะว่าจริงจังกับการควบคุมน้ำตาลในเลือดมากน้อยแค่ไหน”

ฉันกลับมาจากโรงพยาบาลพร้อมยาชุดใหญ่ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันต้องทานยามากถึงห้าหกชนิดหลังอาหารในแต่ละมื้อ กระทั่งฉันต้องทำตาราง

การกินยาเอาไว้ไม่ให้หลงลืม แต่บ่อยครั้งภาระงานอันหนักหนาของผู้จัดการแผนกก็ยุ่งเหลือใจ หลายครั้งฉันจึงลืมกินยา หรือกินเข้าไปบ้าง อย่าว่าแต่จะมีเวลาออกกำลังกาย แต่ฝ่ายรถติดไปกลับระหว่างบริษัทและบ้านก็หมดไปแล้วหนึ่งวัน ฉันได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าอาการคงไม่หนักหนามากนัก เพราะฉันไม่เคยป่วยเลยตั้งแต่เด็ก ทว่าเมื่อถึงคราวไปพบหมอก็ต้องถูกหมอดุกกลับมาทุกครั้งว่าไม่ตั้งใจควบคุมน้ำตาลให้ดี ฉันเริ่มเหนื่อยหอบง่าย เคลื่อนไหวไม่สะดวก และหากขยับตัวเร็วเกินไปก็ดูเหมือนว่าโลกทั้งใบพร้อมจะวูบดับตลอดเวลา

ผ่านไปสี่ปี โรคร้ายเริ่มสำแดงผลลามขึ้นมาที่ดวงตาของฉัน วันหนึ่งฉันตื่นมาพบกับดวงตาพร่ามัว และเหมือนมีจุดดำปรากฏขึ้นในแก้วตา หมอบาหวานส่งฉันไปหาจักษุแพทย์ทันที ผลการตรวจพบว่ามีเส้นเลือดที่จอร์รับภาพในดวงตาแตกไปบางส่วน ต้องเข้ารับการยิงแสงเลเซอร์เพื่อระงับอาการโดยด่วน เสียค่ารักษาไปร่วมแสน ปีนั้นฉันเข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น โชคดีที่ฉันติดนิสัยมีอัลสด์จนออกจะตระหนี่ถี่เหนียวมาตั้งแต่ยังเด็ก เงินค่ารักษาจึงพอมืออยู่บ้างโดยไม่ต้องไปรบกวนเงินที่ตั้งใจเก็บไว้ให้ลูก

ทุกครั้งที่นอนบนเตียงโรงพยาบาล ฉันคิดถึงไม้ ขนาดฉันเพิ่งเริ่มป่วยเมื่ออายุมาก โรคเบาหวานก็พรากเอาความแข็งแรงและสายตาของฉันไปเกือบหมดจนร่างกายทรุดโทรมได้ถึงเพียงนี้ แล้วลูกชายที่แบกน้ำหนักเกินมาตรฐานตั้งแต่ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัยจะเป็นอย่างไร บางทีเมื่อโตขึ้นเขาอาจป่วยเหมือนฉันเพราะเขาเป็นลูกชายที่ถอดแบบมาจากแม่ ลูกไฟรับเอาลักษณะทางพันธุกรรมของฉันไปแทบทุกอย่าง ทั้งรูปร่างหน้าตา ลักษณะเส้นผมเหยียดตรง กิริยาเลือดเดียวกัน ถ้ากรรมพันธุ์เป็นสาเหตุหนึ่งของโรคเบาหวาน ลูกไฟก็มีความเสี่ยงฉันไม่รู้ว่าพ่อฉันเคยป่วยเป็นเบาหวานหรือเปล่า ฉันอาจรับเอากรรมพันธุ์เบาหวานมาจากพ่อแล้วส่งต่อให้ลูกชายอย่างไม่ตั้งใจ

ฉันเคยปรึกษาเรื่องนี้กับหมอ หมอบอกว่าในช่วงสิบปีที่ผ่านมามีเด็กวัยรุ่นป่วยเป็นเบาหวานชนิดที่สองแบบเดียวกับฉันมากขึ้นถึงสามเท่า โดยเฉพาะวัยรุ่นที่น้ำหนักเกินเกณฑ์และมีพฤติกรรมติดหวานเหมือนหนูไฟ

“อันที่จริงของหวานไม่ได้เป็นสาเหตุทำให้เกิดโรคเบาหวานโดยตรงหรอกนะครับ แต่คนที่ชอบรับประทานของหวานมากๆ โดยไม่ออกกำลังกาย จะทำให้อ้วนง่าย และความอ้วนนี่แหละที่เป็นปัจจัยเสี่ยงให้เกิดโรคเบาหวานได้ ตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น” หมอเบาหวานประจำตัวแนะนำ “คุณแม่รู้ไหมว่าขนมหวานหนึ่งชิ้นมีไขมันและน้ำตาลมากแค่ไหน เด็กชิ้นเดียวให้พลังงานเท่ากับข้าว ๑ ทัพพี บวกน้ำมันอีก ๒ ช้อนชา แต่ไม่อิ่มเท่ากับกินข้าว และคุณค่าทางอาหารที่ได้จากเค้กก็น้อยกว่าด้วย”

“มีทางแก้ไขไหมคะ” เสียงฉันท่อนลงเมื่อนึกถึงภาพหนูไล่ที่ชอบหยิบเค้กมากินตอนดึก

“ทางแก้ไขอย่างที่ผมบอกคุณไว้ตั้งแต่ป่วยใหม่ๆ นั้นแหละครับ ต้องจริงจังกับการควบคุมอาหารและการออกกำลังกาย โดยเฉพาะลูกคุณที่ยังไม่ป่วย และยังเป็นวัยรุ่นจะต้องออกกำลังกายให้มาก กินอาหารที่เหมาะสม เช่น ข้าวกล้อง เนื้อสัตว์ไม่ติดมัน ผักใบเขียวอะไรทำนองนี้ เพื่อลดความเสี่ยงในการป่วยเป็นเบาหวาน เข้าคุณลองดูแผ่นพับของโรงพยาบาลเรื่องอาหารที่ช่วยควบคุม น้ำหนักของคนเป็นเบาหวานนะครับ” หมอเดินไปหยิบแผ่นพับหลายสิบใบ ออกมาจากจุดแจกเอกสารฟรีของโรงพยาบาล ฉันทรับไว้อย่างสำนึกผิดเพราะไม่เคยสนใจจะหยิบมาก่อน

“แต่สำหรับคุณที่อาการหนักพอสมควรแล้ว หมอไม่แนะนำให้ออกกำลังกายหนักนะ เพราะระดับน้ำตาลในเลือดยังไม่คงที่เท่าที่ควร แกรมยังมี ความดันโลหิตติดต่่า หากฝืนออกกำลังกายหนักเกินไปอาจถึงขั้นหมดสติ ถ้าคิดจะออกกำลังกายจริงๆ หมอแนะนำว่าให้ทำช่วงเช้าก่อนอาหาร หรือหลังจาก รับประทานอาหารไปแล้วสองชั่วโมง ซึ่งเป็นช่วงที่ระดับน้ำตาลในเลือดสูงขึ้น จากการย่อยอาหารแล้ว การออกกำลังกายจะช่วยลดระดับน้ำตาล และระดับน้ำตาลที่ยังสูงจะช่วยให้เป็นลมกลางทาง แต่ถ้าคุณยังไม่จริงจังกับการควบคุม น้ำตาล หมอก็คงช่วยอะไรไม่ได้จริงๆ”

“จากนั้นฉันจะตั้งใจให้มากขึ้นค่ะ” ฉันทตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น พลางนึกถึงหน้าลูกไล่ ฉันทจะต้องมีชีวิตอยู่ให้ยาวนานที่สุด ลำพังแค่ไม่เคย

พบหน้าพ่อก็เป็นความโชคร้ายเกินไปแล้วสำหรับเด็กคนหนึ่ง ฉันไม่อยากให้ลูกกลายเป็นเด็กกำพร้าอย่างสมบูรณ์

“ถ้าตั้งใจอย่างนั้นจริงๆ หมอจะนัดตรวจถี่ขึ้นนะ เป็นอาทิตย์ละครั้งก็แล้วกัน ลองดูว่าระดับน้ำตาลในเลือดจะเป็นอย่างไรบ้าง”

ตั้งแต่เกิดมาฉันไม่เคยโกหกใคร มีเพียงวันนั้นที่ฉันตัดสินใจโกหกหนูไฝ ซ้ำเมื่อมาคิดในภายหลังก็ออกจะเป็นการโกหกอย่างไร้ๆ เสียด้วย หลังจากที่ปรึกษาหมอวันนั้น ฉันเกิดภาวะความดันต่ำเพราะฝืนออกกำลังกายหลังเลิกงาน จนต้องหามส่งโรงพยาบาลอีกครั้ง โชคดีที่ไม่เป็นอะไรมาก ลูกกลับจากเลิกเรียน ก็ตรงดิ่งมาหาฉันทันที แวตาทังวลห้วงโยของลูกทำให้ฉันตื่นตัว ลูกถามฉันตามประสาเด็กว่าแม่เข้าโรงพยาบาลมาหลายปีแล้วทำไมไม่หายป่วยเสียที ฉันยิ้มไม่ตอบคำถาม นับวันลูกโตขึ้นยิ่งหน้าเหมือนฉัน เขาเป็นลูกชายที่ถอดแบบแม่มาจริงๆ ขวนให้ฉันนึกถึงความเสี่ยงโรคเบาหวานและคำแนะนำของหมอเรื่องการออกกำลังกายและควบคุมอาหารขึ้นมาทันที

“หนูอยากให้แม่หายป่วยไหมจ๊ะ”

“อยากสิครับ ไผ่อยากให้แม่หายป่วย อยากให้แม่แข็งแรง”

“ไผ่ทำตามที่แม่บอกได้ไหม”

“ได้สิครับแม่” ไผ่พยักหน้าหนักแน่น สีหน้าเริ่มสดใสขึ้น

“หมอบอกว่าเราสองคนต้องงดกินของหวานเด็ดขาด และต้องกินผักเยอะๆ ออกกำลังกายทุกวัน ถ้าช่วยกันออกกำลังกายทั้งคู่ แม่ก็จะหายป่วยเร็วขึ้นจ้ะ”

แวตาทองของหนูไฝหม่นไปแวบหนึ่งคงนึกเสียดายที่จะไม่ได้กินเค้ก กินคุกกี้ของโปรดที่แม่ซื้อติดตู้เย็นที่บ้านไว้เสมอ แต่ก็เพียงแวบเดียวเท่านั้น ดวงตาก็กลับมาสดใสเปี่ยมหวังดังเดิม ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้ถอดแบบแม่มาทั้งหมด เพราะความเข้มแข็งของลูกที่ฉันได้ยินผ่านเสียงใสๆ นั้นดูตั้งใจหนักแน่นกว่าฉันเป็นร้อยเท่า มีोन้อยๆ กุมมือฉันแน่น

“ตกลงครับแม่ ไผ่จะไม่กินขนมหวาน ไผ่จะกินผัก ไผ่จะออกกำลังกาย

“ไผ่จะต้องทำให้แม่หายป่วยให้ได้”

หลังจากนั้นไม่นานฉันก็ยื่นใบลาออกจากบริษัทด้วยเหตุผลเรื่องสุขภาพ ออกมาทำงานเป็นคนดูแลบัญชีในบริษัทเล็ก ๆ แถบชานเมืองเพื่อให้มีเวลาดูแลสุขภาพตัวเองมากขึ้น ไม่มีขนมหวานในตู้เย็น ไม่มีกับข้าวสำเร็จรูปซึ่งรจัดเกินพอดีอีกแล้ว ฉันเจียดเวลาว่างไปเรียนทำอาหารเพื่อลงมือปรุงอาหารสุขภาพด้วยตัวเอง แต่คนที่เข้มแข็งกว่าฉันเห็นจะเป็นหนูไผ่ ตลอดปีที่ผ่านมาไม่มีแม่สักครั้งที่แกลงแรงร้องขอกินขนมหวาน อยากรู้ว่าแต่จะเหลียวมอง เอาแต่กินอาหารเพื่อสุขภาพซึ่งอุดมด้วยผักใบเขียวอย่างไม่เคยปริกากบ่น และกระดือรือร้นที่จะไปออกกำลังกายตอนเช้ามากกว่าคนป่วยอย่างฉันด้วยซ้ำไป น้ำหนักของหนูไผ่จึงลดลงอย่างน่าพอใจ ขณะที่ระดับน้ำตาลในเลือดของฉันกลับยังไม่ปกติมากนักทั้งที่พยายามออกกำลังกายและควบคุมน้ำหนักไม่ขาด อากาการเหนื่อยง่าย เวียนหัวบ่อยยังเหมือนเดิม ซ้ำร้ายคราวนี้จุดสีดำบนดวงตาซึ่งผ่านการยิงเลเซอร์ไปครั้งหนึ่งแล้วกลับขยายใหญ่ขึ้นอีก

สองเท้าที่ก้าวอย่างอ่อนแรงมาลึกระยะค่อย ๆ ปฏิเสธคำสั่งจากเจ้าของจำนวนก้าวเริ่มลดลงและเชื่องช้า ดูเหมือนลูกชายจะรู้ใจ เขาพาฉันไปพักที่มานั่งริมสวนสาธารณะ ฉันบอกลูกว่าวันนี้ฉันคงจะพอแค่นี้ แต่ลูกไผ่ต้องวิ่งเพิ่มอีกอย่างน้อยสองรอบให้ครบชั่วโมง เราถึงจะกลับไปกินข้าวเข้าด้วยกัน ระยะเวลาหลังฉันสั่งลูกแบบนี้เสมอ

“แม่นั่งตรงนี่แป็บหนึ่งนะเดี๋ยวหนูกลับมา” ไผ่พูดเหมือนทุกครั้ง

“วันนี้กินอะไรดีละคนเก่งของแม่”

“อืม...บรอกโคลีผัดเห็ดหอมละกันครับ ผีมือแม่อร่อยที่สุด” ลูกชายยิ้มร่าพร้อมขู่นิ้วโป้ง หันหลังเตรียมวิ่งออกไป ทว่าฉันเรียกเขาไว้ก่อน

“ไผ่นานก่อนสิ แม่มีเรื่องสำคัญจะพูดด้วย” เขาชะงักเท้า ก่อนจะหันหลังกลับมา นั่งข้าง ๆ ฉัน มองหน้าฉันด้วยแววตาใคร่รู้

“ไผ่สัญญากับแม่ได้ไหมว่าหลังจากนี้ไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าจะอยู่ที่นี้หรือไม่อยู่ ไผ่จะต้องกินผักเยอะ ๆ แล้วก็ออกกำลังกายทุกวัน”

“แม่จะไปไหนครับ” สีหน้าของลูกไม่หม่นหมองลง

“แม่อาจจะต้องเดินทางไปสักที่หนึ่ง ที่ที่ไกลแสนไกล อาจไม่ได้กลับมาอีกนาน”

“แม่ไม่ต้องไปไหนหรอกครับ แม่ยังมีใฝ่อยู่นะ”

“สัญญาได้ไหมว่าใฝ่จะออกกำลังกายแบบนี้ทุกวัน”

“สัญญาครับ” ใฝ่ขู่นิ้วก้อยขึ้นมาเกี่ยวนิ้วก้อยฉัน “สัญญาลูกผู้ชาย”

“จะ สัญญาลูกผู้ชาย” ฉันหัวเราะ “เอาล่ะไปวิ่งได้แล้วคนเก่ง”

การตรวจเบาหวานครั้งล่าสุด หมอบอกว่าตับอ่อนของฉันเริ่มทำงานไม่ปกติ ผลิตอินซูลินได้ในปริมาณน้อยอย่างน่ากังวล หากการตรวจครั้งต่อไปยังมีผลเช่นนี้ บางทีหมออาจจะให้ฉันใช้วิธีฉีดอินซูลินเข้ากระแสเลือดโดยตรง บางทีฉันอาจจะยังออกกำลังกายได้อยู่บ้าง แต่หมอก็คงไม่แนะนำอีกแล้วเพราะอาจเสี่ยงต่อการขาดอินซูลินขณะออกกำลังกายซึ่งเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี อีกอย่างฉันรู้จักร่างกายของฉันดี ฉันรู้ว่ามันคงจะทนโรคภัยทั้งหลายได้อีกไม่นาน

ฉันฝากใฝ่ไว้กับแม่สามปีแล้ว แม่รับปากว่าจะดูแลหลานชายคนเดียวแทนฉันให้ดีที่สุด เงินประกันชีวิตและมรดกทั้งหมดที่ฉันสะสมมาทั้งชีวิตน่าจะเพียงพอให้ใฝ่อยู่ได้อย่างไม่ขัดสนไปจนกว่าเขาจะสำเร็จการศึกษา มีเพียงสิ่งเดียวที่ฉันจะไม่ยอมมอบให้เป็นมรดกของลูกคืออาการติดหวานที่พาโรคร้ายอย่างเบาหวานและสารพัดโรคเข้ามาทำลายสุขภาพ แต่ตอนนั้นฉันไม่ห่วงเรื่องนั้นแล้ว เพราะยิ่งใฝ่ควบคุมน้ำหนักได้แบบนี้ เจ้าโรคร้ายคงไม่มีวันได้ขี้อ้วน เห็นเขาสุขภาพดีวันดีคืนแบบนี้ฉันก็ยิ่งเบาใจ นึกย้อนไปถึงแม่ของฉัน ฉันเคยเปรียบเทียบในใจว่าฉันเลี้ยงลูกดีกว่าแม่เพราะอย่างน้อยก็ไม่เคยปล่อยให้เขาอดอยาก ฉันเพิ่งรู้ว่าการให้ลูกอ้วนมากเกินไปนั้นก็กลับเป็นผลร้ายไม่แพ้ความอดอยากเลย

อันที่จริงลูกคงจะรู้แต่แรกแล้วว่าฉันโกหกเพื่อให้เขาได้มาออกกำลังกาย ได้ดูแลสุขภาพของตัวเอง ฉันมีหวังแต่คิดว่าลูกยังเด็กมาก สัมไปว่าลูกโตจนขึ้นชั้นมัธยมฯ แล้ว ไม่ใช่เด็กอนุบาลที่จะหลอกได้ด้วยคำโกหกไม่สมเหตุสมผล แต่ใฝ่ก็ไม่เคยแสดงท่าทีว่ารู้ทัน บางทีเขาก็อาจจะแค่อยากกินอาหารเพื่อสุขภาพเป็นเพื่อนแม่ ออกกำลังกายกับแม่ เพื่อให้แม่มีกำลังใจรักษาตัวเองก็เท่านั้น

เรื่องราวชีวิตที่เหลืออยู่ของฉันหรือแม้แต่ความตายที่อาจมาเยือนในเร็ววัน หากจะเป็นแสงสุดท้ายให้มองเห็นหนทางได้หรือไม่ เพื่อให้ลูกชายสุดที่รักได้ตื่นมาพบกับแสงอรุณแห่งความหวังในวันรุ่งขึ้น เท่านั้นที่เพียงพอแล้วที่จะเติมให้หัวใจของแม่คนหนึ่งได้อิ่มเต็ม

ตรงเส้นขอบฟ้าไกลสุดสายตา เด็กชายค่อยๆ วิ่งเป็นจังหวะมาตามทางพร้อมแดดอ่อนยามเช้าเริ่มทอแสง เป็นสัญญาณว่าวันใหม่กำลังจะเริ่มต้น แม้จะห่างเกินกว่าจะมองเห็นชัดเจน แต่ฉันแน่ใจว่าไม่กำลังยิ้มให้ฉัน

หลานอากง

สุธาสิณี เลิศวัชรสารกุล

นาฬิกาแขวนประโศคราบน้ำมันบนผนังครัวบอกเวลาจวนจะหกโมงเย็นแล้ว วิชาเร่งไฟให้ผัดผักวางตั้งในกระทะสุกเร็วยิ่งขึ้น ก่อนจะเดินไปแง้มฝาหม้อต้มจับฉ่ายที่กำลังเดือดปุด ๆ ส่งกลิ่นหอมฉุย อุณหภูมิร้อนที่หูฟังไว้ตั้งแต่บ่ายเสียหน่อย เหนือมือเย็นก็พร้อมเสิร์ฟอย่างเรียบง่าย เสียงรถเก๋งว๊ออสสีขาวที่คุ้นเคยแล่นเข้ามาในรั้วบ้าน จังหวะเดียวกับที่วิชาตระเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยพอดี “แม่ทำอะไรกินซะหอมจังเลย” เฮงส่งเสียงร่าเริงเจื้อยแจ้ว และวิ่งตึกตักดังมาแต่ไกล เด็กชายจ๋าม่าคนนี้ส่งเสียงมาก่อนตัวเสมอ วิชาส่ายหัวเบา ๆ และยิ้มให้ลูกชายวัย ๓ ขวบครึ่งด้วยความเอ็นดู “ไปล้างมือซะลูกจะได้มากินข้าว” เด็กชายโยนหุ่นยนต์สีน้ำเงินลงบนโต๊ะแล้ววิ่งหายเข้าไปในห้องน้ำ “ชื่อของเล่นใหม่ให้ลูกอีกแล้วหรือคะ?” วิชาพยายามข่มน้ำเสียงตำหนิ ขณะกวาดตามองกองของเล่นที่กระจายอยู่เต็มบ้าน ก่อนจะหันกลับมาสบตาเกรียงไกรผู้เป็นสามี “อากงเป็นคนซื้อให้ต่างหาก” เกรียงไกรเหล่มองบิดาสลับกับหน้าภรรยาอย่างยียวน “ไป ๆ หิวแล้ว ๆ หากานมาใส่เปิดพะไลหน่อย หาน้ำแข็งมาให้อ้าวใส่โคล่าด้วย” ชายชราเคาะไม้เท้าลงกับพื้นเป็นเชิงตดบท

วิชาแต่งเข้าบ้านนี้มาได้ ๕ ปีแล้ว ในที่แรกที่คนรอบตัวรู้ว่าเธอจะแต่ง

เข้าบ้านคนจีน ก็มีเสียงจากผู้หวังดีเตือนมาเป็นระยะ ๆ ว่าให้ระวังปัญหาแม่ฉั่ว ลูกสะใภ้ แต่มารดาของเกรียงไกรประสบอุบัติเหตุรถคว่ำเสียชีวิตไปตั้งแต่ก่อน ที่เธอกับเขาจะคบกันเสียอีก จึงตัดปัญหานี้ออกไปได้หนึ่งอย่าง ที่เหลือก็เป็นแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ จุกจิกทั่วไปในชีวิตคู่ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวกับเจ้าลูกชายตัวดี หลานชายหัวแก้วหัวแหวนคนแรกของตระกูลที่มีทั้งพ่อและแม่แก่กวงผู้เป็นอากงแข่งกันให้ท้ายจนเธออดกังวลไม่ได้ว่าลูกจะเสียนิสัย ตั้งแต่วิภาเริ่มตั้งท้อง กิจการค้าขายเครื่องใช้พลาสติกของครอบครัวสามีก็ดีขึ้นเป็นลำดับ อันเป็นผลพวงมาจากปัญหาทางการเมืองที่เริ่มคลี่คลายจึงทำให้เศรษฐกิจเติบโตกันถ้วนหน้า แต่แม่แก่กวงเชื่ออย่างแข็งขันว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพราะการปฏิสนธิของเฮง เมื่อเจ้าหนูคลอดออกมาเป็นเด็กอ้วนท้วนสมบูรณ์ โหงวเฮ้งดีหน้าผากเต็มกว้างอ้มเอิบ แถมมีปลายจมูกกลมใหญ่หนาที่ถือว่าเป็นหลักทรัพย์บนใบหน้า อากงจึงยิ่งทุ่มเทความรักความเอ็นดูแก่หลานชายนำโชคคนนี้อย่างเต็มที่ และพลอยทำให้วิภาได้พลอยขึ้นแทนเป็นสะใภ้คนโปรดไปด้วย เธอเลยมีอภิสิทธิ์พูดจาขัดใจพ่อสามีได้นิดหน่อย ไม่ถูกด่าเบี่ยงไล่ตะเพิดในทันทีเหมือนคนอื่น

ถึงกระนั้นเธอก็ไม่นิยมขัดใจพ่อสามีเท่าไรนักหากไม่เหลืออดจริงๆ เพราะโดยพื้นฐานวิภา ก็เติบโตมาในครอบครัวที่ได้รับการอบรมอย่างดีตามประสากุลสตรีไทยที่เคารพยำเกรงผู้ใหญ่อยู่ไม่น้อย แต่ก็มีเหตุการณ์ให้เธออารมณ์ขุ่นปรี๊ดแตกจนได้ เรื่องขวนขวานนี้เกิดขึ้นเมื่ออาทิตย์ก่อน วันแรกที่เฮงต้องไปโรงเรียน เธอปลุกปล้ำกับลูกอยู่นานกว่าจะอาบน้ำป้อนข้าวได้สำเร็จ แต่เมื่อเห็นรั้วโรงเรียนเท่านั้นแหละเด็กชายตัวกลมก็แหกปากลั่นรดปานจะขาดใจ แม้จะสงสารลูกสักแค่ไหนแต่ผู้เป็นแม่ก็ต้องแข็งใจยิ้มอูมๆ ของเจ้าหนูให้ คุณครูอนุบาลหน้าใสที่มีมายืนยิ้มรับอย่างใจกว้าง วิภากลับเข่ารถมานั่งหลังพวงมาลัย และหยิบหนังสือจิตวิทยาการเลี้ยงเด็กมาอ่านทวนอีกครั้ง ในนั้นระบุไว้ชัดเจนว่าพ่อเริ่มสนุกและติดเพื่อนแล้ว อีกไม่กี่วันเด็กก็จะปรับตัวได้ดีขึ้นเองตามลำดับ เมื่อสบายใจขึ้นแล้วเธอก็จึงขับรถเข้าเมืองออกไปหาซื้อของใช้เข้าบ้าน แวะดูเสื้อผ้าที่ร้านโปรด และทำผมเสียหน่อยกะเวลาให้ทันลูกเลิกเรียนพอดี แต่เมื่อ

กลับมาที่โรงเรียนอีกครั้งเธอก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติ เพราะคุณครูหน้าใสแจ้วว่ามีผู้ปกครองมารับเด็กกลับบ้านไปตั้งแต่สิบโมงเช้า วิชาเรียนความหาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าแต่ไม่เจอ เธออาจจะลืมมันไว้ที่บ้าน มือของเธอสั่นเทาจนแทบจับพวงมาลัยไว้ไม่อยู่ ความคิดมากมายดาโถมเข้ามาในสมอง ถ้าลูกหายไป จะทำอย่างไร หรือเกรียงไกรจะเป็นคนมารับลูกกลับไป แต่วันนี้เขามีประชุมกับลูกค้ารายใหญ่คงไม่น่าว่าง ก่ออื่นคงต้องกลับไปตั้งหลักที่บ้านก่อน

ยังไม่ทันก้าวเท้าเข้าประตูบ้านเต็มตัว เสียงที่คุ้นหูก็ดังมาก่อนจะเห็นตัว “ย้ายกก ได้เวลasihireออกโรง! ออกอาวุธ ออกอาวุธ ออกอาวุธ” เสียงประสานเสียงแข่งกับการตุนเบ็นเท็นในจอที่เปิดเสียงดังลั่น หนูน้อยน้ำหนักเกินวัยเด็กสามขวบครึ่งกระโดดเต็งเต็งอยู่บนโซฟาที่เสียงสปริงดังเอี้ยดอียด รอบตัวเต็มไปด้วยท่อขนมขบเคี้ยวและขวดน้ำอัดลมกระจายเกลื่อน ส่วนอากงตัวตึงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากกับท่าออกอาวุธของหลานชายสุดที่รักอยู่บนเก้าอี้โยกตัวโปรด “ป้าไปรับเฮงมาจากโรงเรียนหรือคะ?” วิชาใช้ความพยายามสูงสุดในการข่มตัวเองไม่ให้กรีดลั่นบ้าน เจ้าแก๊งวงแสงทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ยกน้ำหนักขึ้นมาจับ ในขณะที่มืออีกข้างกำลังไขว่ไขว่ของวิชาอัดคลิปเฮงออกอาวุธค้างไว้ “ขอมือถือวิดิ้นด้วยคะป้า” ชายชราทำหน้าที่มุ่มบ่นอุบอิบ “ยืมนิตยิมหน่อยทำเป็นหวงของ”

วิชาทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างเหนื่อยล้าและกดโทรหาสามี แต่เขายังคงปิดเครื่อง หญิงสาวจึงเปิดแอปพลิเคชันสมุดบันทึกในโทรศัพท์ขึ้นมาแทน เธอรัวนิ้วลงบนหน้าจออย่างคล่องแคล่ว เพียงไม่นานรายการบ่นฉบับที่ ๒๔๔ ก็ออกมายาวเหยียดเต็มหน้าจอ ตั้งแต่เรื่องสมัยปีมะโว้ที่เจ้าแก๊งวงสอนหลานชายตัวตึงกินน้ำอัดลม เรื่องอาหารการกินของตัวเฮียงวงเองที่ติดกับคำสั่งหมอสเมอจนคอเลสเดอรอลขึ้นพรวดพราด และสำคัญที่สุด เรื่องเด่นเย็นนี้ที่เธอยอมไม่ได้เด็ดขาด! ต้องลงรายละเอียดให้ครบถ้วนกันสิม เกรียงไกรควรจะทำอะไรสักอย่างกับป้าของเขาเสียบ้าง ระหว่างที่วิกากำลังจมอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง และเตรียมวินแตกใส่สามีทันทีเมื่อเขากลับมาถึงบ้าน ประตูห้องนอนก็

ค่อยๆ แง้มออกโดยที่เธอไม่ทันรู้ตัว

“เซอร์ไพรส์!! แสบปีเบิร์ตเคย์ทูยู” เสียงชายร่างอวบสามวัยตะโกน
 ลั่นบ้าน พร้อมกับดิ่งซักเบรียะเสียงดัง บัง บัง บัง! เศษกระดาษสีรุ้งและกลิ่น
 ดินปืนฟุ้งกระจายไปทั่วห้อง “นี่ไงจะกระเป๋าคูณอยากได้” เกรียงไกรยิ้ม
 แก้มปริขณะยื่นกระเป๋านั่งสีแดงแปดหลายจุดสีขาวให้ภรรยา “เฮงกับอากง
 ไปช่วยกันเลือกมาซะ” เด็กชายรีเข้าไปกอดแขนแม่อย่างประจบ “หนีโรงเรียน
 ไปซื้อของกันมาเทรอ” วิชาส่งสายตาค้อนปะหลับปะเหลือก ทั้งที่แอบปลื้มใจ
 อยู่ไม่น้อยแต่ก็ต้องเก็บฟอร์มไว้ วันนี้เธอยุ่งๆ จนลืมวันเกิดตัวเองไปแล้ว ไม่คิด
 ว่าคนอื่นจะจำได้ “ไปๆ ลงไปปาร์ตี้กันดีกว่า ผมซื้อพิซซากับโก๋ทอดมาเพียบ
 เลย” พิชซ่าชิ้นหนึ่งก็พาเข้าไปตั้ง ๒๐๐ กว่าแคลอรี แล้วยังจะมีโก๋ทอดน้ำมัน
 เย็มอีก! วิชาเอามือทาบอกสุดหายใจลึกพยายามห้ามใจไม่พ่นคำบ่นออกมาด้วย
 เกรงว่าจะเสียบรรยากาศ

สองเดือนต่อมา เฮงเริ่มคุ้นชินกับการไปโรงเรียนมากขึ้นและดูท่าจะสนุก
 เสียด้วย ด้วยความตุนัยขาวอวบน่าพัดแถมยังอารมณ์ดีเยี่ยมง่าย เขาจึงกลายเป็น
 ขวัญใจของใครต่อใครไปทั่วโรงเรียน ครูบางคนถึงแม้จะไม่สอนแต่เมื่อเดินสวนกัน
 ก็หยอกล้อเฮงด้วยความเอ็นดูอยู่เสมอ ไม่เว้นแม้กระทั่งแม่ครัวของโรงเรียนที่มัก
 จะตักอาหารให้เฮงมากเป็นพิเศษด้วยความปรารถนาดี ทุกอย่างดูเหมือนจะเป็น
 ปกติสุขและเรียบร้อยดี แต่ด้วยความเป็นคนละเอียดลออช่างสังเกตขั้นเทพ วิชา
 จึงเริ่มรู้สึกว่าพักหลังมานี้ครูแก่ครูประจำชั้นของเฮง มักมองเธอด้วยสายตา
 แปลกๆ อยู่บ่อยครั้ง เหมือนอยากจะทำอะไรด้วยแต่ก็เกรงใจ บางทีก็มอง
 ลูกชายของเธอแล้วลอบถอนหายใจเบาๆ วิชาเคยเอ่ยปากถามไปแล้วครั้งหนึ่ง
 แต่ครูแก่ก็ปฏิเสธว่าไม่มีอะไร

วันนี้เห็นทีจะยอมไม่ได้อีกแล้ว ต้องรู้ให้ได้ว่าครูสาวคนนี้มีอะไรปิดบัง
 เธออยู่กันแน่ วิชาแสร้งทำเป็นอ้อยอิ่งทำนุ่นทำนุไปเรื่อยเปื่อย จนถึงเวลาเข้าแถว
 ที่ผู้ปกครองคนอื่นทยอยกลับกันเกือบหมดแล้ว เมื่อเห็นครูแก่ฝากแถวไว้กับ

ครูประจำชั้นห้องข้างๆ เพื่อไปเข้าห้องน้ำ เธอจึงตรงรี่เข้าไปประชิดตัวทันที “ครูเก๋มีอะไรปิดบังไว้อยู่หรือเปล่าคะ?” วิชาถามด้วยเสียงกระซิบแต่หนักแน่นจริงจัง “เอ่อ...จริงๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกคะคุณแม่” ครูเก๋ดูเหมือนจะเกรงใจวิชาอยู่ไม่น้อย “ครูว่าจะบอกคุณแม่หลายครั้งแล้ว แต่ถ้าพูดไปต่อหน้าผู้ปกครองคนอื่น ก็เกรงว่าคุณแม่จะ เอ่อ...อาย” วิชาขมวดคิ้วเป็นปม “เรื่องอะไรกันคะ?” ครูส่ายนมือมาแตะไหล่วิชาเบาๆ “ครูเข้าใจนะคะว่าน้องเฮงเป็นเด็กทานเก่ง แต่ทางโรงเรียนก็จัดอาหารให้กับเด็กทุกคนตามความเหมาะสมแล้ว คุณแม่ไม่ต้องเอาอะไรติดกระเป๋ามาให้น้องทานเพิ่มระหว่างเรียนก็ได้ค่ะ” วิชารีบสั่นหัวปฏิเสธ “วิไม่เคยทำแบบนั้นเลยนะคะ” คราวนี้ครูเก๋เป็นฝ่ายง้าง “น้องมีขนมมาทานในห้องเรียนทุกวันเลยนะคะ บางวันมีขนมจีบซาลาเปามาเป็นแข่งเลยคะ ครูเคยบอกน้องแล้วให้เก็บไว้กินตอนพัก แต่น้องบอกว่าอากงบอกมาถ้าหิวให้กินได้เลย เดี่ยวไม่มีสมาธิเรียนหนังสือ” หน้าเก่าแก่วงลอยเข้ามาในประสาทการรับรู้ของวิชาทันที “เดี่ยวผู้จัดการเรื่องนี้เองคะ ขอบคุณครูเก๋มากนะคะ!” วิชาโยกกลับไปห้องเรียนของลูกชายแล้วตรงไปเปิดเป็ลสายการ์ตูนเบ็นเท็น ขนมปังหมูหยองราดมายองเนสชุ่มวางนอนอยู่ก้นกระเป๋าคู่ เธอคว้าจําเลยขึ้นมาขยำทิ้งห่อด้วยความโกรธ ก่อนจะเขยิบลงถึงขยะและบึ่งรถกลับบ้านทันที วันนี้ต้องมีແหลกกันไปข้างหนึ่ง!

บ้านเจียบส่งดีผิดปกติวิสัย เวลานี้เก่าแก่วงนำจะกำลังดูหนึ่งเงินอยู่นี่นา ห้องครัว ห้องน้ำ ห้องนั่งเล่น ไม่มีวีแววของอากงแก่หัวดื้อเลยสักนิด เคาะประตูห้องนอนหลายครั้งก็ยังไม่เสียงตอบ วิชาแถมประตูแอบมองลอดเข้าไปด้านใน เก้าแก้วงนอนแผ่หลายอยู่บนพื้นห้องราวกับไร้ลมหายใจ สะใภ้สาวเบิกตากว้าง “โรงพยาบาล! ต้องพาไปโรงพยาบาล!” เธอพยายามจัดตัวชายชราร่างอวบขึ้นจากพื้นจนหอบแฮ่ก และทุ่มเทแรงกายทั้งหมดลากเขาไปขึ้นรถ แต่ไปได้ถึงแค่หน้าประตูห้องนอนเท่านั้นก็หมดแรง “ฮัลโหลคุณคะ ป้าคุณ ป้าไม่รู้ตายหรือยัง!” วิชาต่อสายหาสามีด้วยเสียงสิ้นเครื่อง “เดี๋ยวผมรีบกลับไป วิโทรหาโรงพยาบาลก่อน!” โชคดีที่ออฟฟิศของครอบครัวอยู่

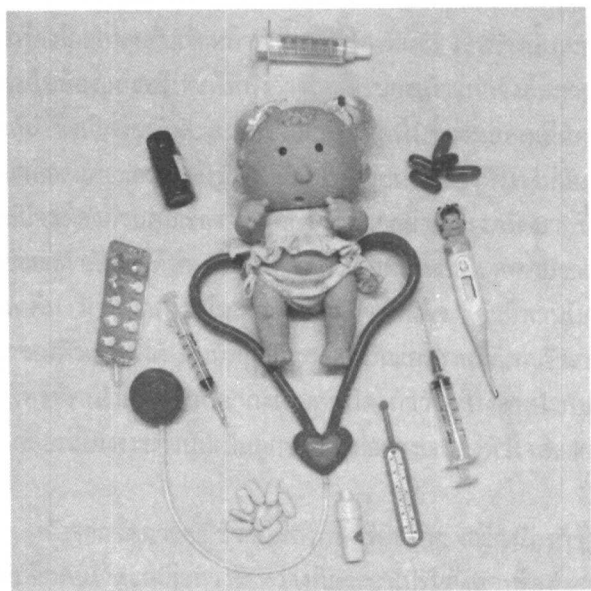
ไม่ห่างจากบ้านมาก เกรียงไกรจึงมาถึงในเวลาอันรวดเร็วพร้อมชายฉกรรจ์
 กล้ามบึกอีกสองคน เหนือเม็ดเป็งผูดขึ้นเต็มหน้าชายหนุ่ม "รีบพาเจ้าแกไป
 ใส่รถอี!"

วิภาณิ่งเหม่อลอยภาวนาขอให้เสี้ยกงวงพันชีวิตอันตรายอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน
 ขณะที่เกรียงไกรไปคุยกับเจ้าหน้าที่เพื่อจองห้องพิเศษ ระหว่างนั้นหมอกี้เรียกวิภา
 เข้าไปพบในห้องและอธิบายให้ฟังว่า อาการของเจ้าแกกวงคือภาวะหัวใจวาย
 เจียบปลัน ซึ่งเกิดไขมันสะสมบริเวณผนังด้านในของหลอดเลือดมากเกินไป
 จนหลอดเลือดแคบและตีบลงทำให้เลือดไหลเวียนไปเลี้ยงหัวใจไม่ทัน หมอกี้กำชับ
 ว่าต่อไปนี้จะต้องควบคุมเรื่องอาหารของผู้ป่วยอย่างเคร่งครัดมากขึ้น และควร
 ให้ผู้ป่วยออกกำลังกายด้วย ครั้นนี้เจ้าแกกวงคงต้องนอนโรงพยาบาลเพื่อดูอาการ
 สัก ๒-๓ คืน วิภาถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างโล่งใจ แล้วก็พานึกถึงลูกชาย
 ตัวจ๋าม่าของตัวเองไม่ได้ เฮงมีพฤติกรรมการกินและงานอดิเรกเป็นการนั่งจมอยู่
 หน้าจอโทรทัศน์ไม่ต่างจากอากงเลยสักนิด ถ้าวันหนึ่งคนป่วยบนเตียงที่มี
 สายน้ำเกลือระโยงระยางนั้นเป็นลูกชาย แม้อย่างเธอคงหัวใจสลาย

หลังจากจัดการค่าใช้จ่ายเรื่องห้องเรียบร้อย เกรียงไกรก็จ้างพยาบาล
 พิเศษเพิ่มอีกคนไว้ดูแลเสี้ยกงวงระหว่างที่ภรรยาไปรับส่งลูกหรือทำธุระอย่างอื่น
 กว่าที่จะจัดการทุกอย่างเสร็จก็จนได้เวลาเลิกเรียนพอดี เกรียงไกรแวะส่งวิภา
 ที่บ้านก่อนจะปลีกตัวไปเคลียร์งานที่ออฟฟิศ หญิงสาวจัดการงานบ้านที่ค้างไว้
 เก็บของใช้ส่วนตัวของเจ้าแกกวงใส่กระเป๋าใบเล็ก ตั้งใจว่าหลังจากรับลูกจาก
 โรงเรียนเสร็จแล้วจะแวะไปที่โรงพยาบาลอีกครั้ง เมื่อเดินใกล้จะถึงห้องเรียน
 วิภาท้ใจอกับน้องพลอยเด็กหญิงหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มที่นั่งเรียนข้างเสงกำลังเดินมา
 กับแม่พอดี แขนน้องพลอยมีปลาสเตอร์ปิดแผลแปะอยู่ "น้องพลอยโดน
 อะไรมาคะลูก" แม่ของน้องพลอยจ้องเธอตาเขียวบัด จนครูเก็บออกจาก
 ห้องเรียนมาห้ามทัพ "คือ...ว่าน้องเสงกัดน้องพลอยคะคุณแม่" วิภายกมือขึ้น
 ทาบอก "ตายจริง!" ส่วนเจ้าลูกชายตัวแสบเมื่อเห็นแม่มารับก็วิ่งอ่วนพลัวมา

เกาะขาทันที “เฮ้ย แม่มาแล้ว” วิภาย่อตัวลงกุมไหล่เฮงไว้แน่น “เฮงแกล้ง
น้องพลอยเขาทำไม่ลูก” เด็กชายหน้าจ๋อยตอบเสียงอ่อย “เฮงไม่ได้ตั้งใจ
จะแกล้งนะฮะ แต่ตอนนั้นเฮงหิวนี่นา...”

โรคฮาเฮ

สุภัตรา แซ่ลิ่ม

“เสียเวลาจริงๆ เลย” โรคหัวใจ บ่น “ฉันไม่เชื่อหรอก ว่าจะมีที่ไหนหาเหยื่อได้ง่ายกว่าที่โรงพยาบาลอีก พอกลับไปเจ้า คอเลสเตอร์อลสูง เจ้า หลอดเลือดอุดตัน และเจ้า ความดันโลหิตสูง จะต้องรุมกันหัวเราะเยาะฉันแน่ๆ เลยที่หลงเชื่อ นาย”

“งั้นทำไมทุกวันนี้พวกนายยังหาเหยื่อไม่ได้อีกล่ะ” โรคเบาหวาน ย้อนกลับไป “พวกนายสามสี่ตัวเอาแต่เฝ้าที่โรงพยาบาลมานานเท่าไรแล้ว ปีหนึ่งๆ ก็ไม่เห็นว่าจะหาเหยื่อได้สักกี่ราย ฉันไม่สงสัยเลยว่าทำไมญาติๆ ของพวกนายถึงได้พูดสบประมาทพวกนายอยู่บ่อยๆ”

โรคหัวใจได้ฟังดังนั้นก็ไหล่ตกลูกน้ำเขียว เป็นจริงดังเบาหวานเพื่อนรักว่าตอนนี้โรคหัวใจในสายตระกูลตัวอื่นๆ ต่างก็มีเหยื่อไว้ให้ดูดีมีความสุขปล่อยความทุกข์กันอย่างบันเทิงเร่ร่อนไปหมดแล้ว เหลือเพียงมันตัวเดียวเท่านั้นที่ว่างเว้นจากการเกาะกินชีวิตเหยื่อมานานหลายเดือน และชะตากรรมเดียวกันนี้ ก็ยังเกิดแก่เพื่อนรักอีกสามตัวของมันคือคอเลสเตอร์อลสูง หลอดเลือดอุดตัน และความดันโลหิตสูงด้วย

เมื่อโรคเบาหวานเห็นโรคหัวใจซึ่มๆ ไปมันก็ปรับน้ำเสียงให้อ่อนลงบอกว่า “โลกมันเปลี่ยนไปแล้วเพื่อนเอ๋ย โรงพยาบาลนะให้พวกโรคติดเชื่อต่างๆ มันเฝ้าไปเถอะ นายกับคอเลสเตอร์อลสูง หลอดเลือดอุดตันและความดัน

โลหิตสูงนะ ต้องลองออกมาหาเหยื่อที่อื่นดูบ้างแล้ว อย่างที่ที่ฉันจะพานายไป
ดูนี้ไงเล่า ฉันรับรองว่าถ้าพวกนายย้ายมาประจำอยู่ที่นี่ พวกนายจะจับเหยื่อได้
เป็นว่าเล่นเลย” พุดจบโรคเบาหวานก็ขึ้นไปข้างหน้าแล้วร้องบอกโรคหัวใจว่า
“นั่นไง เพื่อนๆ ของเรารู่มหัวกันอยู่ตรงนั้น”

โรคหัวใจถอนหายใจพลางเดินตามโรคเบาหวานไปหากลุ่มเพื่อนโรคร้าย
แล้วก็ต้องแปลกใจที่มองไปก็เห็นโรคร้ายหลายตัวจับกลุ่มคุยกันเสียงดังโหมง
โง่งงอยู่หน้าร้านอาหารจานด่วนซึ่งในขณะนั้นยังไม่ถึงเวลาเปิดให้บริการ
ตอนนั้นเองที่หนึ่งในโรคร้ายได้หันมามองแล้วร้องบอกเพื่อนๆ ว่า “เฮ้ย! เจ้า
เบาหวานมันมาโน่นแล้ว”

เหล่าโรคร้ายหันไปมองการมาของเบาหวานแล้ววักมือเรียกยกใหญ่
“เฮ้อ! มาเร็วเข้า ทำไมวันนี้ช้านักล่ะ”

โรคเบาหวานนำโรคหัวใจตรงมายังกลุ่มเพื่อนแล้วพูดว่า “ก็กว่าจะ
ลากเจ้านี่มาได้... อ้อ ลืมแนะนำไป นี่คือโรคหัวใจ เพื่อนรักของตนเอง”
เบาหวานพยักหน้าให้โรคหัวใจเข้ามากลางวงเพื่อให้เพื่อนๆ ดูตัว จากนั้นก็
แนะนำโรคหัวใจให้รู้จักเพื่อนๆ แต่ละตัวในวงนั้น “นี่ โรคทางเดินหายใจ นั่น
โรคกระดูกและข้อ เจ้านี่เป็นโรคผิวหนัง ส่วนที่นั่งซิมกะทีอยู่ตรงนั้นคือเจ้า
โรคทางจิต”

“สวัสดีทุกท่าน” โรคหัวใจเอ่ยยิ้มๆ

“สวัสดี” โรคร้ายทั้งหมดกล่าวขึ้นพร้อมกัน ก่อนที่โรคกระดูกและข้อ
จะเดินเขย่งเก้งกอยเข้ามาพิจารณาโรคหัวใจอย่างชื่นชม

“นายคือโรคยอดฮิตที่คร่าชีวิตมนุษย์ได้เป็นอันดับต้นๆ ฉันชื่นชมนาย
มานานแล้ว ขอฉายเซ็นหน่อยสิ”

โรคหัวใจก้มหน้างุด บอกลอยๆ ไม่เต็มเสียงว่า “ฉัน... ฉัน... ไม่ใช่
โรคหัวใจที่มีฝีมือนักหรอก”

“โหงพุดแบบนั้น” โรคทางเดินหายใจถามพร้อมเสียงหายใจพืดพาด
ตืดๆ ชัดๆ “ใครๆ ก็รู้ว่าโรคหัวใจอย่างนายเป็นโรคที่เจ๋งขนาดไหน พวกเรา
อย่างมากก็แค่ทำให้เหยื่อทรมาณกายทรมาณใจ แต่นายนี่นอกจากจะทำให้เหยื่อ

ทรมานสุดๆ เวลาอาการกำเริบแล้ว ยังทำให้เหี่ยวตายแบบไม่ทันตั้งตัวได้ด้วย!”

“เจ๋งโคตร!” โรคผิวหนังร้องลั่น แล้วทันใดนั้นผิวหนังของมันก็ตกสะเก็ดเป็นแผ่นๆ กระจายไปทั่วตัว พร้อมส่งกลิ่นเหม็นฉึ่งลอยคลุ้งไปทั่วบริเวณ

“ส่วนแกก็น่ารังเกียจจะมิด!” โรคทางจิตต่อว่าอย่างหูดหงิดพร้อมกับเอามืออุดจมูกแน่น แต่โรคผิวหนังไม่โกรธเลย ซ้ำยังหัวเราะชอบใจด้วยซ้ำ เพราะความรังเกียจคือเครื่องการันตีความสำเร็จของมันนั่นเอง

เมื่อเห็นว่าโรคหัวใจอีกๆ อักๆ ไม่ยอมตอบคำถามเสียที โรคเบาหวานจึงถือวิสาสะตอบแทนเพื่อนว่า “โรคหัวใจเพื่อนรักของฉันตัวนี้ที่จริงแล้วมีฝีมือฉกาจฉกรรจ์ในการทำให้เหี่ยวทุกข์ทรมานจากอาการของโรคหัวใจมาก แต่เขามีข้อด้อยตรงที่ไม่รู้จักทำเลทองในการหาเหยื่อเท่านั้นเอง”

“ยังไงเหรออ” โรคทางเดินหายใจยังถามต่อไป พร้อมทั้งส่งเสียงกรนครอกๆ นำรำคาญคลอไปด้วย

คราวนี้โรคหัวใจรวบรวมความกล้าแล้วตอบเองว่า “ฉัน...คือฉันดักรอเหยื่ออยู่แต่ที่โรงพยาบาลนะ”

โรคทางจิตได้ยินดังนั้นก็หัวเราะก๊าก “โง่สะบัด! ไปโรงพยาบาลแล้วจะหาเหยื่อได้ยังไง ในเมื่อเหยื่อส่วนใหญ่ถูกโรคตัวอื่นๆ ฉวยไปกินมาจากที่อื่นแล้วทั้งนั้น นั่นแหละคือสาเหตุที่ทำให้มนุษย์พวกนั้นต้องแล่นไปหาหมอที่โรงพยาบาลยังงี้ละ”

“อุแห่ม” โรคกระดูกและข้อร้องขัดคอพร้อมกับเดินเขย่งแก๊งกอยมาตบกบาลโรคทางจิตอย่างหมิ่นได้ “ทำเป็นพูดดีมีการศึกษา ตอนมาที่นี้ใหม่ๆ แกยังไปปั่นเบี่ยนหาเหยื่ออยู่แถวแผนกผักและผลไม้สดอยู่เลย แถมยังเป็นแบบปลอดสารพิษด้วย มีทราบว่าเขาสมองส่วนไหนคิดว่าถ้าคนกินผักผลไม้ปลอดสารพิษแล้วเขาจะป่วยซักกันฮี้”

โรคทางจิตไม่พอใจที่ถูกตอกกลับมาอย่างนั้น มันร้องไห้โฮประกาศทั้งน้ำตาว่า “ฉันจะฆ่าตัวตาย! ฉันจะฆ่าตัวตาย!” ทว่าไม่มีโรคตัวไหนสนใจมันเลย เพราะต่างก็หันไปสนใจโรคหัวใจเพื่อนใหม่กันหมด

“นี่นะโรคหัวใจ” โรคทางเดินหายใจพูด “ถ้านายย้ายมาประจำอยู่

กับพวกเราไม่ต้องกลัวเลยว่าจะหาเหยื่อไม่ได้ เพราะที่นี้มีเหยื่อให้นายทำลาย
สุขภาพเพียบ”

“โดยเฉพาะ **เด็กอ้วนจ้ำมัว**” โรคกระดูกและข้อว่า “แหม พุดแล้ว
น้ำลายไหลอยากให้ถึงเวลาเปิดร้านเร็วๆ จัง ฉันทันจะจับเด็กอ้วนมากระชก
กระดูกให้ป็นปีไปเลยฮี้ๆ”

“เด็กอ้วน!” โรคหัวใจอุทานอย่างตกตะลึง “นี่พวกนายคิดจะเลือก
เด็กอ้วนเป็นเหยื่อหรือ พวกนายไม่เห็นหรือไงว่าเด็กอ้วนพวกนั้นมีร่างกายที่
อ้วนท้วนสมบูรณ์ขนาดไหน ฉันทันว่าพวกเราคงฝ่าแนวป้องกันของภูมิคุ้มกัน
เข้าไปทำอันตรายสุขภาพของเด็กพวกนั้นไม่ได้ง่ายๆ หรือ”

โรคเบาหวานส่ายหน้า “หัวใจเพื่อนรัก สิ่งที่นายเห็นไม่ได้เป็นอย่าง
ที่นายคิดเสมอไป พวกเด็กอ้วนๆ อาจดูตัวใหญ่มีเนื้อมีหนังมากก็จริงแต่ไข่วัว
จะแข็งแรงอย่างที่นายเห็น ตรงข้ามยิ่งอ้วนก็ยิ่งอ่อนแอ เพราะยิ่งอ้วนมากเท่าไร
ภูมิคุ้มกันโรคก็ลดน้อยลงเท่านั้น”

“ถูกเผลง!” โรคทางเดินหายใจยืนยันสำคัญ มันหยุดทอทอหายใจครู่หนึ่ง
ก่อนจะพุดต่อว่า “ฉันทันเป็นพยานได้ว่าเด็กอ้วนมีภูมิคุ้มกันโรคน้อยมาก เพราะ
เด็กพวกนี้ชอบกินแต่อาหารพวกแป้ง น้ำตาล และไขมัน ส่วนผักผลไม้กะกินกัน
น้อยมาก ๆ ทำให้อ้วนเอาๆ แล้วพออ้วนมาก ๆ เข้าก็เหนื่อยง่ายกลายเป็น
เด็กขี้เกียจไม่ชอบออกกำลังกาย สุดท้ายร่างกายของเด็กพวกนี้เลยอ่อนแอ”

โรคผิวหนังรีบเสริมต่อทันทีว่า “พวกเราอีกเลยก่อโรคขึ้นในตัวเด็กอ้วน
ได้ง่ายสุดๆ โดยแทบไม่ต้องเสียดหรือเปลืองแรงไปงัดข้อกับภูมิคุ้มกันตัวแสบ
พวกนั้นเลย สำหรับฉันทันแล้วเด็กอ้วนคือสวรรค์เลยละ”

“ช่วย สงสัยเด็กอ้วนคงจะรักพวกเราเยอะนะ ถึงได้เตรียมร่างกายไว้
ให้โรคอย่างพวกเราเข้าไปได้สะดวกขนาดนั้น” โรคกระดูกและข้อว่า “ใน เมื่อ
เด็กอ้วนรักฉันทันขนาดนี้ ฉันทันก็ตั้งปณิธานเลยว่าจะต้องมอบความทุกข์ทรมานจาก
โรคกระดูกและข้อให้เด็ก ๆ พวกนั้นอย่างถึงที่สุด”

“นายทำอะไรโรคอ้วนได้บ้างหรือ” โรคหัวใจถาม จากที่เคยกังขาว่า
จะทำให้เด็กอ้วนเป็นโรคร้ายได้อย่างไร ตอนนี้นั้นมันเริ่มเห็นแล้วว่ามิทางเป็นไป

ได้จริง และรู้สึกสนใจเหยื่อกลุ่มนี้มากขึ้นทุกที

“ฉันนะหรือ อย่างเบาๆ ก็แค่ทำให้เด็กอ้วนพวกนั้นรู้สึกเจ็บปวดตามข้อเข้าข้อเท้า อันนี้ทำง่ายหน่อยเพราะขาของเด็กอ้วนต้องรับน้ำหนักตัวที่มากเกินไปตลอดเวลาอยู่แล้ว แต่ถ้าวันไหนอารมณ์ดีๆ ฉันก็จะเพิ่มโบนัสให้เหยื่ออ้วนของฉันด้วยการทำให้ขาของเขาโก่งจนแลดูผิดรูปผิดร่าง และสำหรับเหยื่อที่ฉันเอ็นดูเป็นพิเศษฉันก็ทุ่มสุดตัวด้วยการทำให้ขาของเขาสั้นข้างยาวข้างไปเลย”

“โอ โรคหัวใจอุทาน “น่าสนุกจัง”

“โอเอ๊ย” โรคผิวหนังรีบขัดขึ้น “แค่นั้นไม่ถือว่าเท่าไรหรอก อย่างมากก็แค่ทำให้เด็กอ้วนเดินเห็นลำบากขึ้นเท่านั้นเอง ของฉันนี่สิเด็ดกว่า”

โรคหัวใจหันขวับไปทางโรคผิวหนังทันที “นายทำอะไรเด็กอ้วนได้บ้างหรือ”

“ฉันทำให้เด็กอ้วนพวกนั้นมีผิวพรรณที่น่าเกลียด แทนที่ผิวของพวกเขาจะอ่อนนุ่มเหมือนอย่างเด็กทั่วไปควรจะเป็น ฉันก็ทำให้ผิวหนังของพวกเขาแข็งหนา ทำให้คอและขาหนีบของเขาดำเป็นปื้นๆ ทำให้น้ำเหลืองเขาไม่ดีขึ้น เป็นแผลง่ายและหายช้า แถมฉันยังทำให้พวกเขามีกลิ่นตัวที่เหม็นหึ่งจนเป็นที่รังเกียจของคนรอบข้างอีกด้วย”

“ก็ไม่เห็นว่าจะแยตรงไหน” โรคกระดูกและข้อแย้งทันที “แค่ทำให้เด็กอ้วนไม่หล่อ ไม่สวย ไม่เท่าเท่านั้นเอง”

โรคทางจิตที่นั่งชิมคร่ำอยู่นานได้ยืนดั่งนั้นก็ตวาดแว๊ดใส่โรคกระดูกและข้อ “หยุดเลยนะนายนะ! ห้ามสบประมาทภาพลักษณ์ที่ย่ำแย่ของเด็กอ้วนพวกนั้นเด็ดขาด!”

คราวนี้โรคหัวใจหันขวับมาทางโรคทางจิตอย่างฉงนฉงาย “นี่นายปกป้องเหยื่อหรือนี่”

“ไม่ใช่ร้อย!” โรคทางจิตหันไปตวาดแว๊ดใส่โรคหัวใจ “แต่การใช้คำว่าแค่ว่ากับภาพลักษณ์ที่ย่ำแย่ของเหยื่อนั้นเป็นเรื่องที่โรคทางจิตอย่างฉงนฉงายไม่ได้เด็ดขาด”

“ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีนี่แหละ” โรคหัวใจเกาศิระระแกรกๆ

“ที่นายไม่เข้าใจ ก็เพราะว่านายไม่ได้บ้าโง่ละ” โรคกระดุกและข้อ
พืดเนิบๆ แต่ทำเอาโรคทางเดินหายใจและโรคผิวหนังทั่วร่องอหงายจนน้ำตาเล็ด
“ฮือ ฮือ ฮือ” โรคทางจิตปล่อยโฮ “ฉันจะฆ่าตัวตาย! ฉันจะฆ่า
ตัวตาย!”

“เอาละๆ หยุดว่าโรคทางจิตได้แล้ว ก็เห็นอยู่ว่ามันอารมณ์แปรปรวน
ขนาดไหน” โรคเบาหวานปราม เสียงหัวเราะจึงได้สงบลง

“ไม่ต้องมาช่วยฉัน!” โรคทางจิตหันมาแหวัดใส่โรคเบาหวาน ซึ่งโรค
เบาหวานเองก็ไม่ได้ดูโกรธซึ่งแต่ประการใด ทั้งๆ ที่อุตสาห์ออกโรงปรามเพื่อน
ตัวอื่นๆ ให้ ราวกับมันรู้อยู่แล้วว่าจะต้องโดนโรคทางจิตหันมาเล่นงานเพราะ
การนี้ “ฉันไม่ต้องการกำลังใจ! ฉันต้องการความหดหู! เศร้าหมอง! การ
หัวเราะเยาะ! ถูกประณามหยามเหยียด! ความทุกข์ทรมานเหล่านี้เท่านั้นที่จะ
ทำให้จิตวิญญาณของฉันแข็งแกร่งขึ้น!” แล้วมันก็หันขวับไปทางโรคหัวใจที่ยัง
ไม่คลายความงุนงง “ที่นี้รู้หรือยังล่ะว่าทำไมฉันถึงเกิดทิวนาบุซาภาลักษณ์ที่
น่าอดสูของพวกเด็กอ้วนนัก เพราะยิ่งเด็กพวกนั้นอ้วนและดูน่าเกลียดมากเท่าไร
พวกมันก็จะยิ่งถูกเพื่อนๆ และผู้คนในสังคมล้อเลียนอย่างสนุกสนานมากเท่านั้น
แล้วตอนนั้นเองที่ฉันสามารถแทรกซึมเข้าไปในจิตเบื้องลึกของเด็กอ้วนทั้งหลาย
ได้อย่างง่ายดาย และกระซอกเอาจิตวิญญาณของพวกมันมาบงการได้อย่าง
สมบูรณ์แบบ”

โรคหัวใจซักจะไต่กลิ่นของความสนุกแล้ว มันถามกลับไปทันทีว่า
“แล้วจะเกิดอะไรขึ้น เมื่อนายทำอย่างนั้นได้แล้ว”

“ฉันก็ทูปตีจิตใจของเด็กอ้วนพวกนั้นจนอ่อนนุ่ม ทำให้เด็กอ้วน
เหล่านั้นกลายเป็นคนอ่อนไหวง่าย จิตใจอ่อนแอ ขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อ
สังคม เบื่อโลก ผลการเรียนตกต่ำ ซึมเศร้า และหมดอาลัยตายอยาก จนใน
ที่สุด...” โรคทางจิตหรีตาลงและแสบะยี้มอย่างเจ้าเล่ห์

“ในที่สุดทำไมหรือ” โรคหัวใจถามด้วยความตื่นเต้น

“ก็ทำให้เด็กพวกนั้นถึงขั้นคิดฆ่าตัวตายได้เลยนะสิ!”

“โอ...” โรคหัวใจลากเสียงยาว “เหนือชั้นจริงๆ”

“อ๊ย แต่นั่นฉันก็ทำได้ แถมยังทำได้ดีกว่ามันซะอีก” โรคทางเดินหายใจชัดขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้

“นายเนี่ยนะ” โรคทางจิตเบ้าปาก “นอกจากทำให้เหยื่อขี้มูกไหลย่อยกับทำเสียงครอกๆ น่ารำคาญนั่นแล้ว ก็ไม่เห็นว่าคุณจะมีฤทธิ์เดชอะไรเลย”

โรคทางเดินหายใจหัวเราะละัน แต่เสียงหัวเราะของมันก็ไม่วายดังครอกๆ เหมือนเสียงกรนอยู่ดี “แค่เพราะฉันไม่ชอบอวด ไม่ได้หมายความว่าฉันไม่มีดีจะอวด”

“ช่วยอวดให้ฉันฟังทีเถอะ” โรคหัวใจทำเสียงอ้อน เมื่อโรคทางจิตเห็นว่าโรคหัวใจหันไปให้ความสนใจกับโรคทางเดินหายใจเสียแล้ว มันก็น้อยใจมาก ลงไปร้องไวยวายกลิ้งเกลือกกับพื้น แต่เหล่าโรคร้ายก็หาได้สนใจมันไม่ต่างหันไปฟังโรคทางเดินหายใจอวดความสามารถเฉพาะโรคกันหมด

“ก็ได้” โรคทางเดินหายใจบอกเพื่อนๆ “แต่ขอเวลาฉันหอบและกรนอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสามนาทีให้เสร็จๆ ไปก่อนนะ จะได้ไม่เสียอรรถรสในระหว่างการเล่า” พุดจบมันก็หอบหายใจอย่างรุนแรงจนหน้าเขียว จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นกรนเสียงดังสนั่นจนเพื่อนๆ อุดหูแทบไม่ทัน ครั้นเสร็จจากการแสดงอาการเฉพาะโรคครั้งใหญ่แล้ว โรคทางเดินหายใจก็กระแอมไล่เสียงแล้วพูดว่า “เออละ ฉันหวังว่าตัวเองคงจะมีเวลาเล่าโดยไม่มีอาการหอบหรือกรนชัดขึ้นมา ก่อนสักสามนาทีนะ คืออย่างนี้...ความร้ายกาจของฉันเริ่มที่อาการธรรมดาๆ อย่างภูมิแพ้ หอบหืด และนอนกรนนั่นแหละ โดยเฉพาะนอนกรนนี่ ฉันชอบนัก เพราะมันนำไปสู่ความวินาศสันตะโรของสุขภาพเจ้าเด็กอ้วนทั้งหลายได้โดยที่พ่อแม่ของเด็กพวกนั้นนึกไม่ถึงทีเดียว”

“ยังไงหรือ ขยายความหน่อยสิ” โรคหัวใจร้องขอ

“ก็พวกพ่อแม่มักคิดว่าการนอนกรนเป็นแค่เสียงดังครอกๆ สร้างแต่ความรำคาญให้เท่านั้น แต่อันที่จริงการนอนกรนคือสัญญาณบ่งบอกให้รู้ว่าคนๆ นั้นมีภาวะหยุดหายใจเป็นช่วงๆ ทำให้การนอนหลับของคนๆ นั้นไม่มีคุณภาพอย่างในกรณีเด็กอ้วน สิ่งที่ตามมาก็คือการนอนไม่เต็มอิ่ม ตื่นเข้ามาก็ไม่สดชื่น

แจ่มใส ทำกิจกรรมอะไรก็ทำได้ไม่เต็มที่ มักหลับในห้องเรียน เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง บางคนก็กลายเป็นพวกสมาธิสั้นอยู่ไม่นิ่ง หลายคนโดยพื้นฐานแล้วน่าจะเป็นเด็กหัวดี แต่พออ้วนปุ๊บแล้วมาเจอกับฉันทัน ก็ทำให้กลายเป็นเด็กหัวทึบที่มึน การเรียนตกต่ำไปเลยละ...”

โรคทางจิตลึกลับพวกนี้มาขึ้นหน้าโรคทางเดินหายใจ “ฮึ้อ! แค่ทำให้เด็กนอนหลับไม่สนิท กับเรียนไม่เก่ง ก็ไม่เห็นว่าจะเจ๋งตรงไหน” มันหยุดหัวเราะเยาะ “ให้นายถึงขนาดนำความตายมาสู่เด็กพวกนั้นได้ก่อนเหอะ แล้วค่อยมาโอ้”

“แล้วใครว่าฉันทำไม่ได้ล่ะ” โรคทางเดินหายใจพูดพลางยกไหล่

“นายทำได้หรือ!” โรคร้ายตัวอื่นๆ ร้องขึ้นพร้อมกันด้วยความแปลกใจ ส่วนโรคทางจิตก็หน้าเหลืองไปเลยทีเดียว

“ได้สิ ทำได้มาตั้งนานแล้วด้วย ก็การกรนทำให้เกิดภาวะการหยุดหายใจชั่วคราวซะ มนุษย์ที่หยุดหายใจสั้นๆ ก็คงไม่ถึงกับตายหรอก แต่ก็มีบางคนเหมือนกันที่หยุดหายใจตอนนอนยาวเกินไป...” โรคทางเดินหายใจหยุดมองเพื่อนๆ โรคร้ายทีละตัว และยิ้มหวานเป็นพิเศษให้แก่โรคทางจิต “ก็เลยต้องเด็ดสะมอเรโดยไม่รู้ตัวเอาตอนนอนหลับไงล่ะ”

“โอ้!!!!!!” เพื่อนๆ โรคร้ายอุทานด้วยความตะลึง “เหนือชั้นมาก ตายตอนนอนหลับ! ใครจะไปทันคิดล่ะ”

“ฉันก็ไม่อยากให้ใครๆ คิดทันหรอก แต่พ่อแม่ของเด็กบางคนก็ฉลาดและช่างสังเกตเกินไป ทำให้ฉันอดมอบความตายด้วยภาวะหยุดหายใจตอนนอนให้เจ้าเด็กอ้วนบางคน อย่างเจ้าเด็กอ้วนเหยื่อของฉันคนที่แล้วนะ พอดีพ่อแม่เจ้าอ้วนนั้นพาไปตรวจเจอภาวะหยุดหายใจนี้เข้าซะก่อน พวกหมอจอมแสบก็เลยให้เครื่องช่วยหายใจมาใส่ตอนนอน ฉันล่ะเซ็ง เลยให้โรคทางเดินหายใจอีกตัวรับช่วงไปรังควาญการนอนหลับของเจ้าอ้วนนั้นแทน แต่อย่างน้อยก็สนุกดีนะรู้ไหม เวลาที่เด็กอ้วนพวกนั้นมีอาการแบบนี้คนที่ทรมาณที่สุดไม่ใช่เจ้าอ้วนพวกนั้นหรอก แต่กลับเป็นพ่อแม่ปุ่น พ่อแม่บางคนนอนไม่ได้เลยเพราะห่วงลูก ต้องนั่งเฝ้าลูกทั้งคืนกลัวลูกจะหยุดหายใจ”

พวกโรคร้ายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะขึ้นพร้อมกันอย่างครื้นเครง ไม่เว้นแม้แต่โรคทางจิตที่รู้สึกว่าการนี้ตกลงจนยากจะเก็บความขื่นเอาไว้ได้

“เด็กอ้วนเอยเจ้าช่างน่ารัก โรคอย่างฉันรักเด็กอ้วนที่สุด...” โรคทางจิตร้องเพลงประจำกลุ่มของพวกมันขึ้นมา และเพื่อนๆ ที่เหลือก็ร้องต่อว่า “เด็กอ้วนเอยเจ้าช่างน่ารัก ฉันรักเจ้านักเจ้าเด็กอ้วนเอย ฮีฮี้ฮี้”

“แต่ฉันยังสงสัยนะ” โรคหัวใจขัดขึ้น “ว่าเด็กพวกนี้จะอ้วนไปตลอดหรือ ถึงแม้จะอ้วนตอนเด็ก แต่พอโตขึ้นมาอาจจะไม่อ้วนแล้วก็ได้เนี่ย ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็มีเวลาแฝงอยู่ในตัวของเด็กอ้วนไม่นานนักนะสิ”

“ตอนแรกพวกเราก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน” โรคเบาหวานบอก “เราเลยไม่ค่อยจริงจังกับเหยื่อที่เป็นเด็กอ้วนเท่าไร เอาแค่แก้ขัดเล่นเท่านั้น แต่ไปๆ มาๆ เรากลับพบว่า เด็กอ้วนสมัยนี้ส่วนใหญ่อ้วนแล้วอ้วนเลย ยกที่จะหายอ้วนเมื่อโตขึ้น”

“แปลกจริง ฉันนึกว่าโตขึ้นพวกเขาจะหายอ้วนเสียอีก” โรคหัวใจงอน

“เพราะพฤติกรรมการกินนี่แหละ เด็กเดี๋ยวนี้ชอบกินอาหารขยะ แล้วก็ติดใจติดปากกินไปจนถึงตอนโตเลย” โรคเบาหวานบอก

“อาหารขยะ” โรคหัวใจทวนคำหน้านิวคิ้วมวด “ฉันไม่ค่อยอยากเชื่อว่าใครจะบ้าเอาขยะมากินเป็นอาหารได้”

พวกโรคร้ายพากันหัวเราะให้กับความไม่ประสีประสาของโรคหัวใจ ก่อนที่โรคเบาหวานจะอธิบายให้โรคหัวใจฟังอย่างใจเย็นว่า “หัวใจเพื่อนรัก อาหารขยะไม่ได้หมายถึงการเอาขยะจริงๆ มากิน แต่เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่าอาหารพวกนั้นเป็นของกินที่ไม่ได้ให้ประโยชน์ต่อร่างกาย แม้ว่ามันจะอร่อยและช่วยให้อิมท้องแต่ก็ไม่ได้ทำให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น มีแต่จะทำให้สุขภาพเสื่อมลงด้วยซ้ำ นั่นละเขาถึงเรียกกันว่าอาหารขยะ”

“แล้วถ้ามันไม่ดีขนาดนั้น ทำไมพวกพ่อแม่ยังจะให้ลูกๆ กินอาหารขยะแบบนั้นอยู่อีกล่ะ” โรคหัวใจแย้งหาเหตุผล เบาหวานยิ้มและตอบว่า

“คนสมัยนี้รีบร้อนและเห่อตามกระแสนิยมจนมองพื้นที่เพื่อนไปหมดแล้ว พวกเขาให้ความสำคัญกับคุณค่าที่แฝงอยู่ในอาหารน้อยมาก แต่กลับ

คลังไคล์การกินอาหารตามร้านอาหารจานด่วนชื่อดังแบบนี้ เหยื่อของฉันคนหนึ่ง พ่อแม่เป็นคนมีสตางค์น้อย แต่เมื่อไรที่ได้เงินมา เขาก็มักจะพาลูกเข้ามาที่ร้านนี้ เพื่อซื้ออาหารที่เขาคิดว่ากินแล้วเทกินแล้วดูทันสมัยให้ลูกของเขา แต่ผลสุดท้าย เป็นยังงไรรู้ไหม ลูกของเขาก็กลายเป็นเด็กอ้วนที่โตเร็วเกินไปแถมมีแนวโน้มว่าจะอายุสั้นด้วย เพราะว่าในอาหารพวกนี้มีสารเร่งโตมากเกินไปล่ะ”

“โอ” โรคหัวใจทำตาโตด้วยความที่ “ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมพวกนาย ถึงเลือกมาประจำอยู่หน้าร้านอาหารจานด่วนที่ผลิตอาหารขยะให้มนุษย์พื้นเพือนพวกนั้นกิน...” มันเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะประกาศเสียงดังว่า “เฮลละ ฉันตัดสินใจแล้วว่าฉันจะย้ายจากโรงพยาบาลมาประจำการหาเหยื่ออยู่ที่นี่! แล้วฉันก็จะไปชวนเจ้าคอเลสเทอรอลสูง เจ้าหลอดเลือดอุดตัน และเจ้าความดันโลหิตสูง มาร่วมกลุ่มด้วย!”

เหล่าโรคร้ายพากันส่งเสียงเซมเมื่อรู้ว่าจะได้สมาชิกของกลุ่มเพิ่มมากขึ้น พวกมันรู้ว่าถ้าได้โรคร้ายอันตรายถึงชีวิตอย่างโรคหัวใจ คอเลสเทอรอลสูง หลอดเลือดอุดตัน และความดันโลหิตสูงเข้าร่วมเป็นพวก กลุ่มโรคในเด็กอ้วน อย่างพวกมันจะมีชื่อเสียงขจรขยายมากขนาดไหน

“เด็กอ้วนเอ๋ยเจ้าช่างน่ารัก โรคอย่างฉันรักเด็กอ้วนที่สุด เด็กอ้วนเอ๋ย เจ้าช่างน่ารัก ฉันรักเจ้านักเจ้าเด็กอ้วนเอ๋ย ฮีฮีฮี” เหล่าโรคร้ายกอดคอกัน ร้องเพลงอย่างสุขสันต์สรรษา และเมื่อร้านอาหารจานด่วนแห่งนั้นเปิดประตู พร้อมให้บริการพวกมันก็พากันเดินซุ่มเข้าไปในร้านนั้นรวากับแขกวีไอพี

อย่าคิดว่ารูปร่างอ้วนจ้ำม่ำจะน่ารักน่าซน !
แต่แฝงเส้นไปด้วยภัยเงียบจากเรื่องราวเล่าผ่าน
ผลงานเรื่องสั้นประเภทบุคคลทั่วไป

“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

ISBN 616779063-3

9 786167 790633

